

ชัยนัป วีรสตรีแห่งอิสลาม

น้อมสดุดี

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของศาสดาของอัลลอฮ์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของศาสนทูตของอัลลอฮ์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของมุฮัมมัด มุสต่อฟา

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของหัวหน้าของบรรดาศาสดา

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของมิตรของอัลลอฮ์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของอะลี มุรตะฎอ หัวหน้า
ของผู้สืบทอด ผู้สัจย์จริง

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ บุตรของฟาฏิมะฮ์ อัซ ซะฮ์รอ
หัวหน้าของสตรีแห่งสวนสวรรค์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ น้องสาวของท่านอิมามฮาซันและอิ
มามฮุเซน หัวหน้าคนหนุ่มแห่งสวนสวรรค์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้นำสตรี ผู้ใจบุญและผู้บริสุทธิ์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้พิทักษ์สิทธิและความถูกต้อง

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ยาเกรงอัลลอฮ์ ผู้บริสุทธิ์

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้รักอัลลอฮ์และอัลลอฮ์ทรงโปรด
ปราน ท่าน

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้มาจาก
บรรพบุรุษ

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้บรรลุถึงความรู้ด้วยตัวเอง

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ถูกกคจี

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ต้องได้รับความทุกข์ยากทรมาน

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ถูกแวดล้อมด้วยความโศกเศร้า

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ดำรงไว้ซึ่งศีลธรรม

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ถูกแวดล้อมด้วยความ
ยากลำบาก

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ถูกแวดล้อมด้วยความสูญเสีย

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ผู้ที่ท่วมน้ำไปด้วยความทุกข์
ทรมาน

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ ท่านหญิงชัณน์บั อัล กุบรอ

ขอความสันติและความโปรดปรานของอัลลอฮ์ จงประสบแด่ท่าน.

บทที่ 1

กำเนิดและชีวิตในวัยเยาว์

ในหนังสือ คอซอสซี่ชัชนาบียะฮ์ ได้บันทึกไว้ว่า

ท่านหญิงชัชนับถือกำเนิดในวันที่ 5 ญะมาดิลเอาวัล ฮ.ศ. 5 หรือ 6

ท่านหญิงเป็นหลานสาวของท่านศาสดาแห่งอิสลามและท่านหญิง
คอดีญะฮ์ กุบรอ เป็นบุตรสาวของท่านอิมามอะลี อิมามท่านแรกกับ
ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ซะฮ์รอ บุตรสาวสุดที่รักของท่านศาสดา เป็น
น้องสาวของอิมามฮาซัน และอิมามฮุเซน

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงเป็นเชื้อสาย ‘**บনীฮาซิม**’ อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นสาย
ตระกูลของท่านศาสดามุฮัมมัด ที่สืบทอดกลับไปถึงท่าน
ศาสดาอิบรอฮีม

ในเวลาที่ท่านหญิงจะให้กำเนิดบุตรชาย อิมามอะลี ได้รับรุดมมายัง
บ้านของท่าน เมื่อได้รับข่าวดีจากการบอกเล่าของอิมามฮุเซน ที่ว่า
“โอ้ ท่านพ่อ! พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาอย่างเหลือล้น ที่ทรงประทาน
น้องสาวให้แก่ฉัน”

ขณะนั้นท่านอายุเพียงสองขวบ ได้สังเกตเห็นหยาดน้ำตาปรากฏขึ้น
ในดวงตาทั้งสองของผู้เป็นบิดา จึงอยากจะทราบถึงสาเหตุนั้น
ท่านอิมามอะลีได้ตอบว่า “โอ้ แสงสว่างแห่งดวงตาของพ่อ!

วันหนึ่งเจ้าจะเข้าใจถึงสาเหตุแห่งความโศกเศร้าในครั้งนี้”

เมื่ออิมามอะลีเข้าไปในบ้าน ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ได้ถามถึงชื่อที่อิมาม
เตรียมไว้สำหรับทารกน้อย

อิมามตอบว่าเรื่องนี้ ท่านศาสดาจะจัดการเอง ท่านซัลมาน ฟาริซีซึ่ง
เป็นสาวกที่ใกล้ชิดที่สุดของท่าน

ศาสดาอยู่ในเหตุการณ์และได้รับไปยังมัสยิด เพื่อบอกข่าวอัน
น่ายินดีนี้แก่ท่านศาสดา ซึ่งท่านได้กล่าวทั้ง

น้ำตาว่า “โอ้ ซัลมาน! ฉันรออีลบอกกับฉันว่า ทารกน้อยนี้จะต้อง
แบกรับภาระที่หนักยิ่ง”

ท่านศาสดาได้มายังบ้านบุตรสาวของท่าน และขอให้มอบทารกน้อย
ให้กับท่าน ท่านได้แนบแก้มของท่านไว้กับแก้มของทารกนั้น ท่าน
กอดทารกน้อยไว้ขณะที่ดวงตาทั้งสองเต็มไปด้วยน้ำตา ท่านหญิง
ฟาฏิมะฮ์รู้สึกประหลาดใจ จึงถามถึงสาเหตุแห่งความโศกเศร้านั้น

ท่านศาสดาจึงตอบว่า “โอ้ ลูกรัก! วันหนึ่งจะมาถึง เมื่อเราพ่อลูกไม่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้แล้ว ทารกน้อยนี้จะต้องพบกับโศกนาฏกรรมที่ยิ่งใหญ่”

หลังจากทราบเรื่องราวดังกล่าว ท่านหญิงหัวใจแทบแตกสลาย ท่านศาสดาจึงปลอมโยนท่านว่า “ใครก็ตามที่รำไให้ต่อเหตุการณ์นี้ จะได้รับผลบุญตอบแทนเหมือนกับที่เขารำไให้ให้กับโศกนาฏกรรมของอิมามฮุเซน”

หลังจากประกอบพิธีตามแบบฉบับของท่านศาสดาให้กับทารกคนใหม่ ญิบรออีลได้นำข่าวดีมาบอกกับท่านศาสดาว่า “อัลลอฮ์ ทรงประสงค์ให้ทารกน้อยมีนามว่า ‘ซัยนัब’ และนามนี้ได้ถูกบันทึกไว้บน เลาฮุลมะฟูซ”

หลังจากพิธีอะกิเกาะฮ์ทารกน้อย จึงมีนามว่า ‘**ซัยนับ**’ ซึ่งมีความหมายว่า ‘ต้นไม้มักมีกลิ่นหอมหวาน’ หรือ ‘เครื่องประดับของบิดา’ หรือ ‘ทรัพย์สินสมบัติที่ดีเลิศ’

ด้วยเหตุนี้ เธอได้รับการตั้งชื่อโดยอัลลอฮ์ ผ่านทางท่านศาสดา จึง
ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ท่านมีฐานะเทียบเท่ากับ ‘ป็นญ์จาดาน’ (ท่าน
ศาสดา อิมามอะลี ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ อิมามฮาซันและอิมามฮุเซน)

ได้รับตำแหน่งที่สูงส่งจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งควรจะต้องบันทึกและ
นับรวมท่านเข้าไว้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือ
(ชะฟาอะฮ์) การที่ได้รำลึกถึงการพลีที่ยิ่งใหญ่และโสภนาฏกรรมที่
ท่านได้ประสบ การบอกเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวของความ
ทุกข์ทรมาน การไปเยี่ยมเยือนหลุมฝังศพของท่าน การสวดอิหร็อหรือการ
ขอพรจากพระผู้เป็นเจ้าในภาวะวิกฤติ โดยการอ้างนามของท่านใน
การขอการสงเคราะห์ช่วยเหลือ จะได้รับผลบุญตอบแทนอย่าง
มากมายแม้ว่าท่านหญิงจะไม่ได้มีส่วนร่วมใน 14 ผู้บริสุทธิ์ปราศจาก
การกระทำผิด (มะอ์ซุมีน) แต่ชีวิตของท่านก็บริสุทธิ์สะอาด
ปราศจากบาปและเต็มไปด้วยการเสียสละ จึงกล่าวได้อย่างเต็มปาก
ว่า ท่านหญิงอยู่ในสถานะเดียวกับท่านเหล่านั้น ซึ่งสิ่งนี้สามารถ
พิสูจน์ได้อย่างชัดเจนที่ กรับบะลาฮ์ เมื่ออิมามฮุเซน ได้มอบสมาชิก
ในครอบครัวของท่านที่เหลืออยู่ ให้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของ
ท่าน

ท่านศาสดากล่าวชี้แนะไว้อย่างชัดเจนว่า ทุกคนควรที่จะยอมรับว่า
ท่านหญิงซัยนับเป็นผู้ที่สมควรได้รับการคารวะตลอดไป เพราะ
ท่านทราบดีถึงภารกิจที่ท่านหญิงได้กระทำเพื่ออิสลามเหมือนกับ
‘บันญูดาน’ คือเครื่องประดับแห่งบัลลังก์ของพระเจ้า ในทำนอง
เดียวกัน ท่านหญิงซัยนับคือ
เครื่องประดับแห่ง ‘เลาสุลมะฮ์ฟูซ’ สิ่งใดก็ตามที่ท่านศาสดากล่าว
ล้วนมาจากพระผู้เป็นเจ้า

ด้วยเหตุนี้ ประโยคนี้จึงมีความหมายที่จะต้องนำมาปฏิบัติ

ในบรรดาสตรี 4 ท่านที่อัลลอฮ์ทรงยกเกียรติให้ คือ

- ท่านหญิงคอดีซะ บินติ กุวัยลิด ภรรยาคนแรกของท่านศาสดา

- ท่านหญิงมัรยัม บินติ อิมรอน มารดาของท่านศาสดาอีซา

(พระเยซู)

- ท่านหญิงอาชียะฮ์ บินติ มะซาฮิม ภรรยาของฟิรอน และ

- ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ บินติ มุฮัมมัด บุตรสาวของท่านศาสดา

จากสี่ท่านนี้ สองท่านที่มีความใกล้ชิดกับท่านหญิงซัยนับมากที่สุด
ท่านที่หนึ่งคือคุณยายและท่านที่สองคือมารดาของท่าน

จากการสืบเชื้อสายมาจากท่านศาสดา ทำให้ท่านหญิงมีลักษณะ
ท่าทางเหมือนกับท่านหญิงคอดีญะฮ์ กุบรอ คือมีรูปร่างสูงโปร่ง
งดงาม มีวาทีศิลป์ในการพูดเหมือนกับบิดาของท่านคืออิมามอะลี
ในยามที่ท่านหญิงกล่าวสุนทรพจน์ดูราวกับว่า ท่านอิมามอะลีกำลัง
กล่าวอยู่อย่างไรวางนั้น
ในคำปราศรัยนั้นมีความไพเราะและมีพลัง ซึ่งเป็นที่ประทับใจแก่ผู้
ที่ได้รับฟัง ท่านหญิงเป็นแบบฉบับของความบริสุทธิ์และความ
สุภาพอ่อนโยน สืบทอดมาจากท่านหญิงฟาฏิมะฮ์มารดาของท่าน
ท่านหญิงมีรูปร่างที่สง่างาม (ใครที่พบเห็นจะต้องสะดุดตา) เป็นที่
สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ใบหน้าของท่านมีรัศมีผุดผ่องเหมือนใบหน้า
ของท่านศาสดา อุปนิสัยใจคอและอารมณ์ของท่านจะเหมือนกับอิ
มามฮาซัน แต่มีความกล้าหาญอดทนเหมือนกับอิมามฮุเซน

การอบรมเลี้ยงดู

ท่านหญิงถูกอบรมเลี้ยงดูมาในบ้าน ซึ่งแสงแห่งอิสลามได้เริ่มส่องประกายขึ้นในจักรวาล สตรีท่านแรกที่ยอมรับอิสลามและสร้างรากฐานของมัน คือท่านหญิงคอดีญะฮ์ กุบรอ ภรรยาคนแรกของท่านศาสดา สตรีท่านที่สองที่ยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่ออิสลาม คือ ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ บุตรสาวของท่านศาสดา และหลังจากการสิ้นชีวิตของท่าน ท่านหญิงซัยนับ ผู้เป็นบุตรสาวก็แบกรับภารกิจนี้สืบต่อมา ดังพิสูจน์ให้เห็นได้จากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่กัรบะลา และเหตุการณ์หลังจากนั้นไม่อาจหาใครเสมอเหมือนได้อีก ไม่ว่าจะเป็นการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ที่ท่านยอมพลีให้

ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวในการกล่าวคำปราศรัย การดูแลปกป้องบรรดาเด็กๆ ในยามที่เกิดเพลิงไหม้และถูกปล้นสะดมในกองคาราวาน ทั้งๆ ที่ ท่านเป็นสตรีเพศ ท่านไม่ยอมสะทกสะท้านที่จะต้องเผชิญหน้ากับอันตรายทั้งปวง ในยามวิกฤติเช่นนั้น ท่านกล้าที่จะเผชิญหน้าและแสดงบทบาทรับผิดชอบอย่างที่บุรุษปุถุชนธรรมดาไม่สามารถทำให้สำเร็จได้

ท่านหญิงเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับอิมามฮุเซนอย่างมาก ความรักที่มีต่อท่านอิมามซิมซับบอยู่ในสายเลือด แม้แต่ในยามเด็กที่นอนอยู่ในเปล พี่ชายท่านจะต้องแวะมาหาท่านอย่างน้อยวันละ 4 ครั้ง ถ้าไม่เช่นนั้น ท่านหญิงจะร้องไห้งอแง ความรักที่ท่านมีต่อพี่ชายมากมาย จนไม่สามารถจินตนาการได้ ในยามที่ท่านได้เห็นพี่ชาย ใบหน้าของท่านจะเป็นประกายสดชื่น จนท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ปรารภกับท่านศาสดาว่า “ซัยนัรรัฏฮุเซนเหลือเกิน จนไม่อาจแยกจากกันได้เลย”

ในช่วงห้าปีแรก ท่านหญิงมีชีวิตอยู่ร่วมกับท่านดาของท่าน เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขอย่างที่สุดในชีวิต ตราบที่ท่านศาสดายังมีชีวิตอยู่ ท่านหญิงจะได้รับความเคารพนับถือและให้เกียรติ

ท่านถูกอบรมเลี้ยงดูมาในบ้าน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ส่งญิบรออีลและคัมกีร์อัลกุรอานลงมา บ้านซึ่งบรรดามะลาอิกะฮ์เคยลงมาเป็นองค์กรปกป้องปวงกษัย ไม่ว่าใครจะมาจากใกล้หรือไกลก็จะพากันให้ความเคารพนับถือ

บ้านหลังนี้ และใครที่มีความประสงค์สิ่งใดเขาก็จะได้รับการ
ตอบสนอง สถานที่แห่งนี้เอง ที่เป็นสถานที่ ซึ่งท่านได้รับการอบรม
ฝึกฝน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เมื่อท่านศาสดาสิ้นชีวิต
ในวันที่ 28 ซอฟร ฮ.ศ. 11

ท่านหญิงซัยนัब्จะ โศกเศร้าอาดูรปานใด ความโศกเศร้าไม่อาจ
บรรยายได้ เมื่อประตูบ้านของมารดาของท่านถูกคุกคามโดยศัตรู
พวกเขาได้ใช้เชือกมัดรอบต้นคอของอิมามอะลี บิดาของท่าน เพื่อ
พาไปยังมัสยิด

และบังคับให้ท่านอิมามยอมให้สตัยบันกับค่อลิพะฮ์

เหตุการณ์เหล่านี้ทำร้ายจิตใจของท่านหญิงอย่างแสนสาหัส และ
ความทุกข์ยากนั้นเพิ่มเป็นทวีคูณ เมื่อสวนพะดักซึ่งเป็นของขวัญที่
ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ได้รับมาจากท่านศาสดาถูกยึดไป

นี่เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์ยากหลังจากการสิ้นชีวิตของบิดา
และมารดา

หลังจากการสิ้นชีวิตของท่านศาสดา การปฏิบัติภารกิจที่เลวร้ายเกิด
ขึ้นกับท่านหญิงฟาฏิมะฮ์อย่างมากมาย ท่านต้องอดทนต่อสภาพ
เหล่านั้น ด้วยความกล้าหาญ แต่หัวใจของท่านได้แตกสลาย ท่านมี
ชีวิตอยู่ได้เพียง 75 วัน หลังจากที่ท่านศาสดาสิ้นชีวิต

ท่านหญิงชนับมีอายุเพียง 5 ขวบ สิ่งที่ได้ทำให้ท่านตกใจมาก น่า
ประหลาด! ดูราวกับว่าในช่วงชีวิตของท่านศาสดา บุคคลและบ้านที่
เคยได้รับความเคารพนับถือ มาบัดนี้กลายเป็นเป้าจากการถูกโจมตี
ของผู้ที่เคยแสดงตัวว่าจงรักภักดีต่อท่าน
บทเรียนที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งการสิ้นชีวิตของมารดา ทำให้ท่าน
ยืนหยัดอยู่ได้อย่างดียิ่งใน

ช่วงเวลาแห่งการสังหารหมู่ที่กัรบะลา

การอบรมสั่งสอนที่ท่านได้รับจากท่านศาสดา เป็นเสาหลักแห่งชีวิต
หลังจากการสิ้นชีวิตของมารดา ท่านหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดย
ท่านอิมามอะลี บิดาของท่าน

ทายาทของท่านหญิง

ใน ฮ.ศ. 16 ท่านหญิงสมรสกับอับดุลลอฮ์ บุตรของญะฮ์ฟัร ฏอยยัร
มีบุตรชาย 4 คน คือ ท่านอูน ท่านมุฮัมมัด ท่านอับบาซและท่านอะลี
มีบุตรสาว 1 คน คือ ท่านหญิงกุลซุม สองในสี่ท่านคือท่านอูนและ
มุฮัมมัด ถูกสังหารเป็นผู้สละชีพที่กัรบะลาพร้อมกับอิมามฮุเซน

ท่านอับบาสาไม่มีบุตร ท่านอะลีเป็นผู้เดียวในสายของท่านหญิงซัย
นัับและอับดุลลอฮ์ที่มีทายาทสืบต่อมา ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม ‘อาลี
ซัยนาบียะฮ์’ จากหนังสือ ‘อะลี อัคดู วะฮ์ ผู้สละชีพ’ ท่านศาสดาและ
ท่านอะลีได้กล่าวว่า ทายาทของท่าน

หญิงนับรวมเป็นทายาทของพวกท่านด้วย ท่านหญิงกัลโหม
บุตรสาวของท่านสมรสกับ กอเซ็ม บุตรของมุฮัมมัด น้องชายของ
อับดุลลอฮ์.

บทที่ 2

อับดุลลอฮ์ บิน ญะอ์ฟร์ ฎอยยัร

เมื่ออย่างเข้าสู่วัยสาว ท่านหญิงซัยนับบมีผู้หมายปองในตัวท่านมากมาย หนึ่งในนั้นคือ อะซารบุตรของกอยส์ ผู้นำที่เข้มแข็งคนหนึ่งของอาหรับ ท่านอิมามไม่เห็นชอบและไม่ยินยอม เพราะท่านมีผู้ที่หมายมั่นไว้ในใจอยู่แล้ว คืออับดุลลอฮ์ หลานชายของท่าน บุตรของญะอ์ฟร์ ฎอยยัร ท่านศาสดาก็ได้เคยหมายมั่นไว้เช่นกัน เมื่อท่านเฝ้ามองอับดุลลอฮ์และท่านหญิงซัยนับบตั้งแต่ยังเยาว์ เมื่ออับดุลลอฮ์อายุ 22 ปี จึงมาสู่ขอท่านหญิง ซึ่งอิมามอะลีกียินดี และเตรียมการจัดพิธีสมรสขึ้น ในขณะนั้นท่านหญิงซัยนับบอายุเพียง 11 ปี พิธีได้จัดขึ้นในปี ฮ.ศ. ที่ 16

สิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ที่เป็นเหตุผลหนึ่งของท่านศาสดา ในการเลือกอับดุลลอฮ์ให้กับท่านหญิงซัยนับบ ก็เพราะท่านคือบุตรของท่านญะอ์ฟร์ บุตรของอับดุลลอฮ์ พี่ชายของท่านอิมามอะลี ซึ่งรู้จักกันในนาม

‘ญะฮ์ฟัร ญอยยัร’ ท่านเป็นมุสลิมกลุ่มแรกที่ออกเดินทางไปเผยแพร่ศาสนาในอิสตันบูลเพื่อประกาศอิสรธรรม

‘นมาซญะฮ์ฟัร ญอยยัร’ เป็นนมาซที่ท่านศาสดาสอนให้ท่าน ซึ่งจะได้รับการตอบรับอย่างรวดเร็ว และ เป็นการขอภัยโทษในบาปใหญ่ ท่านถูกสังหารในสงคราม ‘มูตะฮ์’ โดยแขนของท่านถูกตัดจนขาดทั้งสองข้าง ท่านศาสดาร่ำไห้ต่อการสูญเสีย ในครั้งนี้อย่างมาก แต่ท่านก็ได้รับการบอกข่าวดีจากญิบรออีลว่า

ท่านญะฮ์ฟัรได้รับปีกทั้งสองข้างแล้ว และจะโบยบินไปพร้อมกับบรรดามะลาอิกะฮ์บนสวนสวรรค์

ท่านศาสดาจึงรู้ดีไปตลอดโยนครอบครัวของผู้กล้าหาญ ท่านลูกพี่ศิระสมาซิกในครอบครัวทุกคนพร้อมกับอุมม์ अबดุลลอฮ์ไว้บนดัก และขอพรต่ออัลลอฮ์ให้คุ้มครองดูแลครอบครัวของญะฮ์ฟัร พร้อมกับให้พร अबดุลลอฮ์ในการดำรงชีวิตท่านศาสดารัก अबดุลลอฮ์ และเคยนำไปมัสยิดกับท่าน

ด้วยเหตุนี้ไม่น่าประหลาดใจว่า เหตุใดท่านจึงเลือก अबดุลลอฮ์ให้กับท่านหญิงซัยนับ

ครั้งหนึ่งเมื่ออับดุลลอฮ์ลงทุนซื้อฝูงแกะ ท่านศาสดาได้ขอพร
ต่ออัลลอฮ์ให้ประทานความสำเร็จให้ท่าน ตั้งแต่นั้นมาอับดุลลอฮ์ก็
มีฐานะมั่งคั่ง เจริญรุ่งเรือง ท่านมาจากตระกูลบนิฮาซิม เป็นคนใจ
บุญเอื้อเฟื้อ เป็นที่รู้จักกันในนาม “**กุดูบุศ ซอกระะฮ์**” ท่านเป็นคน
สง่างาม นิสัยดี รูปร่างของท่านคล้ายคลึงกับอับดุลลอฮ์บิดาของท่าน
ศาสดา จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ชื่อนี้ถูกเลือกไว้สำหรับท่าน

เมื่ออิมามอะลี ย้ายไปอยู่ที่กูฟะฮ์ และสถาปนาเป็นเมืองหลวงของ
ท่าน หลังจากต้องรับตำแหน่งกอลิฟะฮ์ อับดุลลอฮ์และท่านหญิงซัย
นับ จึงติดตามไปด้วยและพักอยู่ที่นั่น จนกระทั่งอิมามอะลี ถูก
สังหาร ท่านทั้งสองจึงย้ายกลับมาอยู่ที่มะดีนะฮ์ด้วยหัวใจที่แตก
สลาย อิมามอะลีมีความพึงพอใจในตัวของอับดุลลอฮ์มาก ซึ่งท่าน
จะมาเยี่ยมเยียนพบปะพูดคุยกับอิมามอะลีจนเป็นกิจวัตร เพื่อเรียนรู้
เกี่ยวกับคำสอนของอิสลาม เพราะท่านเคยได้ยินท่านศาสดากล่าวว่า
“ฉันคือนครแห่งความรู้ และอะลีคือประตูของมัน”

อับดุลลอฮ์เคยเป็นแม่ทัพที่มีทหารได้บังคับบัญชาถึง 10,000 คนใน
สงครามญะมัล (อุฐู) และเคยถูกส่งไปสู้รบในสงครามชิฟฟีน มุอาวิ
ยะฮ์เคยชักชวนให้อับดุลลอฮ์มาเข้าร่วมกับเขา แต่มันเป็นไปไม่ได้

แม้แต่จะคิดเกี่ยวกับข้อเสนอนี้ เพราะท่านคิดเสมอว่า มุอาวียะฮ์คือ ศัตรูตัวฉกาจของอิสลาม หลังจากสิ้นอิมามอะลี ท่านก็ยอมรับอิมามฮาซัน เป็นอิมามของท่าน หลังจากนั้นก็อยู่กับอิมามฮุเซน ท่านได้ส่งบุตรชายทั้งสองคือ อุณและมุฮัมมัดไปเพื่อช่วยเหลืออิมามฮุเซน ที่กัรบะลา และเมื่อข่าวการสละชีพของบุตรทั้งสองมาถึง ท่านได้ยกมือขึ้นและขอบคุณต่ออัลลอฮ์ ท่านเสียชีวิตเมื่ออายุ 88 ปี

ท่านศาสดานับรวมท่านไว้เป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัว ด้วยเหตุนี้จึงควรที่จะมอบความเคารพนับถืออย่างสูงให้กับท่าน และผู้หนึ่งควรจะคิดว่า ท่านก็เป็นหนึ่งในครอบครัวของท่านศาสดา.

บทที่ 3

แบบฉบับแห่งคุณธรรมและจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์

ท่านหญิงซัยนัับ ได้รับการสืบทอดคุณสมบัติทุกประการจากมารดาของท่าน คือท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ซะฮ์รอ (ซ) สุนทรพจน์ของท่านมีแบบฉบับมาจากบิดา ความอดทนอดกลั้นมาจากพี่ชายของท่านคืออิมามฮาซัน

ส่วนความกล้าหาญและความสามารถในการควบคุมตนเองมาจากอิมามสุเซน ท่านเป็นหลานสาวของท่านศาสดา เป็นลูกของอิมาม เป็นน้องสาวของอิมาม และเป็นอาของอิมาม

สายเลือดของการเป็นศาสดาและอิมามรวมอยู่ในตัวของท่าน นอกจากมารดาแล้วไม่มีใครเสมอเหมือนท่านเลย

การดำเนินชีวิตของท่าน เป็นแบบฉบับแห่งคุณธรรม ที่ปรากฏอยู่ในตัวท่านโดยอนุมัติของพระเจ้าเป็นเจ้า

ท่านเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเปรียบพร้อมสมบูรณ์ทุกด้านอย่างที่ปुरुชน
ธรรมดาไม่สามารถจะเป็นได้เลย พลังและความบริสุทธิ์ทางด้านจิต
วิญญาณของท่านเป็นที่น่าประหลาดใจ แม้ในด้านความรู้ที่สูงสุด
และในทุกๆด้าน ท่านปฏิบัติตามหลักการและมาตรฐานที่มารดา
ของท่านได้วางไว้ เป็นแม่แบบแห่งการมีคุณธรรมและกล้าหาญ
สำหรับผู้หญิงทุกคน นับเป็นการสมควรที่เราจะพยายามและดำเนิน
รอยตามแบบฉบับของท่านเมื่อใดก็ตามที่มีโอกาส

ด้วยพระเมตตาของพระเจ้า ท่านหญิงได้พัฒนาตนเองจนถึง
ขั้นจุดสูงสุด จนท่านไม่รู้จักรว่า ความกลัวคืออะไร? ทำให้มาถึงจุดที่
สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งอาจจะเปรียบได้กับตำแหน่งผู้ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า
เป็นเจ้า (วาลิบาลลธ) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ท่านเป็นเช่นนั้น พระผู้เป็น
เจ้าทรงประสงค์ให้ท่านพิสูจน์ตัวเองให้โลกรับรู้จากเหตุการณ์
ที่กระทบกระทั่งคุณสมบัติที่ท่านได้ยกย่อง ซึ่งท่านก็ทำให้ชาวโลกได้
ประจักษ์ และในการที่มอบบุตรชายสุดที่รักทั้งสองเป็นพลีเพื่อ
ช่วยเหลืออิมามฮูเซน ท่านก็ไม่เคยคิดเป็นอันใด

นอกจากการดำรงไว้ซึ่งอิสลาม ตามแนวทางที่ท่านศาสดาวางไว้
ท่านแสดงความรับผิดชอบตามที่ ที่ได้รับมอบหมายสำหรับ
ท่านแต่ผู้เดียวจากพระผู้ทรงสร้าง และได้ทำตามพระประสงค์อย่าง
ครบถ้วนสมบูรณ์

มารดาของมูซา (โมเสส) ไม่สามารถทนต่อการพรากจากลูกน้อย
ของเธอได้ แต่สำหรับท่านหญิงชั้นนี้ต้องพลัดพรากจากลูกชายสุด
ที่รักทั้งสองจากการถูกสังหาร และยังต้องเห็นสภาพของสมาชิกใน
ครอบครัวของท่านถึง 17 ชีวิต ต้องถูกตัดขาดเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย
ศีรษะถูกเสียบไว้ที่ปลายหอก

ท่านศาสดาได้รวมท่านหญิงไว้ในครอบครัววงศ์วานของท่าน
(อะฮ์ลุลบัยต์) ท่านหญิงสมควรที่จะได้รับสิทธิในคำกล่าวอำนวยพร
(ซอละวาต) ที่เรากล่าวหลังการนมาซ เพราะท่านหญิงคือส่วนหนึ่ง
ของท่านศาสดาและเป็นทายาทที่ใกล้ชิดของท่าน

ความมหัศจรรย์

รายงานต่อไปนี้ถูกบันทึกโดย ท่านฮัจญ์ชัยยิด มุฮัมมัด บากิรแห่งสุ
ลตอนसानาบาด ซึ่งปรากฏในหนังสือ ‘ดารุสสลาม ของฮัจญ์มิรซาฮู
เซน นูรี และยังปรากฏในหนังสือ ‘กุลซาร อัคบาร์’ ท่านได้บันทึก
ไว้ว่า

“เมื่อตัวฉันกำลังศึกษาศาสนาอยู่ที่เมืองบูรูกาด ในอิหร่าน ฉันได้ล้ม
ป่วยลง มีอาการติดเชื้ออย่างรุนแรงที่ดวงตา จึงต้องกลับไปยังบ้าน
เกิด และที่นั่นฉันได้รับคำแนะนำให้ไปที่กัรบะลา เพื่อรับการรักษา
โรคนี้ ฉันจึงเดินทางไปอิรัก ในช่วงหลังนี้อาการอักเสบหนักขึ้น จน
ต้องใช้พลาสติกปิดตาไว้

วันหนึ่งฉันนอนหลับไป ในความฝันฉันมองเห็นท่านหญิงซัยนáb
ท่านหญิงเข้ามาใกล้ฉันและใช้ชายผ้าคลุมศีรษะของท่านลูบไปบน
ดวงตาของฉัน เมื่อฉันรู้สึกตัวตื่นขึ้น รู้สึกว่าอาการปวดที่ตาหายไป
และรู้สึกสบายขึ้น

ในตอนเช้าฉันได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้แสวงบุญคนอื่นๆ ฟัง
และเพื่อเป็นการพิสูจน์ความจริง

พวกเขาได้เปิดพลาสติกที่ปิดตาของฉันทันออก และพบว่าดวงตาของฉันทันหายบวมและกลับสู่สภาพปกติเหมือนเดิม ฉันทันขอบคุณต่อพระเจ้าที่เป็นเจ้าในการช่วยเหลือ โดยการขอการสงเคราะห์ (ชะฟาอะฮ์) ผ่านท่านหญิงซัยนับ”

ความรู้ของบรรดาศาว์วานของท่านศาสดา (อะฮ์ลุลบัยต์) ได้รับโดยตรงจากพระเจ้าเป็นเจ้า พวกท่านไม่เคยได้รับจากผู้อื่น พวกท่านสามารถรับรู้เรื่องราวเหตุการณ์ทั้งในอดีตและอนาคต และถ้าจำเป็น พวกท่านก็จะเป็นกลุ่มแรกที่แจ้งให้ผู้คนของท่านทราบเหตุการณ์นั้นๆ ท่านจะแนะนำชี้แนะพวกเขาสู่

แนวทางที่เที่ยงตรงและถูกต้อง จะสอนพวกเขาให้ดำเนินชีวิตไปตามแนวทางที่ท่านศาสดาวางไว้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ มีความรอบรู้และลึกซึ้งในคำสอนของศาสนาเหมือนกับบรรดาอิมาม

ท่านหญิงซัยนับ ก็ได้สืบทอดมรดกในคุณสมบัตินี้มาจากการดาของ ท่าน ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่แน่ชัดว่า ท่านหญิงซัยนับมีความสามารถเทียบเท่าบรรดาอิมาม

สิ่งที่เป็นข้อพิสูจน์เหนือความสงสัยทั้งปวงก็คือ สุนทรพจน์ของท่านหญิงที่เมืองกูเฟซ หลังจากอิมามซัยนุลอาบิดีนได้ยื่นคำปราศรัย ท่านจึงกล่าวว่า

“ด้วยการสรรเสริญต่ออัลลอฮ์ ท่านอามีความรู้ในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า โดยไม่ต้องเรียนรู้มาจากผู้ใดในโลกนี้ นอกจากพระเจ้าเป็นผู้ประทานวิทยปัญญาให้กับอา”

ขณะที่ท่านอยู่ที่เมืองกูเฟซ ท่านได้จัดชั้นเรียนขึ้นเพื่อสอนบรรดาสตรีให้เข้าใจความหมายอัล กุรอาน พร้อมทั้งอบรมเกี่ยวกับเรื่องของศาสนา ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านหญิงกำลังอธิบายความหมายของอัลกุรอานในบทที่มีอักษร กาฟ ฮา ยา อีน ซ้อด อิมามอะลีบิดาของท่านเดินผ่านมาจึงหยุดฟัง และได้ยื่นว่า ท่านหญิงกำลังอธิบายบทนี้นี้อยู่ เมื่อชั้นเรียนเลิก อิมามอะลีได้บอกท่านหญิงถึงโองการที่เกี่ยวกับคำ 5 คำนี้ ว่าเป็นความลึกลับ ซึ่งอธิบายถึงความยากลำบาก ความทุกข์ทรมานที่ทายาทลูกหลานของท่านศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องถูกทดสอบ ความทุกข์ยากนี้จะเกิดขึ้นกับท่านหญิง แต่สิ่งนี้นั้นทำให้บิดาของท่านทุกข์ทรมานยิ่งกว่า จนไม่อาจคิดคำนึงถึงได้

เชค ซอคูก ได้รับการบอกเล่าจากอิมามมุฮัมมัด มะฮ์ดี ดังนี้

ท่านอิมามอธิบายให้เขาฟังว่า คำว่า

“กาฟ, ฮา ยา อิน ซ้อด” เป็นคำที่ลี้ลับจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งคำเหล่านี้ได้รับการอธิบายจากพระองค์ ให้แก่ศาสดาอะกะรียา เมื่อครั้งที่ท่านวิงวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้าให้ท่านรู้จักนามผู้บริสุทธิ์ทั้งห้า (ปัญจทาน)

ด้วยเหตุนี้ ญิบรออีล จึงถูกส่งลงมาเพื่อสอนนามทั้งห้าแก่ท่านศาสดา เมื่อท่านศาสดาอะกะรียาได้กล่าวนามของศาสดามุฮัมมัด อิมามอะลี ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ อิมามฮาซัน ท่านรู้สึกรู้สึกมีความสุขและลิ้มเรื่องราวความทุกข์โศกต่างๆ ลงได้ แต่เมื่อท่านกล่าวถึงนามของอิมามฮุเซน น้ำตาของท่านก็เริ่มไหลรินและรู้สึกเศร้าใจอย่างสุดซึ่ง ท่านจึงวิงวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า

“โอ้พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์! ยามเมื่อข้าพระองค์กล่าวนามทั้งสี่ท่านแรก ข้าพระองค์รู้สึกมีความสุขและสดชื่นหัวใจ แต่เมื่อข้าพระองค์

กล่าวนามที่ห้า ทำไมดวงตาของข้าพระองค์จึงเต็มไปด้วยหยาด
น้ำตา และร่ำไห้ด้วยเสียงอันดัง พร้อมกับรู้สึกโศกเศร้า?” และแล้ว
เรื่องราวของเหตุการณ์สำคัญนั้น ก็ได้ถูกเปิดเผยให้รับรู้

‘กาฟ’ หมายถึง กัรบะลา, ‘ฮา’ หมายถึง ฮารอกัต คือ การทำลาย
และความตาย, ‘ยา’ หมายถึง ยะซีด ‘อิน’ หมายถึง อาฏูช คือ ความ
หิวกระหาย และ ‘ซ็อด’ หมายถึง ซอบร์ คือ ท่านอิมามฮูเซนผู้อดทน
และกล้าหาญ

เมื่อท่านศาสดาอะกะรียา ได้รับรู้เรื่องราวเช่นนั้น ท่านจึงออก
เดินทางไปยังมัสยิดและไม่ได้ออกมาเลยเป็นเวลา 3 วัน และบอกกับ
ผู้คนของท่านว่า ห้ามมิให้ใครมารบกวน เพราะท่านกำลังอยู่ใน
ความโศกเศร้ากับเหตุการณ์ที่เพิ่งได้รับรู้มา

นี่เป็นข้อเตือนใจอีกอย่างหนึ่งสำหรับผู้ที่เขี่ยหยันเรา ต่อการที่เรา
แสดงความโศกเศร้าเสียใจ

ต่ออิมามฮูเซน ผู้เป็นที่รัก ต่อความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส
ที่กัรบะลาและต่อขบวนการวานของเชลยที่ถูกทิ้งไว้เป็นภาระ
รับผิดชอบของท่านหญิงซัยนáb

ศาสดาอะกะรียา ได้วอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า

“โอ้ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! พระองค์จะทรงนำความโศกเศร้าให้แก่
ลูกหลานของศาสดามุฮัมมัด ผู้ถูกสร้างที่ประเสริฐที่สุดของพระองค์
กระนั้นหรือ?

พระองค์จะทรงยอมให้ความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเกิดขึ้นกับ
ครอบครัวของเขากะนั้นหรือ?

พระองค์จะทรงยินยอมให้อะลีและฟาฏิมะฮ์ต้องอดทน แม้เพียงแต่
จะคิดถึงสิ่งนั้นกระนั้นหรือ?

โอ้พระผู้เป็นเจ้า! โปรดประทานทายาทผู้สืบทอดให้แก่ข้าพระองค์
ผู้ซึ่งจะเป็นแสงสว่างแห่งดวงตาอันอ่อนล้าของข้าพระองค์ และจะ
ได้เป็นผู้สืบทอดและมีความสัมพันธ์กันเหมือนกับศาสดามุฮัมมัด
และอิมามฮูเซน”

และแล้วคำวิงวอนของศาสดาอะกะรียากี้ได้รับการตอบรับ ท่าน
ได้รับแจ้งข่าวดีในการให้กำเนิดศาสดาอะหฺยา
ท่านเองเคยรับรู้ถึงการให้กำเนิดของท่านหญิงมัรยัมมาแล้ว แต่ก็
ต้องประหลาดใจอย่างมาก เพราะเหตุว่าภรรยาของท่านเป็นหมัน
และก็ล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว ตั้งแต่เยาว์วัย อะหฺยา จะสวมเสื้อผ้าที่
เรียบง่ายซึ่งทำจากปอ และยังชีพด้วยอาหารธรรมดาจากใบไม้แห้งๆ
สมัยเด็กท่านเคยอยู่กับนักบวชและผู้รู้ทางศาสนาที่ตั้งมั่นอยู่ในสัจ
ธรรมอย่างเคร่งครัด อะหฺยาเป็นญาติของศาสดาอีซา และเป็นที่รู้จัก
กันในนามของ จอห์น เดอะ แบ็ปติสต์

ยะหฺยา มีจิตใจที่อ่อนโยน เกรงกลัวในพระเจ้าอย่างมาก จนไม่สามารถทนฟังการกล่าวถึงการลงโทษต่างๆ ในนรกได้ ถ้าท่านได้ยินใครพูดถึงการทรมานในไฟนรก ท่านจะร้องไห้และไม่สามารถควบคุมตัวเองต่อความเกรงกลัวในความกริ้วโกรธของพระเจ้าได้ จนต้องวิ่งหนีออกไปในทะเลทราย จนทำให้บิดา มารดาของท่านต้องรอนแรมไปในทะเลทรายเป็นวันๆ เพื่อจะตามหาท่าน

เหตุการณ์ลอบสังหารยะหฺยา

มเหสีของพระราชา มีธิดาแสนสวยที่เกิดจากสามีคนก่อนของนาง ขณะที่นางกำลังย่างเข้าสู่วัยชราและไม่ได้รับความสนใจจากพระราชา นางตั้งใจจะใช้ธิดาแสนสวยของนางผูกมัดและดึงดูดความสนใจของพระราชา

พระองค์ทรงปรึกษายะหฺยาเกี่ยวกับเรื่องการรับลูกเลี้ยงของพระองค์มาเป็นชaya แต่ศาสดายะหฺยาได้เตือนว่า นั่นเป็นข้อห้าม พระราชาจึงยกเลิกความตั้งใจนั้นเสีย ยังความไม่พอใจแก่มเหสีของพระองค์ ผู้เป็นมารดาของหญิงสาวเป็นอย่างมาก

ดังนั้น วันหนึ่งขณะที่พระราชากำลังอยู่ในอาการเมามายเต็มที่ มเหสี
ของพระองค์จึงจัดการส่งลูกสาวของนาง ซึ่งแต่งกายด้วยอาภรณ์ที่
สะดุดตาเป็นพิเศษ พระราชาเมามายจนครองสติไม่อยู่ จึงเข้าหานาง
แต่มารดาของหญิงสาวตั้งข้อแม้ว่า พระองค์จะต้องนำเอาศีรษะของ
ยะหัยามามอบให้นางเป็นรางวัลตอบแทน พระราชาจึงสั่งให้นำ
ศีรษะของยะหัยามาให้พระองค์ในทันที เมื่อผู้รู้ทางศาสนาทราบ
เรื่องเกี่ยวกับคำบัญชาของพระองค์ ได้รับไปเข้าเฝ้าและทูลว่า
“ถ้าแม้เนื้อของยะหัยาแม้แต่เพียงหยดเดียวต้องหลั่งลงบนดิน จะ
ไม่มีสิ่งใดเลยแม้แต่หญ้าจะงอกเงยได้อีก”

อย่างไรก็ตาม พระราชายังยืนยันคำสั่งเดิมที่จะต้องสังหารยะหัยา
โดยให้ทิ้งเลือดของท่านลงในบ่อ และนำศีรษะใส่ถาดมาให้ บางคน
แนะนำผ่านไปทางคนสนิทของพระองค์ว่า บิดาของยะหัยาเป็นผู้
หนึ่งที่คำวอนขอของท่านจะได้รับการตอบรับจากพระเจ้าเสมอ
ฉะนั้นศาสดาอะกะเรียควรที่จะถูกสังหารเสียก่อน เพื่อว่าจะได้ไม่มี
โอกาสได้สาปแช่งพระองค์ในการสังหารยะหัยา พระราชาจึงสั่งให้
จัดการตามนั้น

ขณะที่ศาสดาชะกะริยาและยะหยากำลังทำนมาชอยู่ในบ้านของท่าน
คนของพระราชาก็มาถึงและจับตัวศาสดาชะกะริยาไป แต่ศาสดาชะกะ
ริยาหนีรอดไปได้ ในขณะที่ท่านถูกไล่ล่าโดยคนของพระราช ใน
สภาพที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ศาสดาชะกะริยาได้สั่งให้ต้นไม้ม
ที่อยู่ตรงหน้าท่านแยกตัวออก ท่านได้เข้าไปหลบในต้นไม้นั้น แล้ว
ต้นไม้มก็ได้ประกบลำต้นกลับเหมือนเดิม โดยมีศาสดาชะกะริยา
ซ่อนอยู่ภายใน

แต่มารร้าย ศัตรูที่ซัดแข็งของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยยังมีมือไปจากผู้ถูก
เลือกสรรจากพระองค์ เช่น ศาสดาชะกะริยา ด้วยการทำให้ชายเสื้อ
ของท่านศาสดาไพล่ออกมาจากต้นไม้มเพื่อการลวงล่อ เมื่อคนของ
พระราชาก็ค้นหา มารร้ายในร่างของมนุษย์ได้พาพวกมันมายัง
ต้นไม้ม และชี้ให้ผู้ชายเสื้อที่ไพล่ออกมา

พร้อมทั้งแนะนำให้สังหารศาสดาชะกะริยาโดยการตัดต้นไม้ม
ออกเป็นสองท่อนด้วยเลื่อยที่มันเตรียมมาให้

เมื่อศาสตราจารย์รู้สึกตัวว่าร่างของท่านกำลังถูกตัดออกพร้อมกับต้นไม้
ได้มีเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า

“จงระวัง โอ้ชะกะรียาเอ๋ย! ถ้าเจ้าส่งเสียงร้องหรือร้องขอความ
ช่วยเหลือแม้แต่น้อย ชื่อของเจ้าจะถูกลบออกจากรายชื่อของบรรดา
ผู้รอดตน”

ศาสตราจารย์จึงยอมปล่อยให้ตัวเองถูกตัดออกด้วยอาการที่เจ็บ
สบ ไม่ยอมปริปากจากความทุกข์ทรมานและเจ็บปวด
ชะหยาถูกสังหาร เลือดของท่านถูกนำไปทิ้งในบ่อน้ำ ศีรษะถูก
นำเสนอต่อพระราชาน้ำในบ่อกลายเป็นสายเลือดไหลพุ่งออกมา
อย่างมากมาย ไม่ว่าผู้คนจะโยนก้อนดินใส่เข้าไปในบ่อมากมายสัก
เพียงใด เลือดก็ยังคงหลั่งไหลออกมาไม่หยุด ทำให้ดินที่ถูกโยนใส่
เข้าไปในบ่อน้ำนั้นยกตัวสูงขึ้น เป็นกองดินสูงจนกลบปากบ่อ

กลับมาสู่เรื่องของเราก่อนอีกครั้ง คุณสมบัติอันประเสริฐของท่านหญิง
ซัยนับบอยู่ในระดับสูงสุด จนทำให้อิมามฮุเซนพี่ชายของท่าน มอบ
ความไว้วางใจให้ดูแลรับผิดชอบบรรดาผู้ใกล้ชิดของท่าน ที่ถูกจับ
เป็นเชลย

เนื่องจาก อิมามซัยนุลอาบิดีน กำลังอยู่ในอาการป่วยหนัก ท่าน
หญิงเคยเป็นผู้รายงานวณะตามที่ ท่านได้เคยใช้ชีวิตร่วมอยู่กับท่าน
ศาสดาเป็นเวลา 5 ปีเต็ม

เชก ซอดูก และเชก ฏูซี ได้กล่าวว่า อะห์มัด บิน อิบรอฮีม เคยได้ยิน
จากท่านหญิงชะกิมะฮ์ คอตุน์ (พี่ของท่านอิมามอัศการี) หลายเรื่อง
และเรื่องหนึ่งคือ อิมามฮุเซน ได้กล่าวว่า ความรู้ของอิมามซัยนุลอา
บิดีน มีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกันกับความรู้ของท่านหญิงซัยนับบ

ดังนั้นท่านจึงต้องรับภาระหน้าที่ของความเป็นอิมาม และด้วยเหตุนี้ ตำแหน่งของท่านหญิงจึงถูกยกขึ้นสูงเท่ากับตำแหน่งของบรรดาอิมาม

เรื่องราวเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือ ตะรอซูล มัสฮับ และ มัจลิส มุตตะกิน ของท่านชัยยิด อลิมกอสวี อีกด้วย

หลังการสิ้นชีวิตของท่านศาสดา ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ต้องตกอยู่ในภาวะที่ยากลำบาก นำความทุกข์ระทมมาสู่ท่านในเวลาต่อมา ท่านหญิงชั้นนับุตรสาวของท่านอายุได้ 5 ขวบ ทั้งๆ ที่ยังอยู่ในวัยที่ไร้เดียงสา แต่ท่านได้ไปยังมีสติของท่านศาสดาเป็นประจำ ณ ที่นั้นเต็มไปด้วยบรรดาชาวผู้ช่วยเหลือ (อันศอร) และชาวผู้อพยพ (มุฮาญีรีน) ในมัสยิดมีม่านเล็กๆ กัน หลังม่านนั้นเองท่านได้กล่าวคำปราศรัยซึ่งได้บรรยายถึง ความทุกข์ยากและปัญหาต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้นกับมารดาของท่าน

การบรรยายครั้งนี้ใช้เวลานานถึงสองชั่วโมง ซึ่งมีผลอย่างมากกับบรรดาผู้ที่มาชุมนุมอยู่ ณ ที่นั้น ทำให้พวกเขาได้รับรู้ความจริงว่าครอบครัวของท่านศาสดาถูกกระทำทารุณกรรมอย่างโหดร้ายเพียงใด

ท่ามกลางผู้ชุมนุมในมัสยิด ครั้งนี้ มีท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ สมาชิกใน
ครอบครัวของท่านและบรรดาสตรีชาวอาหรับร่วมนั่งอยู่ด้วย สุนทร
พจน์ของท่านได้รับการกล่าวขวัญถึงในหลายๆ วาระเมื่อมีการ
รายงานกันในกลุ่มพวกเขา และตลอดชั่วชีวิตของท่านหญิงท่านได้
จดจำเหตุการณ์นี้อยู่เสมอมาตลอดไป

ครั้งหนึ่งท่านหญิงได้ถามคำถามต่ออิมามอะลี ว่า “โอ้ ท่านพ่อ! ท่าน
รักหนูไหม?” อิมามอะลี ตอบว่า “แน่นอนที่สุด! แก้วตาของพ่อ”
ด้วยเหตุนี้ท่านหญิงจึงถามต่อไปว่า “โอ้ ท่านพ่อ! จะเป็นไปได้หรือ
ที่ผู้หนึ่งจะมีสองความรักในหัวใจดวงเดียว ความรักในพระเจ้าและ
ความรักในบุตรสาว?” พร้อมกันนี้ ท่านหญิงได้ตอบคำถามที่ท่าน
ตั้งขึ้นเองว่า

“ความรักที่บริสุทธิ์แท้จริง คือความรักในพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั่น

ส่วนความรักในบรรดาลูกๆ เป็นไปโดยพระประสงค์ของพระองค์

ด้วยเหตุนี้ การที่ท่านรักพวกเราจึงเป็นไปตามธรรมชาติ?”

บรรดาผู้ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบในการสืบทอดเรื่องราว
และพิทักษ์รักษาแบบฉบับ (สุนนะฮ์) ของท่านศาสดาและบรรดาอ
ิมามไว้

นับเป็นผู้ที่ได้รับใช้แนวทางของอิสลามอย่างมากมาย และจัดอยู่ใน
ฐานะที่สูงส่งในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ท่านเหล่านั้นได้รับเกียรติ
ให้เป็นผู้พิทักษ์ปกป้องศาสนา

ท่านศาสดาเคยกล่าวว่า

“ผู้ที่ปราศเบื่องในความรู้ทางศาสนาอย่างแท้จริงนั้น มีฐานะเท่า
เทียบกับศาสดาของบনীอิสรออีล”

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า การท่องจำและการถ่ายทอดวจนะของท่าน
ศาสดาและคำสอนของท่านอิมาม เป็นแนวทางที่ถูกต้องในการเผย
แผ่ศาสนา และบรรดาท่านเหล่านั้นย่อมเป็นที่รักของบรรดามะอ์ซุม
ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย

บรรดาสตรีที่บันทึกจดจำวจนะของท่านศาสดา คือท่านหญิงฟาฏี
มะฮ์ ท่านหญิงอุมมุสะลามะฮ์ ท่านหญิงอุมมุ อัยมัน และท่านหญิง
ซัยนัับ

อิบนิ อัสซารี ญุซารี นักปราชญ์ซุนนี เสียชีวิตในต้นฮิจเราะฮ์
ศตวรรษที่ 7 ได้บันทึกไว้ว่า

ท่านหญิงซัยนับ เป็นสตรีในบรรดาสาวกของท่านศาสดา ไม่ต้อง
สงสัยเลยว่า ท่านหญิงคือสตรีคนที่สามของ

อิสลามที่ได้รับเกียรติสูงสุด ท่านแรกคือ ท่านหญิงคอดีซะฮ์ กุบรอ
คุณยายของท่าน ท่านที่สองคือ ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ชะฮ์รอ มารดา
ของท่าน และท่านที่สาม คือ ตัวท่านหญิงเอง

ท่านหญิงยังเป็นที่รู้จักในนาม ‘ซิดดีเกาะฮ์ ชุกรอ’ (ผู้ทรงคุณธรรม
ผู้น้อย) และ ‘อุมมุล มะซออิบ’(มารดาแห่งการอดทน)

เมื่อใดก็ตามที่อับดุลลอฮ์ บุตรของอับบาส กล่าวถึงการดำเนินชีวิต
ของท่านหญิงซัยนับ เขาจะเริ่มด้วยการยกย่องว่าท่าน คือ ‘ฮาตะตะ
นะ อากิล ละดุนา’ ‘สตรีผู้ที่ปราดเปรื่องในหมู่ชนของเรา’

การอุทิศตนเพื่อพระผู้เป็นเจ้า

ท่านหญิงเป็นผู้ที่ได้รับมรดกตกทอดจากมารดาของท่าน ผู้ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากศาสนทูตบิดาของท่าน ด้วยการใช้ชีวิตทั้งหมดไปกับการปฏิบัติศาสนกิจและปฏิบัติตนเพื่อหวังในความรักและความใกล้ชิดกับพระผู้สร้าง ทำให้บุตรสาวของท่านได้ดำเนินรอยตามเช่นเดียวกัน

ข้อพิสูจน์เหนือข้อสงสัยใดๆ เห็นได้จากการเดินทางไปในกองคาราวานของเชลยหลังจากเหตุการณ์ที่กัรบะลา

นอกเหนือจากศาสนกิจ ที่เป็นภารกิจประจำวันแล้ว ท่านไม่เคยละทิ้งนมาซที่ไม่ได้เป็นวาญิบ แต่ได้ผลบุญมากมาย

ในหนังสือ “กิบีตัย อัจมาร” อิมามซัยนุลอาบิดีน ได้กล่าวไว้ระหว่างการเดินทางจากกัรบะลาไปซีเรียว่า

“พวกเราถูกกระทำทารุณโหดร้ายอย่างเหลือคณานับ แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้ทำให้ท่านอาของฉันทะทิ้งการนมาชศอลาตุลลียล์ (นมาชยาม คำคืน) ทั้งๆ ที่ท่านต้องได้รับความยากลำบากจากศัตรูอย่างมากมาย แต่ท่านก็จะทำนมาชในทุกๆ ที่ที่สามารถทำได้ ท่านไม่เคยละทิ้งนมาชนี้เลย

เพราะว่า ท่านจดจำคำพูดสุดท้ายก่อนพลีชีพของพี่ชายท่านได้เสมอว่า

“โอ้ น้องรัก! จงระลึกถึงพี่ในนมาชศอลาตุลลียล์”

“ยา อุกตาส์ ลาตันชีนี ฟิย์ นาฟิลาตลลียล์”

ในหนังสือ ‘กิตาบ ค่อซาฮิส’ บันทึกไว้ว่า ทั้งนักปราชญ์ซุนนีและชีอะฮ์ ได้กล่าวว่า จากทายาทของอับดุลมุฏฏอลิบ ชัยนับได้รับความโปรดปรานด้วยกับคุณสมบัติที่สูงส่ง ทั้งสติปัญญา ความเฉลียวฉลาด ความกล้าหาญ บุคลิกภาพที่ดีเลิศ การอุทิศตนให้กับพระเจ้า เป็นเจ้า การอ่อนน้อมวิงวอน

ซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับปุถุชนธรรมดาที่จะยอมพลีทุกอย่างเพื่อศาสนา ซึ่งรวมถึงลูกๆ ของท่าน

นับว่าเป็นการกระทำที่กล้าหาญ ยิ่งใหญ่ ซึ่งจะมีได้เฉพาะในบุคคล
ที่มีความใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้า และก้าวไปถึงจุดสูงสุดของจิต
วิญญาณที่สุดยอด

ตามธรรมชาติของโลก มนุษย์จะคิดถึงแต่สิ่งที่ดีสำหรับลูกๆ และ
ครอบครัวเสมอ แต่เมื่อผู้หนึ่งตัดสินใจเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อ
พระเจ้า และเมื่อมีทางออกเพียงทางเดียวที่จะพิทักษ์รักษาอิสลามไว้
ด้วยการถูกสังหารหมู่ที่กัรบะลา คุณค่าทางด้านจิตวิญญาณอันสูงส่ง
ของท่านหญิงซัยนับ ทำให้ท่านสามารถสละทุกสิ่งเพื่อความ
รุ่งโรจน์ของอิสลาม

เมื่อบรรดาผู้กล้าหาญชาญชัยเกิดความหวาดกลัว และเปลี่ยนใจ
เพราะสิ่งครอบงำที่ผิดธรรมชาติ ผู้หนึ่งจะอธิบายถึงความกล้าหาญ
ของท่านในการดูแลขบวนเชลยอย่างไร?
ด้วยการที่ท่านหญิงคอดีญะฮ์ กุบรอ (ภรรยาคนแรกของท่านศาสดา)
ได้วางรากฐานเสาหลักของอิสลาม และตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะ
สถาปนาศาสนาและสังคม ท่านหญิงซัยนับก็เป็นเช่นเดียวกัน ที่
พร้อมจะยอมพลีทุกสิ่งเพื่อพิทักษ์ศาสนาให้ยืนยงตลอดไป

การที่ท่านหญิงคอดีญะฮ์ให้ความช่วยเหลือท่านศาสดาในการเผยแพร่คุณธรรม ในทำนองเดียวกัน ท่านหญิงซัยนั๊บก็ช่วยเหลืออิมามสุเซน ในการพิทักษ์รักษาอิสลาม หลังจากที่ยืนยันได้เลื่อมลงไปตามแนวทางของยะซีด

และนี่คือเหตุผลที่ท่านศาสดาได้กล่าวว่า “สุเซนนุมนินิ วะอะนะมินสุเซน” (สุเซนมาจากฉันและฉันมาจากสุเซน) ถ้าท่านหญิงซัยนั๊บมีชีวิตอยู่ในช่วงที่ท่านหญิงคอดีญะฮ์ยังอยู่ ก็อาจจะเป็นไปได้ที่

ท่านหญิงคอดีญะฮ์จะกล่าวว่า “ซัยนะบุมนินิ วะอะนามินซัยนั๊บ”

(ซัยนั๊บมาจากฉันและฉันมาจากซัยนั๊บ)

เมื่อท่านหญิงฮาญัร ภรรยาของศาสดาอิบรอฮีม มองเห็นมิดที่อยู่บนต้นคอของอิสมาอีล ลูกชายของท่าน ท่านถึงกับทรุดลงและหมดสติ

ความกล้าหาญของท่านหญิงซัยนั๊บ มากมายเพียงใดที่ทุ่งกัรบะลา? ท่านไม่เพียงแต่เห็นภาพพี่ชายของท่าน แต่ยังเห็นลูกชายทั้งสองของท่าน ถูกเชือดคออย่างเลือดเย็นอีกด้วย.

บทที่ 4

การเดินทางออกจากมะดีนะฮ์

ในข้อตกลงสงบศึกระหว่างอิมามฮาซันกับมุอาวิยะฮ์ ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า สิทธิในการเป็นคอลีฟะฮ์จะต้องเป็นของอิมามฮุเซนเท่านั้น

อิมามไม่เคยยอมลดเกียรติลงไปยอมรับราชจากดามัสกัส ซึ่งแนวคิดและการปฏิบัติตนของเขาต่อต้านหลักการอันสูงส่งและการดำเนินชีวิตอันสง่างามของครอบครัวของท่านศาสดา

ทันทีที่ชะฮีดขึ้นเถลิงอำนาจ ก็เริ่มวางแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกับบุคลิกภาพที่ชั่วช้าของตน ด้วยการแทรกแซงรากฐานความเคร่งครัดของศาสนา ประกอบกรรมทำความชั่วอย่างเปิดเผยโจ่งครึ่ม

โดยไม่เกรงกลัวต่อการลงโทษ และประกาศตนเองเป็นผู้สืบทอดของท่านศาสดา เรียกร้องให้อิมามฮุเซนยอมสวามิภักดิ์โดยไม่มีข้อต่อรองใดๆ

แสงสว่าง (ศาสนา) ที่ท่านศาสดานำมาให้กับประชาชาติ กำลังตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกทำให้สูญสิ้นไป หน้าที่ที่จะต้องพิทักษ์ให้ดำรงอยู่ในวิถีทางที่บริสุทธิ์เหมือนเดิม ตกอยู่ที่อิมามฮุเซน ครอบครัวของท่าน และบรรดาสาวกที่ซื่อสัตย์ของท่าน ท่านจึงตัดสินใจออกเดินทางจากมะดีนะฮ์ไปยังนครมักกะฮ์

เมื่อท่านหญิงซัยนáb ทราบข่าวท่านจึงร้องไห้ อับดุลลอฮ์สามีของท่านสังเกตเห็น จึงอยากทราบถึงสาเหตุว่า เกิดอะไรขึ้น พร้อมกับกล่าวขึ้นว่า “ขอพระเจ้าเป็นเจ้าอย่าได้ให้เธอต้องร้องไห้เลย เธอมีเรื่องกลุ้มใจอะไรหรือ?” ท่านหญิงได้ตอบว่า “ท่านทราบดีใช่ไหมว่า ฉันรักฮุเซนมากเพียงใด ตอนนี้ท่านได้ตัดสินใจที่จะออกเดินทาง และเป็นไปไม่ได้ที่ฉันจะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากฮุเซน ฉันขอทวงสัญญาที่ท่านได้ให้ไว้เพื่อที่จะติดตามฮุเซนไป” แม้ว่าท่านทั้งสองจะไม่เคยแยกจากกัน แต่ท่านหญิงก็ทราบดีถึงภาระหน้าที่ต่ออิสลาม อับดุลลอฮ์รู้สึกเศร้าใจและได้กล่าวว่า ท่านจะไม่นำมาปะปนกันระหว่างหน้าที่ของท่านหญิงที่มีต่ออิมามฮุเซนกับความสุขส่วนตัวของท่าน แม้ว่าหัวใจของท่านจะโศกเศร้าจากการนี้ แต่ท่านก็จะไม่ขัดขวางท่านหญิงด้วยการยินยอมของอับดุลลอฮ์

ท่านหญิงจึงตัดสินใจร่วมเดินทางไปกับอิมามจากมะดีนะฮ์สู่หนทาง
ที่ถูกกำหนดไว้ ท่านหญิงฟาอูนและมุฮัมมัด บุตรชายทั้งสองของ
ท่านไปด้วย

ตามปกติผู้หญิงจะต้องอยู่แต่ในบ้านเรือนของนาง แต่นี่เป็นข้อ
แตกต่าง เพราะท่านต้องกลายเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบในขบวนเชลย
และเป็นผู้คุ้มกัน

แม้ท่านจะเป็นผู้นอบน้อมถ่อมตน แต่ท่านเป็นบุตรสาวของราชสีห์
แห่งพระเจ้า แม้จะตกอยู่ในภยันตรายก็ยังสามารถลุกขึ้นยืนหยัดด้วย
ความอดทน ในการเผชิญหน้ากับความหิวกระหายซึ่งล้อมรอบไป
ด้วยบรรดาผู้สละชีพและผู้บาดเจ็บ ในสมรภูมิเลือดที่กรบะลา

วันที่ 28 รอญับ ฮ.ศ. 60 (7 พฤษภาคม ค.ศ.680)

เมื่อกองคาราวานของท่านอิมามออกเดินทางจากมะดีนะฮ์สู่นครมัก
กะฮ์ ลูกหลานตระกูลฮาซิม อะลี อักบร อับบาส กอซิม อูนและมุฮัม
มัด ทำหน้าที่ช่วยส่งบรรดาสตรีขึ้นบนหลังอูฐ แต่ท่านหญิงซัยนั
บนั้นไม่มีใครส่งท่านให้ขึ้นบนหลังอูฐ นอกจากอิมามสุเซน เท่านั้น

เมื่อตะวันเริ่มทอแสง ขบวนก็เริ่มออกเดินทางรอนแรมไปยังนครมักกะฮ์ ความมืดได้เข้ามาปกคลุมมะดีนะฮ์ พร้อมๆ กับการเคลื่อนตัวเข้ามาของความหม่นหมอง ความโศกเศร้า ซึ่งการจากไปของอิมามและครอบครัวของท่านในครั้งนี้ ทำให้ประชาชนเกิดความอาลัยรัก ซึ่งจะประทับอยู่ในความทรงจำตลอดไป

ขบวนของท่านอิมามหุคุดพักที่มักกะฮ์ประมาณ 4 เดือน ในช่วงนี้เอง อับดุลลอฮ์ได้ตัดสินใจร่วมเดินทางไปด้วย แรงกดดันจากพวกอุมัยยะฮ์ทวีความรุนแรงมากขึ้น พวกเขาบังคับให้อิมามสุเซนยอมรับบัยอะฮ์ (สัตยาบัน) กับยะซีด แต่เมื่อไม่ประสบความสำเร็จ พวกเขาก็เริ่มวางแผนการว่า จะใช้วิธีใดที่จะกำจัดอิมามได้ดีที่สุดในที่สุด พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะสังหารท่าน ในบริเวณกะฮ์บะฮ์

อิมามคอยติดตามข่าวอยู่ตลอดเวลา ในที่สุด ท่านก็ตัดสินใจออกเดินทางไปยังอิรัก แม้ว่าบรรดาผู้อาวุโสของตระกูลฮาซิมจะขอให้ท่านเปลี่ยนความตั้งใจ อย่างไรก็ตาม ท่านได้เข้มแข็งให้ทราบถึงเรื่องราวที่ท่านเคยรับฟังมาจากท่านศาสดา

เมื่ออับลุลลอฮ์บุตรของอับบาต แน่ใจว่าอิมามจะไม่ยอมคล้อยตาม
คำแนะนำของท่าน จึงกล่าวว่า

“ด้วยเหตุอันใด ท่านจึงประสงค์ที่จะนำบรรดาสตรีและเด็กๆ ไปกับ
ท่านในการพลีครั้งนี้ด้วยเล่า!”

เมื่อท่านหญิงซัยนัब्ได้ยินเช่นนั้น จึงรู้สึกไม่พอใจ พร้อมกับกล่าวว่า

“ท่านอับลุลลอฮ์ ท่านต้องการที่จะให้อิมามของพวกเราเดินทาง
ไปโดยลำพัง และทิ้งพวกเราไว้ข้างหลังกระนั้นหรือ?

ฉันขอสาบานด้วยนามของพระเจ้าว่า มันเป็นไปได้! เราจะไม่
ยอมปล่อยให้ท่านไปโดยลำพัง เราจะมีชีวิตอยู่พร้อมกับท่าน และจะ
ตายพร้อมกับท่าน

เพราะท่านเป็นพี่ชายคนเดียวที่เหลืออยู่สำหรับเรา”

ขณะนั้นท่านหญิงซัยนัับ รู้สึกกังวลใจกับการรอคอยคำสั่งจากพี่ชายของท่าน ในการเตรียมพร้อมที่จะไปยังกูฟะฮ์ อิมามฮุเซนทราบข่าวว่ามีแผนการที่จะลอบสังหารท่านในขณะที่กำลังประกอบพิธีฮัจญ์ เพื่อเป็นการป้องกันการหลั่งเลือดลงบนสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ ท่านจึงตัดสินใจเดินทางออกจากมกกะฮ์ไปยังกูฟะฮ์เพียงหนึ่งวันก่อนพิธีการทำฮัจญ์ เมื่อถูกถามถึงเหตุผลในการออกจากมกกะฮ์ก่อนวันประกอบพิธีซึ่งจะมีในวันรุ่งขึ้น ท่านกล่าวตอบว่า

“ท่านจะเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์ที่ทุ่งกัรบะลาฮ์”

จึงมีคำสั่งให้ออกเดินทาง ขบวนจึงมุ่งหน้าไปยังกูฟะฮ์

การเดินทางได้ถูกกำหนดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอน

และเมื่อขบวนเดินทางมาถึงคูวัยริยะฮ์ อิมามจึงตัดสินใจหยุดพักค้างคืนพร้อมกับบรรดาเด็กๆ

วันรุ่งขึ้นท่านหญิงบอกกับพี่ชายของท่านว่า ท่านได้ยินเสียงหนึ่งบอกกับท่านว่า “อิมามฮุเซนจะถูกสังหาร”

อิมามตอบว่า “สิ่งนี้ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว”

เมื่อขบวนมาถึงดาฮิม อับดุลลอฮ์ บุตรของญะฮ์ฟัร (ซึ่งเดินทางจาก
มะดีนะฮ์มาพบกับอิมามที่มักกะฮ์) เดินทางมาถึงแล้ว ได้แสดง
ความคารวะและปรึกษาหารือเรื่องสำคัญบางอย่าง พร้อมกับยื่น
เตือนบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออูนและมุฮัมมัด ให้พลีชีพเพื่ออ
ิมามผู้เป็นลุงของเขาทั้งสอง หลังจากนั้น

เขาได้เดินทางกลับไปยังมักกะฮ์ ขบวนของอิมามจึงมุ่งหน้าไปยัง
อิรัก.

บทที่ 5

กัربะลา

หลังจากรอนแรมมากลางทะเลทรายอันแห้งแล้ง กองคาราวานก็ได้มาถึงจุดหมายปลายทาง นั่นคือ ‘กัربะลา’ ดินแดนซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของท่านได้ทรงกำหนดไว้ ณ ที่นี้เอง การเดินทางของอิมามฮุเซน และมิตรสหายของท่านในโลกนี้จบสิ้นลง แต่นั่นเป็นเพียงการเริ่มต้นสำหรับการเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางที่แท้จริงอย่างนิรันดร์

วันนั้นตรงกับวันที่ 2 เดือนมุฮัรรอม ฮ.ศ. 61 (1 ตุลาคม ค.ศ.680)

ท่านหญิงซัยนábมีความเศร้าสลดใจอย่างที่สุด อิมามออกคำสั่งให้ตั้งกระโจมค่ายพัก ท่านได้อ่านบางโองการจากคัมภีร์อัล กุรอาน ซึ่งเป็นเหตุให้ท่านหญิงทราบในทันทีว่า นี่เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า การพลีชีพกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

ท่านหญิงจึงรำไห้อีกมากและกล่าวกับพี่ชายของท่านว่า

“โอ้ ผู้เป็นแสงสว่างแห่งดวงตาของฉัน! น้องไม่อยากที่จะมีชีวิตอยู่จนได้พบกับวันนี้เลย ท่านคือผู้ช่วยเหลือ และเป็นเพียงผู้เดียวที่ช่วยเหลือในจำนวนผู้บริสุทธิ์ทั้งห้า

(ปณญ์จตาน) โอ้ พี่ชายที่รัก! ท่านกำลังจะบอกให้เราทราบถึงข่าวการพลีชีพของท่านใช่ไหม?”

ด้วยคำถามนี้ อิมามตอบว่า “โอ้ น้องสาวที่รักของพี่! จงอดทนต่อความเจ็บปวด นี่เป็นการทดสอบจากพระผู้เป็นเจ้า จงจำไว้เสมอว่าทุกชีวิตต้องลิ้มรสแห่งความตาย และต้องคืนกลับไปยังพระผู้สร้าง เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับการงานของพวกเขา โอ้ น้องรัก! ท่านศาสนทูตของพระเจ้าและบิดาของเราอยู่ที่ไหนกันเล่า? มันช่างดูไกลแสนไกลสำหรับพี่ การดำเนินรอยตามแบบฉบับของท่านนั้นเป็นหน้าที่ของมุสลิมที่มีความเกรงกลัวในพระเจ้าทุกคน” เมื่อท่านหญิงได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของท่านก็เอ่อนองไปด้วยน้ำตาแห่งความเศร้าสลด

ท่านอิมาม ได้บอกถึงข่าวการพลีชีพที่ยิ่งใหญ่ และย้ำว่า หลังจากนี้
ท่านจากโลกนี้ไปแล้ว ท่านหญิงจะต้องพยายามควบคุมตนเองให้ดี
ที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในค่ำวันที่ 9 เดือนมุฮัรรอม (8 ตุลาคม ค.ศ.680) ศัตรูเริ่มบุกเข้า
โจมตียังก่ายพักของอิมามฮุเซน

ในขณะนั้นท่านกำลังอยู่ในที่พักของท่าน ท่านหญิงได้มาบอกว่า
การโจมตีได้เริ่มขึ้นแล้ว ขณะนั้นอิมามกำลังอยู่ในอาการครึ่งหลับ
ครึ่งตื่น ท่านเล่าให้ท่านหญิงฟังว่า ท่านได้เห็นท่านดา คือ ท่านศา
สนทูตของพระเจ้าเป็นเจ้า บิดาของท่านอิมามอะลี ผู้นำแห่งศีรัทธา
มารดาท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ชะฮ์รอ และอิมามฮาซัน พี่ชายของท่าน
ซึ่งท่านเหล่านั้นได้เชิญชวนให้อิมามไปอยู่กับพวกท่าน เมื่อได้ยิน
เช่นนั้น ท่านหญิงชยน์รับรู้สึกเศร้าสลดและสั่นสะท้าน อิมามจึง
ขอร้องให้ท่านหญิงพยายามควบคุมตนเอง ให้มีความอดทน

มิเช่นนั้นจะทำให้คนอื่นๆ ที่อยู่รอบข้างเสียกำลังใจ และทำให้ศัตรู
เกิดความยินดีปรีดา

ด้วยการยินยอมของอิมามฮูเซน ท่านอับบาสผู้เป็นน้องชายได้
ขอร้องพวกศัตรูให้เริ่มโจมตีในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เพื่อว่าอิมาม
จะได้มีเวลามาซและขอพรในคำคืนสุดท้ายนี้อย่างเต็มที่

ในวัน ‘อาซุรอ’ การกิจที่ท่านหญิงได้รับและต้องปฏิบัตินั้น ไม่มี
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนใดจะสามารถปฏิบัติได้เลย

ภาระทั้งหมดตกอยู่ในความรับผิดชอบของท่าน ที่จะต้องดูแล
ครอบครัวของบรรดาผู้สละชีพในวันนั้น ที่ละคนๆ

อิมามฮูเซนมีความเชื่อมั่นในตัวน้องสาวของท่าน ว่าจะสามารถดูแล
รับผิดชอบทุกๆ คน

หลังจากท่านจากไปแล้ว และจะปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลัง
ความสามารถในสถานการณ์เช่นนั้น โดยจะไม่ยอมให้ความเศร้า
โศกเสียใจมาทำให้หน้าที่ของท่านต้องบกพร่องเลยแม้แต่น้อย

อิมามฮุเซน เป็นท่านสุดท้ายที่พลีชีพในวันนั้น ท่านได้ตรงไปยังร่าง
ของบรรดาผู้ช่วยเหลือของท่านที่สละชีวิตไปแล้วทีละคน ทุกๆ ร่าง
จะถูกนำกลับมายังค่ายพัก ซึ่งจะมีท่านหญิงคอยปลอบโยนสมาชิก
ในครอบครัวของบรรดาผู้สละชีวิตเหล่านั้น

ท่านหญิงพยายามปลอบขวัญให้พวกเขาเกิดความกล้าหาญ และย้ำว่า
การเสียสละชีวิตเป็นความจำเป็นในการพิทักษ์รักษาอิสลามตาม
แนวทางของท่านศาสดามุฮัมมัดไว้

ท่านหญิงยอมพลีชีวิตบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออูนและมุฮัมมัด
เพื่อช่วยเหลือพี่ชาย ด้วย

หัวใจที่เค็ดเคี่ยว กล้าหาญ โดยท่านพยายามกระตุ้นให้อิมามอนุญาต
ให้บุตรทั้งสองของท่านทำตามความปรารถนา

ท่านรู้ดีถึงสะท้อนใจราวกับหัวใจได้แตกสลายลงไป บรรดาผู้สละ
ชีพแต่ละท่าน ไม่ว่าจะเป็นลูกชายทั้งสองของท่านหรือ

ลูกชายของอิมามฮุเซน อิมามฮาซันหรือแม้แต่ท่านอับบาซ ก็ได้สละ
ชีพไปจนหมด

เหตุการณ์สะเทือนขวัญครั้งนี้ทำให้ท่านเจ็บปวดทุกข์ทรมานใจจน
ไม่อาจบรรยายได้

การทดสอบที่ยิ่งใหญ่ของท่านได้เริ่มต้นขึ้น เมื่ออิมามฮูเซน ได้พลี
ชีพครั้งยิ่งใหญ่ที่โลกทั้งโลกได้ประจักษ์.

บทที่ 6

การพลีของท่านฮุนและมุฮัมมัด

ท่านหญิงซัยนáb มีบุตรชายสองคนที่ได้พลีชีพ คือฮุนและมุฮัมมัด
ทั้งสองคนเกิดจากอับดุลลอฮ์

บุตรของญะฮ์ฟัร ฏอยยัร

ท่านหญิงเป็นสตรีที่มีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว บุตรชายทั้งสองของ
ท่านก็เช่นเดียวกัน ท่านญะฮ์ฟัร ฏอยยัร เป็นพี่ชายของอิมามอะลี
เป็นผู้ถือธงรบแห่งอิสลามในหลายๆ สมรภูมির่วมกับท่านศาสดา

มุฮัมมัด ท่านเป็นผู้ถือธงรบในสงครามมูตะฮ์ ในการรบครั้งนั้นแขน
ทั้งสองของท่านถูกตัดขาด ร่างกายถูกฟันจนมีบาดแผลไปทั่วและ
เสียชีวิตในที่สุด

อิมามอะลี ก็เป็นผู้ถือธงรบของท่านศาสดาในสงครามหลายต่อหลายครั้งเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ อุโนและมุฮัมมัด จึงขอร้องให้มารดาของท่านช่วยขอร้องให้อิมามสุเซนยินยอมให้เขาทั้งสองได้เป็นผู้ถือธงของอิสลามในสมรภูมิกัรบะลา แต่ ท่านหญิงทราบดีว่า ผู้ที่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ถือธงรบในครั้งนี้คือท่านอับบาส

ท่านหญิงเห็นว่าไม่เป็นการสมควรที่จะขอในสิ่งนั้น แม้จะทำให้บุตรทั้งสองของท่านพอใจก็ตาม

ท่านจึงอธิบายเหตุผลให้ทั้งอุโนและมุฮัมมัดฟัง ซึ่งทั้งสองก็เข้าใจและเชื่อฟัง โดยไม่ปรารถนาจะขอเป็นผู้ถือธงรบอีก

เช้าของวันที่ 10 มุฮัรรอม (9 ตุลาคม ค.ศ.680)

หลังจากที่ญาติสนิทมิตรสหายของอิมามมุ่งหน้าออกไปยังสนามรบเพื่อปกป้องอิสลาม คนแล้วคนเล่า! ทุกคนก็ได้เป็นผู้พลีชีพเพื่ออิสลาม อุโนและมุฮัมมัด จึงตัดสินใจออกไปยัง สนามรบ ทั้งสองขอร้องอิมามเพื่อออกไปสู้รบ และตรงไปยังมารดาเพื่อขออนุญาต

ท่านหญิงทราบดีว่า นั่นเป็นหน้าที่ของผู้ศรัทธาทุกคนที่จะต้องช่วย
ปกป้องท่านอิมาม ในยามที่เต็มไปด้วยอันตรายเช่นนี้ ท่านจึง
อนุญาต บุตรทั้งสองด้วยความดีใจที่จะได้ออกไปต่อสู้และเสียสละ
ชีวิตเพื่อปกป้องอิสลาม

อิมามฮูเซน ได้โอบกอดหลานทั้งสอง หลังจากนั้นกล่าวคำอำลาด้วยความ
ความสะเทือนใจแล้ว อูนและมุฮัมมัดได้ควมม้าทะยานสู่สนามรบ
ด้วยความปลื้มปิติ ถ้าโถมเข้าสู่สมรภูมิ กวาดแกว่งดาบฆ่าฟัน

ศัตรูลงได้อย่างมากมาย

ด้วยร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลและความอ่อนเพลียจากการกระหาย
น้ำ ทั้งสองถูกห้อมล้อมด้วยศัตรูที่เข้ามาโรมรัน ในที่สุด ก็ตกลงจาก
หลังม้า ทันใดนั้น! ศัตรูก็โถมเข้ามาอีกระลอก ทั้งสองร้องเรียกท่าน

ลุงผู้เป็นที่รักเพื่อขอความช่วยเหลือ อิมามฮูเซนจับไล่ศัตรูแตก
กระเจิงออกไป แต่โอ้พระเจ้า! มันสาบเกินไปสำหรับอูนและ
มุฮัมมัด ซึ่งทั่วร่างกายมีบาดแผลฉกรรจ์เต็มไปหมด อิมามได้นำร่าง
ของทั้งสองไปยังสถานที่ซึ่งบรรดาผู้ที่สละชีพไปก่อนหน้านี้รวมกัน
อยู่

และวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า

“โอ้ อัลลอฮ์! โปรดรับการพลีของข้าพระองค์ด้วยเถิด...นี่คือ
หลานชายของญะฮ์ฟัร ฏอยยัร ผู้ถือธงรบแห่งอิสลาม ที่ได้พลีชีพ
เพื่อศาสนาในวันอาชูรอที่ได้ถูกกำหนดไว้ ตามแบบฉบับของ
บรรดาบรรพบุรุษของท่าน”.

บทที่ 7

การอำลาของท่านอิมามฮุเซน

การลาจากกันเป็นครั้งสุดท้ายระหว่างพี่ชายกับน้องสาว เต็มไปด้วย
ความเศร้าสะเทือนใจเป็นอย่างยิ่ง อิมามก๊าวออกจากค่ายพักของ
ท่านด้วยความยากลำบาก เพื่อที่จะมากล่าวอำลาน้องสาว

บุตรสาวสุดที่รัก และบรรดาสตรีในครอบครัวอันเป็นที่รักของท่าน
ท่านได้กล่าวกับพวกเธอว่า

“โอ้ ชัยนับน้องรัก! อุมมุกุลซุม อุมมุลยัลลา อุมมูรฺباب และลูกรักกุบ
รอ

รุกอยยะฮ์และสะกินะฮ์ และพิญชะฮ์ คนรับใช้ที่จงรักภักดีต่อฉัน เข้า
มาใกล้ๆ และจงฟังฉันกล่าวคำอำลาและสิ่งเสียครั้งสุดท้ายแก่พวก
ท่าน”

ด้วยคำพูดดังกล่าว ทำให้บรรดาสตรีในครอบครัวของท่านรีบพากัน
เข้ามาห้อมล้อมท่าน

ท่านหญิงซัยนับ น้องสาวสุดที่รักของท่าน ได้โอบแขนไว้รอบต้น
คอของอิมาม และเพ่งมองลึกลงไปดวงตาทั้งสองของท่านพร้อม
กับกล่าวว่า

“พี่ชายที่รัก! มันเป็นความจริงใช่ไหม ที่ท่านกำลังจะจากไปแล้ว
และจะไม่มีชีวิตกลับมาอีก? โอ้ พี่ชายของฉัน! เวลานั้นมาถึงแล้วใช่
ไหม? เวลาที่น้องกำลังจะหมดสิ้นทุกอย่างด้วยการจากไปของท่าน
ท่านกำลังทิ้งพวกเราไว้ในสภาพที่หัวใจแตกสลาย”

อิมามกัมศิระลงพร้อมกับพิมพ์ว่า

“ใช่แล้ว ชัยนับน้องรัก! เวลานั้นได้มาถึงแล้ว เวลาที่ท่านแม่ของเรา
ได้เตรียมเธอไว้ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กเล็กๆ เรื่องราวที่บิดาของเราบอก
เธอในขณะที่ท่านกำลังจะสิ้นใจ สำหรับตัวพี่นั้น การจากไปครั้งนี้
เป็นความสะเทือนใจอย่างที่สุด เพราะพี่ทราบดีว่า การทดสอบ
อย่างแท้จริงของเธอยังไม่สิ้นสุด แต่มันกำลังจะเริ่มขึ้นในวันนี้”

“โอ้ พี่ชายของฉัน! ฉันได้แต่หวังเป็นอย่างยิ่งว่า การพลีชีพของอูน
และมุฮัมมัดบุตรทั้งสองของน้อง น้องอับบาส กอซิมและอะลี
อีกبار แล้วชีวิตของท่านจะปลอดภัย ไม่มีท่านแล้วจะมีอะไรเหลือ
สำหรับฉัน ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปในโลกนี้

โอ้พี่ชาย! เมื่อท่านไปยังสวนสวรรค์ โปรดวอนขอต่อท่านตาของเรา
ได้เรียกฉันกลับไปยังสวนสวรรค์โดยเร็วเถิด เพื่อช่วยให้ฉันรอดพ้น
จากการถูกคูหมินเหยียดหยาม และต้องพบกับความอัปยศที่กำลังรอ
คอยฉันอยู่”

อิมาม ไม่อาจตอบคำถามขอของท่านหญิงได้ เพราะท่านทราบดีว่า
สิ่งที่เธอพูดนั้นเป็นความจริง ท่านพยายามควบคุมอารมณ์อย่างที่สุด
แล้วจึงกล่าวว่า

“ซัยนับ ถ้าเธอต้องการจะจากโลกนี้ไปโดยเร็ว แล้วใครเล่า! จะเป็น
ผู้แบกรับภาระหน้าที่? ใครเล่า! จะเป็นผู้สานต่อการทำงานของพี่ที่ยัง
ไม่สำเร็จลุล่วง พี่กำลังจะมอบหมายให้เธอดูแลลูกๆ ที่กำพร้าและ
ภรรยาหม้ายของพี่ ลูกๆ กำพร้าและภรรยาหม้ายของบรรดาผู้กล้า
หาญของพี่ และญาติพี่น้องของเรา มันถึงเวลาแล้วที่เธอจะต้องเป็นผู้
ชี้นำ ดูแลและปกป้องพวกเขา พี่จะจากไปอย่างสงบถ้าเธอจะให้
สัตยาบันกับพี่ว่า จะทำหน้าที่แทนบรรดาผู้ที่ได้จากไปในวันนี้”

ท่านหญิงนิงซักรูและกล่าวต่อว่า “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ซัยนับ! เธอ
จะต้องดูแล ‘อะลี ซัยนุลอาบิดีน’ ซึ่งกำลังป่วยหนัก

สะกีนะฮ์บุตรสาวสุดที่รักของฟี ซึ่งไม่เคยห่างจากฟีเลยแม้แต่วันเดียว หลังจากที่ฟีจากไปแล้ว สะกีนะฮ์จะถามเธอว่า ‘ฟีไปไหน?’ ช่วยปลอบเธออย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฟียังคงจำภาพที่เธอวอนขอน้ำจากอับบาต ได้อย่างแม่นยำ แต่หลังจากอับบาตต้องถูกสังหารไป สะกีนะฮ์ไม่เคยเอ่ยปากพูดอีกเลย หากเธอได้นำมาหลังจากที่ฟีจากไปแล้ว โปรดมอบให้สะกีนะฮ์เป็นคนแรกที่ได้ดื่มน้ำนั้นเถิด”

ด้วยคำพูดนี้ ดูเหมือนว่าคำขอของท่านจะดิบตันจนไม่สามารถกล่าวอะไรได้อีก ท่านพยายามข่มอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง และกล่าวว่า “พวกศัตรูรู้ว่า สะกีนะฮ์รักฟีมากเพียงใด? และฟีรักสะกีนะฮ์มากแค่ไหน? ฉะนั้นเพื่อตอบสนองความแค้นของมันที่มีต่อฟี

พวกมันอาจจะทุบตีสะกีนะฮ์ เพื่อให้ดวงวิญญาณของฟีต้องทุกข์ทรมาน บางทีมันอาจจะปฏิบัติกับสะกีนะฮ์เยี่ยงนักโทษ แล้วพาเธอไปคูสถานທີ່ที่ร่างของฟีถูกทำมาเหยียบย่ำจนไม่มีชิ้นดี

ชัยนั้บ! โปรดทำทุกอย่างที่สามารถจะช่วยให้สะกีนะฮ์

ได้คลายความทุกข์ทรมาน และพ้นจากภาวะวิกฤตินั้นด้วย”

ขณะที่อิมามกำลังพูดอยู่นั้น คำพูดทุกคำได้กริ๊ดลึกลงไปบนหัวใจที่
ปวดร้าวของท่านหญิง ร่างอันสั่นเทาด้วยแรงสะอื้นให้ สิ่งเดียวที่
ท่านสามารถทำได้ในการตอบรับคำขอร้องสุดท้ายของพี่ชาย ก็คือ
เพียงการผงกศีรษะรับคำ

หลังจากนั้นชั่วครู่ อิมามได้กล่าวต่อว่า

“ชัยนั้บ! พี่อยากจะกล่าวอะไรอีกมากมายกับเธอ ก่อนจะลาจากกัน
เป็นครั้งสุดท้าย แต่เวลาเหลือน้อยเต็มที น้องรัก!

พวกศัตรูจะปฏิบัติกับพวกเธอเยี่ยงนักโทษ

บางทีมันอาจจะบังคับให้พวกเธอเดินไปตามท้องถนนในกุฟะฮ์และ
คามัสกัส มันอาจจะกระชากผ้าคลุมผมของพวกเธอออก และพาเดิน
ไปยังที่ชุมนุมของผู้คนมากมาย เพื่อให้พวกเธอรู้สึกเจ็บปวดทุกข์
ทรมาน

พวกมันอาจจะล่ามโซ่ที่ข้อมือและข้อเท้า แม้กระทั่งอาจจะใช้เส้น
เอ็นตึงหรือหอกคอยทิ่มแทงอย่างไร

ความปรานี เพื่อเป็นการทรมานผู้หญิงและเด็กๆ ในครอบครัวของ
ท่านศาสดาที่ไม่สามารถปกป้องตนเองได้ จงอย่าหมดความอดทน
เมื่อความทุกข์ทรมานเหล่านั้นมาถึง จงทำให้บรรดาผู้หญิงและเด็กๆ
เกิดความกล้าหาญ และให้พวกเขาขอพรต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าให้มี
กำลังใจ และมีความอดทนที่จะเผชิญกับความอภัยสลด การถูกดู
หมิ่นเหยียดหยาม ความทุกข์ทรมาน ความทุกข์ระทมและความ
เจ็บปวด

ชัยนับ! จงจำไว้เสมอว่า พวกเราครอบครัวแห่งศาสดา จะต้องมี
ความเด็ดเดี่ยว ยืนหยัด พร้อมที่จะเผชิญกับช่วงเวลาแห่งการ
ทดสอบ โดยไม่ย่อท้อต่อความทุกข์ยาก”

เมื่ออิมามเงียบไป ท่านหญิงจ้องมองไปยังท่านด้วยดวงตาที่เอ่อล้น
ด้วยน้ำตา พร้อมกับตอบ

ด้วยเสียงที่แหบแห้งว่า “ฮูเซน! ฉันให้สัตยาบันกับท่านว่า ฉันจะทำทุก
อย่างตามความประสงค์ของพี่

พี่ชายที่รัก! โปรดขอพรต่อพระผู้เป็นเจ้าให้ทรงประทานกำลังใจให้
ฉันมีความกล้าหาญและอดทนต่อช่วงเวลาแห่งการทดสอบ สุเชน ที่
รัก! ฉันสัญญาว่าจะทำทุกอย่างที่ท่านต้องการ จะรับภาระ

และรับผิดชอบในสิ่งที่พี่สั่งเสียและมอบหมาย ฉันจะแสดงให้เห็นให้โลก
ได้รับรู้ว่า ฉันคือน้องสาวของพี่ ลูกสาวของอะลีและฟาฏิมะฮ์ หลาน
ของศาสนทูตแห่งอิสลาม”

คำตอบอันกล้าหาญของท่านหญิง ช่วยปลอบโยนหัวใจที่ปวดร้าว
ของอิมามสุเชน ท่านได้กล่าวอวยพรและกล่าวตอบว่า

“เธอจะต้องได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างยาวนาน พวกเรา
ทุกคนจะต้องถูกจองจำและได้รับความยากลำบากอย่างมากมาย
เมื่อเธอกลับไปยังมะดีนะฮ์หลังจากได้ถูกปล่อยตัวแล้ว

โปรดนำคำอำนวยพรของพี่ไปยังเพื่อนพ้องของพี่ทุกคน ที่จะมา
แสดงความเสียใจกับเธอต่อการจากไปของพี่ โปรดบอกกับพวกเขา
ว่า คำกล่าวสุดท้ายของพี่ที่มีแก่พวกเขาคือ ‘พี่และบรรดาผู้ใกล้ชิด
อันเป็นที่รัก ได้จากโลกนี้ไปโดยไม่มีน้ำแม้แต่หยดเดียวเพื่อดับ
ความกระหาย’

จงบอกกับพวกเขาว่า ยามใดที่พวกเขาไปถึงพี บรรดาผู้ใกล้ชิด และ
สมาชิกในครอบครัวของพี จงอย่าลืมความหิวกระหายที่พวกเรา
ได้รับ”

บรรดาสตรีในครอบครัวที่กำลังฟังคำสั่งเสียของอิมาม เต็มไปด้วย
ความโศกเศร้าสะเทือนใจ ทุกคนร่ำไห้ด้วยความขมขื่น บางคนก็
กำลังวังชาของเขาได้หมดไปเพราะความหิวกระหาย ประกอบด้วย
กับความทุกข์ระทมที่ต้องสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปในวันนี้
ถึงกับเป็นลมล้มลงหมดสติ

อิมามยังกล่าวต่อว่า

“พียังมีอีกเรื่องหนึ่งที่จะบอกเธอว่า เมื่อเธอกลับถึงมะดีนะฮ์ โปรด
บอกกับฟาฏิมะฮ์ ชุกรอ ลูกสาวสุดที่รักของพีว่า แม่พีจะทิ้งเธอไว้ที่
มะดีนะฮ์เพราะเธอกำลังป่วย พีก็ไม่เคยลืมเธอแม้แต่น้อย และระลึก
ถึงเธอเสมอตราบนานกระทั่งช่วงสุดท้ายของชีวิต โปรดนำความรัก
ของพีไปมอบให้เธอและบอกกับเธอว่า มันได้ถูกกำหนดมาว่า การ
จากกันที่มะดีนะฮ์คราวนั้น เป็นการจากกันชั่วนิรันดร์ เมื่อเธอทราบ
ข่าวจากน้องว่า บรรดาลุง พี่ชายและญาติสนิทที่เดินทางออกจากมะ
ดีนะฮ์มาคราวนั้นแล้ว จะไม่ได้มีชีวิตกลับไปอีก

ฟาฏิมะฮ์จะรู้สึกสะเทือนใจมาก จงช่วยปลอมโยนเธอ”

ด้วยคำพูดนี้ อิมามได้จับคำสั่งเสียของท่าน พี่ชายและน้องสาว
สวมกอดซึ่งกันและกันเป็นครั้งสุดท้ายของพี่ชายและน้องสาว ที่มี
ความผูกพัน รักใคร่ และใกล้ชิดสนิทสนมกันมากที่สุด นับเป็นการ
กอดลาของพี่ชายและน้องสาวที่ทั้งสองต่างทราบดีว่า จะไม่มีโอกาส
ได้พบกันอีกจนชั่วชีวิต ท่านหญิงกอดอิมามไว้แนบแน่น เหมือนกับ
ว่าไม่ต้องการให้ท่านจากไป เพราะทราบว่าท่านจะไม่ได้กลับมา
อีกชั่วนิรันดร์

หัวใจทั้งสองกำลังร่ำไห้ สำหรับน้องสาวนั้น ด้วยกับความคิดที่ว่า
การพลีชีพของพี่ชายกำลังใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว ส่วนพี่ชายก็กำลัง
คิดถึงภาพที่ท่านต้องทิ้งเธอและสมาชิกในครอบครัว และบุตรชายที่
กำลังป่วยหนักไป

ท่านหญิงออกมาส่งอิมามและสังเกตเห็นสีหน้าท่าน ซึ่งท่านหญิง
ทราบทันทีว่าท่านกำลังรู้สึกอย่างไร

ท่านหญิงจึงรีบรุดไปยังท่านและกล่าวว่า

“ฮูเซน! ถ้าวันนี้ไม่มีใครเหลืออยู่ ที่จะช่วยส่งให้ท่านขึ้นบนหลังม้า
โอ้ พี่ชายของฉัน! ฉันจะทำหน้าที่นี้ให้กับท่านเอง ขอให้ฉันได้ช่วย
จับโกณมัวให้ท่านเถิด”

ก่อนที่ท่านอิมามจะกล่าวอะไร ท่านหญิงได้ตรงเข้าไปช่วยจับโกณ
มัวไว้ ท่านได้ขอบคุณ และก้าวขึ้นบนหลังม้า

ท่านอิมามขอร้องท่านหญิงให้กลับเข้าไปในค่ายพัก เพื่อช่วยเหลือ
พลบโยนบรรดาสตรีและเด็กๆ ผู้สูญเสียสมาชิกในครอบครัวไป

ท่านหญิงทำตามคำขอร้องโดยกลับมายังที่พัก เพื่อเริ่มต้น
ภาระหน้าที่ ซึ่งจากวินาทีนั้นเป็นต้นมาจะต้องตกอยู่ในความ
รับผิดชอบของท่านแต่ผู้เดียว

ก่อนที่อิมามจะออกจากค่ายไป ท่านหญิงได้เดินตามมาและขอ
อนุญาตจุมพิตที่ต้นคอของท่าน

ซึ่งท่านศาสดาของพระเจ้าเป็นเจ้าเคยกระทำเช่นนี้เป็นประจำ ท่าน
หญิงทราบดีว่าบริเวณนี้เองที่ ชิมรฺจอมโหด จะบั่นทอนชีวิตของท่าน
ออกจากร่าง

ในทำนองเดียวกัน ท่านอิมามก็ได้ขออนุญาตจุมพิตที่ข้อมือของ
ท่านหญิง ซึ่งท่านได้กล่าวว่า หลังจากท่านจากไป ท่านหญิงจะถูก
จับเป็นเชลยและถูกมัดข้อมือทั้งสองข้างของท่าน มันเป็นการพราก
จากกันที่แสนปวดร้าว ซึ่งไม่เคยมีครั้งใดในโลกที่จะเสมอเหมือน
ทันทีที่ท่านหญิงกลับเข้าไปในค่ายพัก อิมามฮุเซนกระตุกสาย
บังเหียนให้ ‘ซุลฏะนา’ ออกวิ่งแต่ม้าซุลฏะนาไม่ยอมขยับตัวและ
ยังคงยืนอยู่กับที่เหมือนมีอะไรมาตรึงมันไว้ น่าประหลาดใจใน
อาการของซุลฏะนาเป็นอย่างยิ่ง ท่านอิมามเข้าใจว่ามันได้รับ
บาดเจ็บขณะที่ออกไปในสนามรบ ทุกครั้งที่บรรดาผู้ชายของท่าน
ต้องเสียชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ซุลฏะนาไม่ได้กินอาหารและน้ำมา
เป็นเวลาสามวันแล้ว เหมือนกับบรรดาสมาชิกในครอบครัวของ
ท่านเช่นกัน

ซุลฏะนายังคงอยู่ในท่าทางที่ไม่สามารถอธิบายได้ แม้จะพูดไม่ได้
แต่มันก็แสดงให้เห็นเข้าใจด้วย

การก้มหัวลงกับพื้น ด้วยอาการเช่นนี้ทำให้ท่านอิมามมองเห็นสะกีนะฮ์บุตรสาวของท่าน กำลังกอดขาซุลฎะนาไว้แน่นพร้อมกับร้องไห้ครวญคราง ด้วยกับการขาดอาหารและน้ำ ทำให้เธอหมดแรงและอ่อนเพลีย จนท่านอิมามแทบจะไม่ได้ยินเสียงของเธอเลย

ท่านอิมามกระโดดลงมาจากหลังม้าทันที แล้วอุ้มสะกีนะฮ์ไว้ในอ้อมกอดและนั่งลงกับพื้น รวากับว่าจะไม่มีอะไรมาแยกท่านจากกันได้อีก ทั้งสองต่างตกอยู่ในความรู้สึกที่สะท้อนใจอย่างยิ่ง

สะกีนะฮ์จ้องมองที่ดวงตาของบิดา พร้อมกับกล่าวว่า

“โอ้พ่อจ๋า! โปรดบอกกับลูกหน่อยเถิดว่า ท่านมิได้กำลังจะ

จากไปเป็นครั้งสุดท้ายและจะไม่กลับมาอีก ท่านไม่ได้กำลังจะจากสะกีนะฮ์ของท่านไปชั่วนิรันดร์ใช่ไหมคะ?

“โอ้พ่อจ๋า! ลูกจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?”

ท่านอิมามสะท้อนด้วยกับคำวิงวอนอันไร้เดียงสาของบุตรสาวที่ท่านรักมากกว่าอะไรทั้งหมด

ท่านทราบดีว่า อะไรคือชะตากรรมที่ถูกกำหนดไว้สำหรับเธอ ด้วยความพยายามควบคุมอารมณ์อย่างที่สุด ท่านจุมพิตครั้งแล้วครั้งเล่าพร้อมกับกล่าวว่า

“โอ้ สะกีนะฮ์ลูกรักของพ่อ! พ่อจะอธิบายกับลูกอย่างไรดี ว่าพ่อจำเป็นต้องออกไปพบกับความตายเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ในครอบครัวของเราได้กระทำกันไปแล้ว ลูกยังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจว่า รางวัลตอบแทนของมันเป็นอย่างไรวะ?

ชีวิตในโลกนี้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว ทุกชีวิตที่ดำรงอยู่นี้ก็ต้องดับสูญไปในไม่ช้าก็เร็ว พระเจ้าผู้ทรงเกรียงไกร ได้ลิขิตไว้แล้วว่า

มนุษย์ เราจะต้องเจ็บปวดกับการดำรงไว้ซึ่งสังขารม์ เด็กน้อยของพ่อ! อย่าจู๋ครั้งพ่อไว้เลย ด้วยกับรอยยิ้มจากริมฝีปากอันไร้เดียงสาของลูก จงกล่าวอำลาต่อพ่อเถิด! เพื่อว่าในไม่ช้าลูกจะได้ติดตามพ่อไปยังสวนสวรรค์ ซึ่งที่นั่นคือ บ้านอันนิรันดร์ของเรา”

คำกล่าวของท่านอิมาม ประจวบกับสิ่งที่ปลุกความหวังให้เกิดขึ้นในหัวใจ เธอจึงกล่าวว่า “พ่อจ๋า!

ท่านพูดว่าลูกจะได้ไปอยู่ร่วมกับท่านในสวนสวรรค์ในวันหนึ่ง
ข้างหน้านี้ สัญญากับลูกนะคะว่า ท่านจะวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า ได้
โปรดทำให้การพราดจากกันของเราสิ้นสุดลงโดยเร็ว และให้ลูกได้
ไปอยู่ร่วมกับพ่อในสวนสวรรค์ โดยไม่ต้องพราดจากกันอีก
ตลอดไป” ด้วยคำกล่าวนี้ สะกินะฮ์จึงโอบกอดบิดาด้วยหัวใจที่สั่น
สะท้าน เป็นความจริงว่า เวลาใกล้เข้ามา จนได้ยินเสียงร้องตะโกน
จากกองทัพของศัตรู ด้วยความพยายามที่จะควบคุมตนเองอย่างที่สุด
ท่านอิมามได้กล่าวกับสะกินะฮ์ว่า

“สะกินะฮ์ลูกสาวสุดที่รักของพ่อ! พ่อสัญญาว่าจะทำตามที่คุณ
ขอร้อง โอ้ลูกรัก! ลูกก็ต้องให้สัญญากับพ่อว่า ลูกจะต้องอดทนต่อ
ความเจ็บปวดทุกข์ยากด้วยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว จงจำไว้ว่า ถ้าลูก
ร้องไห้คร่ำครวญถึงพ่อมากเท่าไร อาลัยนัยของลูก ซึ่งขณะนี้ได้รับ
ความบอบช้ำและปวดร้าวอย่างมาก และต้องแบกรับภาระความ
รับผิดชอบทุกอย่างหลังจากพ่อจากไป จะต้องหัวใจแตกสลายกับ
การเสียใจและการร่ำไห้คร่ำครวญของลูก” สะกินะฮ์พึมพำอย่างแผ่ว
เบาว่า

“พ่อจ๋า! ลูกให้สัญญาว่าจะทำทุกอย่างตามที่พ่อต้องการ”

เธอ

ได้ซุกศีรษะกับอกของผู้เป็นบิดา ร่ำไห้อย่างแผ่วเบาชั่วคราว เธอค่อยๆ
ลุกขึ้น จูบลาและถอยมายืนอยู่ข้างๆซุลตนะนา

เธอมองดูซุลตนะนาควบออกไป ท่านอิมามเหลือวหลังกลับมามอง
เธอ เป็นการแสดงความรักอย่างสุดซึ้งเป็นครั้งสุดท้าย เธอได้ยกมือ
น้อยๆ ของเธอขึ้นพร้อมกับโค้งคำนับด้วยความเคารพเป็นครั้งสุดท้าย

ท่านหญิงซัยนัับ ได้ยินเสียงพี่ชายของท่านควบม้าออกไปจากค่าย
ท่านไม่สามารถอดใจไว้ได้ จึงยกม่านที่ปิดบังประตูที่พักไว้ ฝ้ามอง
ตามไปอย่างไม่ละสายตา

ท่านหญิงฝ้ามองดูการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของพี่ชาย พร้อมกับนึก
สรรเสริญในความกล้าหาญและความสามารถในการรบของท่านอิ
มาม ที่ทำให้กองทัพของศัตรูต้องแตกกระเจิง

ท่านอิมามได้ควมม้าพุ่งทะยานไปอย่างรวดเร็ว ในที่ซึ่งท่านหญิงไม่อาจมองเห็นท่านได้ ท่านหญิงในชุดคลุมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จึงวิ่งออกมาจากค่ายพักไปยังเนินทรายเล็กๆ ใกล้กับค่ายพักนั่นเอง เพื่อว่าจะได้มองเห็นภาพในสนามรบอย่างชัดเจน เนินทรายนี้ต่อมาเป็นที่รู้จักกันในนาม ‘เนินทรายของชัยนับ’ ณ ที่นี้ท่านได้มองเห็นพีชขายของท่านนอนหมดสติแน่นิ่งบนพื้นทราย ที่แผดเผาด้วยแสงจากดวงอาทิตย์ ชุลฉุนย่นยิ้นคู้มกัน ท่านอิมามด้วยการก้มหัวลงมายังท่าน ท่านหญิงไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น

ท่านหญิงเฝ้าดูเหตุการณ์โดยตลอด มองเห็น อุมัร บุตรของสะอัด และซิมรฺ เหยียบไปบนหลังของท่านอิมามพร้อมกับดาบในมือของมัน ด้วยความพยายามที่จะรักษาชีวิตของท่านอิมาม ท่านจึงตรงไปยังที่ซึ่งท่านอิมามนอนอยู่นั้น และได้เผชิญหน้ากับอัมรฺ และกล่าวว่า “โอ้อุมัร บุตรของสะอัด!

ฉันขอร้องเจ้าในฐานะหลานของศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้า

ให้เจ้าจงไว้ชีวิตพีชขายของฉัน”

อุมร์กลับเมินหน้าหนีไปจากท่าน แต่ท่านหญิงก็ตามไปและกล่าวอีก
ว่า “โอ้ ลูกของสะอัด บุตร อปีวักกือซ

อุมร์! เจ้าจะยืนอยู่ตรงนี้และมองดูพี่ชายของฉันถูกสังหาร โดยไม่ได้
คืบหน้าสักหยดเดียวกระนั้นหรือ?

ด้วยนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ฉันขอร้องให้เจ้าไว้ชีวิตพี่ชายของฉัน”
มันยังคงยืนนิ่งเงียบราวกับว่ามันไม่ได้ยินคำขอร้องของท่านเลย

เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาของท่านอิมามโดยตลอด มากเท่ากับ
ความเจ็บปวดที่ได้รับ ท่านไม่สามารถมองเห็นน้องสาวของท่าน
กำลังถูกลดเกียรติ โดยคำขู่ตะคอกของ อิบนิ สะอัด

ท่านตระหนักดีว่า น้องสาวของท่านจะไม่สามารถทนเห็นภาพที่
ศิระของท่านกำลังจะถูกตัดออกจากร่างไปต่อหน้าต่อตา ได้
รวบรวมกำลังทั้งหมดที่ยังเหลืออยู่ ท่านพยายามเปล่งเสียงอันดังว่า
“น้องสาวของพี่! พี่ขอร้องให้เจ้ากลับไปยังที่พักโดยเร็ว เพื่อเห็นแก่
ความรักที่เรามีต่อพี่ จงรีบกลับไปยังค่ายพัก มันจะทำให้พี่ยิ่ง
เจ็บปวดมากขึ้น ถ้าเธอจะยังคงอยู่ตรงนี้ต่อไป”

ท่านหญิงชัชวาลย์จึงรีบกลับไปยังที่พัก ร่ำไห้คร่ำครวญอย่างไม่อาจ
ทนได้ เมื่อมาถึงที่พักท่านตรงไปยังกระโจมของหลานชาย ซึ่งนอน
ป่วยหนักอยู่บนเตียง ปลุกให้ตื่นและเล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้ประสบมา
ท่านช่วยพยุงและพามาที่หน้ากระโจม

ทั้งสองยืนอยู่ตรงนั้นด้วยความสงบนิ่งโดยไม่มีคำพูดใดๆ ในขณะที่
นั้น ท่านรู้สึกราวกับว่า แม้แต่สรรพสิ่งในธรรมชาติ ก็กำลังร่วมทุกข์
ระทมกับพวกท่าน ได้เกิดมีลมกรรโชกอย่างหนัก พัดเอาฝุ่นทรายที่
ถูกแผ่เผาด้วยแสงจากดวงอาทิตย์ ปลิวคลุ้งไปทั่วบริเวณ มันได้พัด
น้ำในแม่น้ำยูเฟรติส เป็นระลอกคลื่นที่เชี่ยวกราก พร้อมกับมีเสียง
ฟ้าคำรามตามมาน่าสะพึงกลัว ภาพไถลออกไปในฝุ่นทรายที่
ปลิวว่อนฟุ้งไปทั่วบริเวณ

ท่านทั้งสองได้มองเห็นศีรษะของอิมามฮูเซน เสียบอยู่ที่ปลายหอก
ได้ยินเสียงกลองในกองทัพของยะซีดได้ตีประโคมประกาศยุติการ
ต่อสู้

ท่านหญิงหวิรร้องครวญคราง “ยาฮูเซน ยาฮูเซน! ใน

ที่สุดพวกมันก็ได้สังหารท่าน พวกมันบั่นทอนชีวิตของท่านโดยที่ท่าน
ไม่ได้ดื่มน้ำแม้แต่เพียงหยดเดียว”

เมื่อจบคำพูด ท่านก็แน่นิ่งหมดสติลงในอ้อมแขนของหลานชาย

อิมามซัยนุลอาบิดีน ค่อยๆ วางท่านหญิงลง พร้อมกับก้มศีรษะกราบ
ลงบนพื้นและกล่าวว่า “โอ้อัลลอฮ์! ข้าพระองค์ขอมอบหมายตามที่
พระองค์ทรงประสงค์ เรามาจากพระองค์ และ ณ พระองค์ท่านนั้นคือ
ที่คืนกลับ” (อัล กุรอานบทที่ 2 โองการที่ 156)

หลังจากสังหารท่านอิมามแล้ว ชิมร้ได้รู้ดไปยังค่ายพัก เพื่อที่จะ
สังหารอิมามซัยนุลอาบิดีน บุตรและทายาทผู้สืบทอดของอิมามฮุ
เซน ด้วยความกล้าหาญของท่านหญิงซัยนับ ที่ได้ช่วยปกป้องชีวิต
ของหลานชายไว้ ด้วยการยืนกั้นระหว่างอิมามซัยนุลอาบิดีนและ
ฆาตกร

ในขณะที่ศีรษะของอิมามฮุเซน ถูกเลียบไว้ที่ปลายหอก บรรดา
ปีศาจได้หยุดแกว่งไกวดาบของพวกมัน โดยหันไปสาละวนอยู่กับ
การกระทำที่หยาบช้าน่ารังเกียจ ม้าถูกควบจิกกลับเข้ามาใหม่อีกครั้ง

ทหารม้าได้รับคำสั่งให้ควมม้าเหยียบย่ำไปบนร่างของบรรดาผู้สละ
ชีพ และบดขยี้ร่างที่นอนเกลื่อนอยู่บนพื้นดินนั้น

ก้าวต่อไปของพวกมัน คือพุ่งจุดสนใจไปยังค่ายพักของอิมามฮุเซน
ซึ่งขณะนี้เหลือเพียงสตรีที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ที่กำลังร้อง
ไห้กันอยู่ เด็กๆ ส่งเสียงร้องเรียกตะโกนหาด้วยความตกใจ

และอิมามซัยนุลอาบิดินกำลังป่วยหนัก นอนหมดสติด้วยพิษไข้
พวกมันได้เข้ามาปล้นสะดมและจุดไฟเผาค่ายพัก

บรรดาสตรีผู้สูงศักดิ์และเด็กๆ ที่ไร้เดียงสา พวกกันวิ่งไปวิ่งมา
ระหว่างกระโจมที่กำลังถูกไฟไหม้ไหม้ พวกเด็กๆ บางคนสูญ
หายไปในกลุ่มเพลิง พวกมนุษย์ใจสัตว์ได้จับเอาผู้หญิงและเด็กๆ
เป็นเชลย อิมามซัยนุลอาบิดินที่กำลังอ่อนเพลียด้วยอาการไข้ ถูก
ล่ามโซ่ตรวนที่หนักอึ้ง

หลังจากสนใจกับการสังหารแล้ว พวกมันก็ละทิ้งร่างของอิมามฮุเซนและบรรดาผู้สละชีพไป โดยมีได้ฝั่งศพของพวกเขา กองกำลังปีศาจได้ละออกจากท้องทุ่ง ‘กัรบะลา’ มุ่งหน้าไปยัง ‘กูฟะฮ์’ และต่อไปยัง ‘ดามัสกัส’ พร้อมกับกองคาราวานของบรรดาเชลย ซึ่งเป็นครอบครัวของท่านศาสดา.

บทที่ 8

คำคืนวิปโยค

ผู้นทรายหนาที่บที่ยังคงปกคลุมอยู่เหนือท้องทะเลทรายแห่งกัรบะลาฮ์ ในขณะที่ ดวงอาทิตย์ กำลังจะลับขอบฟ้า เหตุการณ์ในวันนั้น การสังหารหมู่ของ ‘วิญญาณอันบริสุทธิ์’ ได้โปรยปรายความโศกเศร้าไปทุกหย่อมหญ้าของท้องทะเลทรายนั้น

ซึ่งก่อนหน้านี้อย่างเคยเจียบสงบอย่างน่าสะพึงกลัว ปีแล้วปีเล่า! ได้ถูก
ทำลายลงด้วยเสียงประโคมของกลองที่เฉลิมฉลองชัยชนะ ใน
ความสำเร็จ เพราะกองทัพที่มีเสบียงพร้อมมูล ทหารที่ถูกจัดเตรียม
มาอย่างดี เพื่อต่อสู้กับนักรบชั้นเยี่ยมผู้กล้าหาญซึ่งมีจำนวนเพียง

หยิบมือ ข้ายังไม่ได้อาหารและน้ำตกลังท้องมาสามวันแล้ว

แต่ละท่านได้ต่อสู้ไปบนทุกตารางนิ้วของพื้นทราย ด้วยการ
แสดงออกถึงความองอาจเยี่ยงวีรบุรุษ ซึ่งจะยังคงจารึกไว้โดยไม่มี
ผู้ใดเสมอเหมือนได้ในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

เมื่อเสียงกลองสงบลง พายุทรายได้พัดพาเอาเสียงร้องครวญคราง
จากกระโจมที่ล้มคว่ำลงมา

กองกับพื้น บ้างก็ถูกปล้นสะดม ถูกเผา เก็บริมของมีค่าไปจนหมด
สิ้น กระโจมที่วุ่นวายคือค่ายพักของอิมาม

ฮูเซน เสียงร้องครวญครางที่มาจากกระโจมนั้น เป็นเสียงของบรรดา
สตรีและเด็กๆ ในครอบครัวของท่านศาสดา ผู้ซึ่งได้รับความ
เจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส สุดจะบรรยาย ถูกลดเกียรติ
ด้วยน้ำมือของบ่าวรับใช้ที่มีแต่ความโลภของยะซิด

ไม่นานนักหลังจากการถูกสังหารอย่างเหี้ยมโหดของอิมามฮูเซน
ทหารของยะซีดพากันบุกเข้าไปในค่ายพัก ที่ซึ่งบรรดาสตรีและเด็ก
ไม่สามารถปกป้องตนเองได้ของอิมามฮูเซนและผู้ใกล้ชิดของท่าน
พำนักอยู่ ทหารที่มีแต่ความเหี้ยมโหดและป่าเถื่อน ได้แย่งชิง
แม้กระทั่งเสื้อผ้าอาภรณ์ แต่ไม่มีอะไรมีค่ามากมายอย่างที่ พวกมัน
คิด ลูกชายของอะลีและฟาฏิมะฮ์ ไม่นิยมใช้ของฟุ่มเฟือย ดังนั้นสิ่ง
ที่มันได้พบในกระโจมจึงทำให้พวกมันผิดหวังอย่างมาก เสื้อที่ทำ
จากฝ้ายเนื้อหยาบๆ ที่พวกมันพกขามาไปนั้น ไม่มีราคาค่างวดอะไร
สำหรับพวกมัน แต่มันมีค่ามากมายต่อจิตใจของบรรดาสตรีและ
เด็กๆ ที่ถูกแย่งชิงไป เพราะเสื้อผ้าส่วนใหญ่นั้น ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์
จะถักทอด้วยมือของท่านเอง เปลไม่เล็กๆ ที่พวกมันพกขามาไปนั้น
มีค่าต่อจิตใจของมารดาของอะลี อัศการ์ อย่างยิ่ง เพราะมันจะเป็น
เครื่องเตือนใจให้รำลึกถึงทารกน้อยที่ต้องจากไปก่อนวัยอันควร ใน
อ้อมแขนของบิดา โดยที่คั่นคอของเขาถูกปักด้วยลูกธนูจาก ฮัรมะ
ละฮ์

สตรีหมายและลูกกำพร้า ผู้ซึ่งสูญเสียบุคคลอันที่เป็นที่รักไปไม่นาน
ต้องถูกมนุษย์ใจบาปทุบตีและโบยด้วยแส้อย่างป่าเถื่อน ยังไม่สาแก่
ใจพวกใจบาป! มันจุดไฟเผากระโจม โอ้ มันช่างเลวร้ายอะไร
เช่นนี้?!

หนูน้อยคนหนึ่งวิ่งออกมาจากกระโจมหนึ่งที่กำลังถูกไฟเผา โดยมี
ไฟลุกติดมากับเสื้อของเธอ

ทหารฝ่ายศัตรูคนหนึ่งได้มองเห็นสภาพที่น่าเวทนานั้น จึงตรงเข้าไป
ช่วยดับไฟให้ หนูน้อยมองดูด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง
เพราะเธอไม่คาดหวังว่าจะยังคงเหลือสำนึกของความเป็นมนุษย์
แม้แต่น้อยนิด ปรากฏอยู่ในหัวใจของพวกสัตว์ป่าที่เข้ามาก่อกรรม
ทำเข็ญกับพวกเธอ เมื่อเห็นเช่นนั้น

หนูน้อยคิดว่าเขาอาจจะมีจิตใจที่ต่างไปจากคนอื่นๆ จึงร้องไห้ และ
พูดขึ้นว่า

“โอ้ ท่านผู้อาวุโส! ในเมื่อท่านมีเมตตากับฉัน ก็

จงช่วยฉันอีกครั้ง

โปรดบอกทางไปเมืองนะญฟให้กับฉันหน่อยเถิด” ทหารคนนั้น
รู้สึกประหลาดใจกับคำขอร้องนั้น จึงตอบไปว่า “นะญฟ อยู่ไกลจาก
ที่นี่เป็นระยะทางหลายไมล์ ช่วยบอกฉันซิว่า!

ทำไมหนูถึงอยากรู้ทางไปเมืองนะญฟ” เด็กน้อยตอบอย่างไร
เพียงคำว่า “ฉันต้องการจะไปยังหลุมศพของคุณปู่ของฉัน

ท่านอิมามอะลี ซึ่งฝังอยู่ที่นะญฟ เพื่อไปบอกท่านว่า พวกผู้ชายของ
ท่านได้ทำอะไรกับพวกเรา พวกผู้ชายของเราได้ถูกสังหาร พวก
ผู้หญิงได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้าย ฉันต้องการจะไปบอกกับท่าน
ว่า

พวกมันได้กระชากตุ้มหูหลุดไปจากใบหูของ ‘สะกีนะฮ์’ ธิดาของ
ฉัน ซึ่งเลือดยังคงไหลไม่หยุด และเธอเจ็บปวดทรมานมากมาย
เพียงใด”

ท่านหญิงชัยนัฏ ซึ่งขณะนั้นได้กลายเป็นผู้รับผิดชอบทุกอย่างใน
ค่ายพัก ตามคำสั่งเสียของพี่ชายสุดที่รักของท่าน ท่านไม่ทราบว่าจะ
ทำอะไรต่อไป

ท่านคิดอยากจะถามบรรดาผู้หญิงและเด็ก ๆ ว่า

“ถ้าจะถูกเผาไหม้ในกองไฟ จะดีกว่าที่จะต้องมาทนอยู่ในสภาพอัน
อับยศอดสูเช่นที่เป็นอยู่ขณะนี้หรือไม่?” แต่ในภาวะคับขันหน้าลิ่ว
หน้าขวานเช่นนี้ ท่านควรจะปฏิบัติตามคำแนะนำของพวกเขา
กระนั้นหรือ?

ท่านหญิงคิดทบทวนในใจ ขณะนั้น อิมามชัยนุลอาบิดีน นอนหมด
สติอยู่บนพื้นกระโจมที่ถูกไฟเผา แม้แต่เสื้อที่ใส่ปุณอ์นก็

ถูกพวกใจสัตว์ฉกชิงไป ท่านหญิงชัยนัฏคิดได้เช่นนั้น ไม่มี
ทางเลือก ท่านนึกถึงอิมามชัยนุลอาบิดีน ว่า เป็นผู้เดียวเท่านั้นที่
จะต้องขอคำปรึกษาและปฏิบัติตามการตัดสินใจของท่าน ในเรื่อง
สำคัญในภาวะวิกฤติเช่นนี้ ท่านรู้ต่อไปยังอิมามและปลุกท่านให้ตื่น
พร้อมกับกล่าวว่า

“โอ้ หลานรัก! ในฐานะที่เจ้าเป็นอิมามของพวกเรา ฉันขอร้องให้เจ้า
ช่วยบอกเราที่ชื่อว่า พวกเราควรจะทำอย่างไรต่อไปในภาวะคับขัน
เช่นนี้?”

เราจะคงอยู่ในกระโจมแล้วปล่อยให้ไฟเผาร่างของเราจนไหม้เกรียม
หรือจะออกไปในที่ๆ ปลอดภัยนอกกระโจม” อิมามลี้มดาที่แดงก่ำ
ด้วยพิษไข้ พยายามลุกขึ้นนั่งและตอบว่า “ท่านอา ที่รัก! มันเป็น
หน้าที่ของเราตามหลักการศาสนาว่า จะต้องพยายามจนสุด
ความสามารถที่จะรักษาชีวิตของเราไว้

พวกเราทุกคนจะต้องออกจากกระโจมมาอยู่ในที่ๆ ปลอดภัย แม้ว่า
เราจะไม่เต็มใจก็ตาม” ได้ยินเช่นนั้น

ท่านหญิงซัยนัับและอุมมุลกุตุซุม จึงจัดการให้ผู้หญิงและเด็กๆ ทุก
คนออกจากกระโจมที่ไฟกำลังไหม้ทันที รวมทั้งอิมาม

ซัยนุลอาบิดีนด้วย

ไม่นานนักไฟก็ได้เผาผลาญกระโจมทุกหลังจนหมดสิ้น มีเพียง
กระโจมเดียวที่ยังคงเหลืออยู่ ถึงกระนั้นบางส่วนก็เสียหายเพราะถูก
ไฟเผา พวกผู้หญิงและเด็กๆ ช่วยกันซ่อมแซมส่วนที่เสียหายเท่าที่จะ
ทำได้ ตามสภาพที่เป็นอยู่ในขณะนั้น แล้วจึงพากันมารวมอยู่ใน
กระโจมหลังเดียวที่เหลืออยู่นั้น ซึ่งพอจะใช้เป็นที่กำบังหลบภัยได้
เมื่อความมืดเข้าปกคลุม ดวงจันทร์เริ่มปรากฏขึ้นเหนือขอบฟ้า แสง
ของมันแดงจางราวกับแสงของกองเพลิง บางที่อาจจะเป็นผงมาจาก
ฝุ่นทรายจำนวนมากที่ฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ หรือบางที เงานของ
ดวงจันทร์เสี้ยวต้องเปลี่ยนเป็นสีแดงจาง เพราะความกลัวโกรธใน
การกระทำอันโหดร้ายที่ได้ก่อกรรมทำเข็ญกับสมาชิกผู้ไร้เดียงสา
ในครอบครัวของท่านศาสดา มันเป็นการยากที่จะบอกได้ เด็กๆ ที่
หิวกระหายซึ่งยังคงไม่มีน้ำดื่ม ต่างพากันวิ่งออกไปนอกกระโจม
เงยหน้าพร้อมกับอ้าปาก โดยพยายามที่จะดื่มน้ำค้างที่หวังว่าจะตก
ลงมาเป็นหยดน้ำเล็กๆ บ้าง แต่ความพยายามนั้นก็ไร้ผล เพราะเมื่อด
ทรายได้แผ่กระจายความร้อนออกมา จนทำให้แม้แต่หยดน้ำค้างก็
ต้องระเหยไปในบรรยากาศจนหมดสิ้น

ด้วยพื้นฐานจิตใจและสัจชาติญาณอันดำซ้ำของอุมร์ บุตรของสะอัด และผู้ไต่บังคับบัญชาของเขา ยังไม่สนใจต่อการก่อกรรมทำเข็ญกับ บรรดาผู้หญิงและเด็กๆ ของอิมามฮุเซน พวกเขาปรักษา

กันว่า จะทำอะไรจึงจะได้แก้แค้นให้สะใจมากกว่านี้อีก บางคน ในพวกมันแนะนำว่า หลังจากที่พวกมันจัดการฝังศพทหารของพวกเขา มันเสร็จแล้ว ก็ให้ทหารควมม้าเหยียบย่ำไปบนร่างของบรรดาผู้สละ ชีวิตในค่ายพักของอิมามฮุเซน ด้วยคำแนะนำดังกล่าว ทหารกลุ่ม หนึ่งจากเผ่าบนิ สะอัด ลูกขึ้นประท้วงว่า

พวกมันจะไม่ยอมอนุญาตให้ปฏิบัติต่อบรรดาผู้สละชีพ ซึ่ง ติดตามอิมามฮุเซนที่เป็นคนในเผ่าของพวกเขา ซึ่ง

พวกเขาต้องเสียเกียรติด้วยการกระทำที่อัปยศเช่นนี้

ผู้คนจากเผ่าและตระกูลต่างๆ พวกมันประท้วงไม่ยอมให้ปฏิบัติ เช่นนั้นกับคนในตระกูลของพวกเขาตนเช่นกัน บุตรของสะอัดเห็นการ ขัดแย้งที่เกิดขึ้น จึงตัดสินใจว่า เฉพาะร่างของอิมามฮุเซน เท่านั้น ที่ จะให้ทหารควมม้าเหยียบย่ำไปบนร่างที่ไร้ศิรชนั้น

ความต้องการถูกนำไปปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลทันที ไม่มีใครเลยใน หมู่พวกมันที่จะยับยั้งว่า แม้อิمامจะมีได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับพวกเขา แต่ท่านก็เป็นหลานของท่านศาสดา สายเลือดของ ศาสดาสมควรจะได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่านี้ แม้ว่าจะไม่ใช่ขณะที่ยังมี ชีวิตอยู่ อย่างน้อยในยามตาย! ไม่มีใครในพวกเขาอีกนั้นแหละ! ที่พอจะมีคุณธรรมที่จะกล่าวว่า

“ศาสดาแห่งอิสลามได้กำชับพวกเราเสมอว่า ห้ามกระทำการดูถูกเหยียดหยามแม้แต่ร่างของข้าศึกศัตรู ที่ถูกฆ่าตายในสนามรบที่สู้รบกับท่านศาสดา”

ท่านหญิงซัยนับและอุมมุลกุลชুম เมื่อทราบข่าวว่า ร่างของอิمامจะถูกกระทำอย่างไรเกียรติเช่นนั้น ทำให้ท่านทั้งสองเศร้าสลดใจอย่างไม่อาจจะพรรณนา แต่ท่านก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลยในภาวะเช่นนี้

คำคืนได้ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ราวกับว่าเวลาจะหยุดอยู่กับที่ แม้จะเห็นคเหิน้อย อ่อนเพลียและสลดหดหู่ใจ ท่านหญิงตระหนักคิดว่า ท่านจะต้องดำเนินการตามภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของท่าน

เพราะเหตุว่าขณะนั้น อิมามซัยนุลอาบิไดน์ต้องทนอยู่กับพิษไข้ที่รุนแรงขึ้น ท่านหญิงเรียกหาท่านหญิงอุมมุลกุลซุมและบอกกับเธอว่า ก่อนอื่น จะต้องช่วยกัน ดูแลบรรดาเด็กกำพร้า ตามความประสงค์สุดท้ายของอิมามฮุเซน ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทั้งสองเห็นพร้องต้องกันว่า ก่อนอื่นจะต้องนับจำนวนเด็กว่าไม่มีคนใดสูญหายไปไหนเลยทรายอันเว้งว่าง ระหว่างการชุมนุมวุ่นวายที่เกิดขึ้นเนื่องจากการลอบวางเพลิง

ดังนั้นทั้งสองท่านจึงออกมาตรวจตรานอกค่ายพัก

ท่านหญิงได้เรียกเด็กๆ ให้มารวมกัน และเริ่มนับจำนวนและตรวจสอบหลักฐานแต่ละคน ท่านได้พบว่าในจำนวนนั้นมีเด็กหายไปหนึ่งคน ด้วยความตกใจ! ท่านพบสะกินะฮ์บุตรสาวสุดที่รักของอิมามฮุเซน ผู้ซึ่งท่านได้วิงวอนให้ช่วยดูแลอย่างดีเป็นพิเศษ ก่อนที่ท่านจะจากไป ซึ่งไม่ได้อยู่ในที่นั้น

ในคำคืนที่มีมิดมิค ซึ่งมีแต่เพียงแสงริบหรี่ของจันทร์เสี้ยว

ท่านหญิงชัยนัปและอุมมุลกุลชุมเริ่มต้นค้นหาแต่ก็ไร้ผล ท่านเดินหาไปทั่วก็ไม่พบร่องรอยของสะกินะฮ์เลย ในทุกๆ วินาทีที่ทำการค้นหา ท่านมีความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ จนหมดหนทางที่จะหาพบ ท่านจึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า

“โอ้สะกินะฮ์หลานรัก! จงบอกซิว่าเธออยู่ที่ไหน อาจจะไปหาเธอได้ที่ไหนในทะเลอันเว้งว่างนี้”

แต่มีเพียงเสียงสะท้อนกลับของท่านเท่านั้นที่เป็นคำตอบที่ท่านกำลังรอฟัง เมื่อไม่มีคำตอบ ท่านจึงหันไปยังสถานที่ที่ร้างของอิมามสุเซน นอนแน่นิ่งอยู่ ท่านหญิงวิ่งตรงไปยังร่างนั้นแล้วรำไห้อา

“สุเซนที่รัก! น้องค้นหาสะกินะฮ์บุตรสาวอันเป็นที่รักของท่าน ที่ทิ้งไว้ให้อยู่ในความดูแลของฉันไม่พบ ช่วยบอกฉันที่เกิดว่า จะหาเธอในทะเลทรายอันเว้งว่างนี้พบได้อย่างไร?”

ทันทีที่ท่านหญิงเข้ามาใกล้ร่างของอิมาม ดวงจันทร์ที่กำลังซ่อนอยู่หลังกลุ่มเมฆอันหนาทึบ ได้เคลื่อนตัวออกมาส่องแสงสว่างแก่บริเวณนั้น ด้วยแสงสลัวๆ ท่านหญิงได้มองเห็นสะกินะฮ์โอบกอดอยู่ที่ร่างอันไร้วิญญาณของอิมามและกำลังหลับสนิท โดยศีรษะของเธอแนบอยู่กับอกของอิมาม

ในขณะนั้น ท่านหญิงชัชชนับคิดว่า หนูน้อยคงจะสิ้นชีวิตเสียแล้ว
เนื่องจากไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ได้รับ
หลังจากการเสียชีวิตของบิดา
ท่านหญิงชัชชนับค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้หนูน้อย กล่าวอย่างแผ่วเบาว่า
“สะกินะฮ์ หลานของอา!

อามาที่นี่หลังจากที่ได้ค้นหาหนูนจนทั่ว” หนูน้อยลืมตาขึ้น แม้ว่าใน
ทะเลทรายที่มีดสลับเช่นนี้ ท่านหญิงก็สามารถมองเห็นดวงตาของ
สะกินะฮ์ที่บวมช้ำ ราวกับว่าเธอได้ผ่านการร่ำไห้มาอย่างมากมาย
กำลังโอบกอดร่างของบิดาอยู่ ท่านจึงค่อยๆ อุ้มร่างของหลานรักขึ้น
ไว้ในอ้อมแขนและกล่าวว่า “สะกินะฮ์ บอกอาชีว่า

อะไรพาหนูมาที่นี่ หนูหาร่างที่ไร้ศีรษะของคุณพ่อในความมืดพบ
ได้อย่างไร?” หนูน้อยตอบอย่างไร้เดียงสาว่า

“โอ้ คุณอา! หนูทนต่อความต้องการที่จะบอกกับคุณพ่อไม่ได้ ว่าคน
พวกนี้ได้ทำอะไรกับหนูน้าง? หนูต้องการจะบอกว่า สะกินะฮ์ได้ถูก
แย่งชิงคัมพูซึ่งท่านมอบให้เป็นของขวัญด้วยความรักไปอย่างไร?
หนูอยากจะบอกอีกว่า พวกมันนอกจากจะไม่ปรานีแล้ว

มันยังกระชากออกไปจนใบหูของหนูต้องฉีกขาด พอหนูร้องด้วยความเจ็บปวด หนูก็ถูกมนุษย์ใจบาปตบเอาอย่างไม่ปราณี” หนูน้อยรำไห้

“ตอนที่หนูวิ่งออกจากกระโจมอย่างไร้จุดหมายกลางทะเลทราย ร้องเรียกว่า ‘คุณพ่อขา! บอกหนูที่ท่านนอนอยู่ตรงไหน? สะกินะฮ์ต้องการไปหาท่าน เพื่อจะบอกถึงความเจ็บปวดทั้งหมดที่ได้รับหลังจากท่านจากไป’ หนูรู้สึกว่เสียงสายลมร้องคร่ำครวญมาทางนี้ราวกับเสียงของคุณพ่อร้องตอบหนูว่า ‘สะกินะฮ์ของพ่อ มานี้ มานี้’ หนูจึงมาตรงนี้ แล้วก็ได้พบว่าคุณพ่อนอนอยู่ตรงนี้ ท่านอาคะ! หนูได้เล่าให้คุณพ่อฟังทั้งหมดที่หนูต้องทนทุกข์ ทุกอย่างที่ท่านอาและทุกๆ คนต้องเจ็บปวดตั้งแต่ท่านจากไป หนูได้เล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้ท่านฟังแล้ว ทำให้หนูรู้สึกสบายใจขึ้นและรู้สึกอย่างจะหลับอยู่ในอ้อมอกของท่านเป็นครั้งสุดท้าย เหมือนกับที่หนูเคยทำเช่นนี้เสมอๆ เมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หนูจึงซุกหน้าแนบกับอกท่านและกลับไป จนกระทั่งท่านมาปลุกหนูให้ตื่นขึ้น”

เมื่ออุ้มสะกินะฮ์ไว้ในอ้อมกอดแล้ว ท่านหญิงชั้นนับก็กลับไปยังค่ายพัก ทั้งๆ ที่ท่านยังอยากจะนั่งอยู่ตรงนั้น เพื่อได้อยู่ใกล้ร่างของอิมามสุเซน เพื่อหลังรินหัวใจของท่านออกมาต่อหน้าท่านอิมาม

เหมือนเช่นสะกินะฮ์ แต่ท่านก็ไม่สามารถทำตามความต้องการได้ เพราะท่านตระหนักดีว่า อุมมุลซุม และมารดาของสะกินะฮ์ กำลังรอท่านและสะกินะฮ์อยู่ด้วยความกังวลและความหวัง ท่านจึงรีบกลับไปโดยเร็วเท่าที่เท่าอันอ่อนแรงของท่านจะอุ้มสะกินะฮ์ไปได้

เมื่อมาถึงค่ายพัก ท่านได้มอบร่างอันอ่อนแรงของหลานสาวให้กับมารดาของเธอ และขอร้องให้พาเธอไปนอนพัก ส่วนตัวท่านยังมีภาระอื่นๆ ที่จะต้องกระทำและจะต้องคอยระมัดระวังตรวจตรา

ภายนอกค่ายมา มันไม่ใช่เป็นการปกป้องทรัพย์สินของมีค่า แต่มันเป็นการป้องกันไม่ให้มีใครมารบกวนบรรดาเด็กๆ ซึ่งหิวกระหายที่กำลังหลับอยู่ด้วยความอ่อนหล้า

ท่านออกมานอกกระโจมเพราะสังเกตเห็นคนกลุ่มหนึ่ง กำลังเดิน
ตรงมายังกระโจมของท่าน เงามของพวกเขากำลังปรากฏขึ้นเนื่องจากคบ
เพลิงที่ถืออยู่ในมือ ท่านหญิงรู้สึกโกรธต่อผู้บุกรุกที่ไม่มีความเห็น
ใจ

แม้แต่จะปล่อยให้เด็กๆ ได้พักผ่อนหลับนอนแม้เพียงชั่วครู่ ท่านเดิน
ตรงไปยังกลุ่มคนกลุ่มนั้นอย่างรีบเร่ง

เมื่ออยู่ในระยะที่พอจะได้ยินการสนทนา ท่านได้ขอร้องให้พวกเขา
กลับไปเสีย “ถ้าท่านมาเพื่อประสงค์จะมาปล้นสะดมของมีค่าจาก
เรา ฉันขอบอกว่า ผู้คนของท่านไม่ได้เหลืออะไรที่มีค่าไว้ให้กับเรา
เลยแม้แต่เล็กน้อย เด็กๆ ของเรากำลังหลับ การเข้ามารื้อค้นจะทำให้
พวกเขาตื่น หรือถ้าพวกท่านยังต้องการอะไรอยู่อีก ก็จงกลับมาใหม่
พรุ่งนี้ พวกเราผู้หญิงและเด็กๆ ไม่สามารถเล็ดรอดหนีออกไปจาก
วงล้อมของพวกท่านในยามวิกาลได้”

ท่านหญิงได้รับคำตอบจากสตรีที่มากับกลุ่มคนนั้น ทำให้ท่าน
ประหลาดใจกับวาจาอันสุภาพเรียบร้อยที่แสดงความเคารพนบถนอม
ซึ่งเธอได้ตอบว่า “ท่านหญิงของฉัน! เราไม่ได้มาเพื่อต้องการอะไร
จากท่าน และเราก็คงรู้ว่าที่ท่านพูดนั้นเป็นความจริง ว่าไม่มีอะไรเหลือ
ไว้สำหรับท่านอีก เราได้นำอาหารและน้ำมาให้กับเด็กๆ และบรรดา
สตรีหม้ายของท่าน” ไม่มีอะไรจะทำให้ท่านหญิงประหลาดใจได้
มากเท่ากับได้ยินคำตอบนั้น ทหารจากกองทัพของยะซิดและสตรี
ที่มาด้วยได้มาถึงกระโจมแล้ว ท่านมองเห็นจากแสงของคบเพลิงที่
พวกเขาถือมา ว่าสิ่งที่สตรีผู้นั้นพูดเป็นความจริง ทหารบางคนแบก
ถาดใบใหญ่ซึ่งบรรจุขนมปังไว้บนศีรษะ บางคนก็ถือคนโทที่มีน้ำ
เต็มมาในมือ ความรู้สึกที่ได้เห็นภาพน้ำในคนโท กลับสะเทือนใจ
ท่านอย่างยิ่ง ด้วยน้ำนี้เองที่ทุกๆ คน ไม่ว่าจะเป็นเด็กๆ บุตรชายทั้ง
สองของท่าน หลานชายและพี่ชายของท่าน ต้องหิวกระหายจนตาย
ไปโดยไม่มีน้ำแม้แต่หยดเดียวที่จะได้รับจากพวกเขา

ท่านหญิงพยายามควบคุมตนเองและนำสตรีนั้นเข้ามาในกระโจม
ท่านพยายามทบทวนความจำแต่ไม่สามารถทราบได้ว่า สตรีที่
สนทนากับความสุภาพอ่อนน้อมนี้เป็นใครกัน ท่านจึงถามขึ้นว่า
“เธอเป็นใคร!

และอะไรทำให้ผู้คนของเธอขม่นำอาหารและน้ำมาให้?”

นางกล่าวตอบว่า “ท่านหญิงของฉัน! ฉันคือภรรยาหม้ายของสุร ผู้
ซึ่งเมื่อคืนก่อนได้มายังพี่ชายของท่านในฐานะทหารของยะซิด แต่
เมื่อเช้านี้เขาได้เป็นผู้สละชีพเพื่อปกป้องพี่ชายของท่าน สามิของฉัน
เป็นผู้บังคับการกองทหารของยะซิด” พื้นที่ที่ทราบว่าเป็นของนาง
คือภรรยาหม้ายของนักรบผู้กล้าหาญที่หันกลับจากความเลวร้ายและ
น่ารังเกียจ มาร่วมปกป้องพี่ชายของท่าน และได้สละชีพในการรบ
อย่างสมเกียรติ ท่านจึงพลบโชนเธอว่า “โอ้ น้องสาว!

พวกเราเป็นหนี้บุญคุณสามิของเธอ ที่เสียสละชีวิตอันมีค่าเพื่อ
ปกป้องสุเซน เธอเป็นแขกของเรา แต่อนิจจา! เธอมาพบเราในเวลา
ที่เราไม่มีอะไรเหลือที่จะมอบเป็นการตอบแทนให้กับเธอ ขอพระเจ้า
เป็นเจ้า

ทรงโปรดประทานความอดทนต่อการสูญเสียของเธอในคราวนี้”

ไฉนเช่นนี้ ภรรยาหม้ายของฮูร กล่าวตอบว่า

“ท่านหญิง! ฉันไม่ทราบว่าจะกล่าวปลอบโยนต่อท่านอย่างไร ใน
ฐานะที่ท่านก็ต้องสูญเสียสมาชิกในครอบครัวของท่าน ไม่แค่เพียง
หนึ่งแต่เป็นจำนวนถึง 18 ท่าน” จากนั้นเธอได้นำถาดอาหารและน้ำ
มาวางลงตรงหน้าท่านหญิง

ท่านหญิงซัยนบ จำคำสั่งของพี่ชายก่อนจากไปได้ดีว่า

“เมื่อยามใดที่เธอได้นำมาหลังจากที่พี่จากไปแล้ว โปรดมอบมัน
ให้กับสะกินะฮ์เป็นคนแรก”

ดังนั้นพร้อมกับภาชนะที่ใส่น้ำจนเต็ม ท่านหญิงตรงไปยังสะกินะฮ์
ที่กำลังหลับอยู่ พร้อมกับปลุกและกล่าวว่า “สะกินะฮ์หลานรัก! ใน
ที่สุดก็มีน้ำดื่มสำหรับเธอ ตื่นขึ้น แล้วจงดื่มน้ำเพื่อดับกระหายให้กับ
ริมฝีปากและลำคอที่แห้งผากนั้นเถิด” สะกินะฮ์ตื่นขึ้นและมองไป
ยังอาของเธอ ด้วยความคิดที่ไร้เดียงสา

เธอได้ถามว่า “คุณอาขา! ท่านก็กระหายน้ำมาตลอดทั้งวัน ทำไม
ท่านไม่ดื่มมันก่อนที่จะปลุกหนูให้ดื่ม” ราวกับมีก้อนอะไรติดอยู่ใน
ลำคอ ท่านได้ตอบไปว่า “เด็กน้อยของฉัน! มันเป็นธรรมดาที่จะต้อง
มอบอาหารและเครื่องดื่มให้กับผู้ที่เด็กที่สุดเป็นคนแรก และในทันที
หนูก็เป็นเด็กเล็กที่สุด ดังนั้นอาจึงมอบให้หนูดื่มก่อน” ได้ยินเช่นนั้น
สะกิ้นะฮ์จึงรับถ้วยที่ใส่น้ำจากมือของท่านหญิงซันนั บ แล้ววิ่ง
ออกไปนอกกระโจม ท่านหญิงวิ่งตามและร้องเรียก “สะกิ้นะฮ์ บอก
อาชีว่า เธอต้องการจะไปไหน?” หนูน้อยตอบว่า “หนูจะนำน้ำไป
ให้อะลี อัศกัร น้องชายของหนูซึ่งกำลังนอนอยู่ในหม่อมบรรดาผู้ที่
ล่วงลับนั้น ท่านบอกกับหนูไม่ใช่หรือว่า เราจะต้องมอบสิ่งใดก็ตาม
ให้กับผู้ที่เด็กที่สุดก่อน อะลีอัศกัร เล็กที่สุดในหมู่พวกเรา หนูทราบ
ว่าเขาไม่ได้ดื่มน้ำ แม้แต่หยดเดียวตอนที่คุณพ่อนำร่างที่โชกไป

ด้วยเลือดกลับมาจากสนามรบ คุณแม่ได้ถามพ่อว่า ‘ทหารฝ่ายตรง
ข้ามรู้สึกสงสารและให้น้ำแก่เขาหรือเปล่า?’ คุณพ่อไม่สามารถตอบ
คำถามของคุณแม่ได้ ท่านได้แต่ก้มศีรษะลงพร้อมด้วยน้ำตาที่ไหล
อาบแก้มทั้งสอง คุณแม่และหนูเข้าใจว่า อะลี อัศกัรจากโลกนี้ไป
พร้อมกับความหิวกระหาย

หนูไม่อาจลืมภาพของน้องที่ใช้เส้นเลียร์มึนปากที่เหง้าปากของเขา ตั้งแต่เช้า โอ้ คุณอาขา! ตอนนี้เราได้เข้ามาแล้ว ให้หนูได้มอบน้ำแก่ เขาก่อนเถิด”

คำพูดของสะกินะฮ์ ทำให้ทุกคนย้อนนึกไปถึงเหตุการณ์ตอนเช้า ของวันนี้ ที่อะลี อัศการ์ร้องขอน้ำ ต่างพากันร่ำไห้อย่างขมขื่น

เมื่อรำลึกถึงภาพความทรงจำในอดีต ว่าหนูน้อยจากไปด้วยริมฝีปาก ที่เหง้าปาก หลังจากควบคุมอารมณ์อย่างที่สุด ท่านหญิงโอบกอด สะกินะฮ์ไว้ในอ้อมแขนและปลอบว่า

“สะกินะฮ์ คุณปู่ของหนูได้มอบน้ำจากสวนสวรรค์ให้กับอะลี อัศการ์ ได้ดื่มแล้ว เขาจะไม่รู้สึกกระหายน้ำอีกต่อไป ปลอ่ยให้น้องได้หลับ อย่างขำวันจันทร์ โดยจะไม่มีสิ่งใดสามารถปลุกให้เขาตื่นขึ้นอีก ตลอดไป จงรู้เถิดว่า คุณพ่อ อาอับบาส และพี่ชายของหนู อะลี อัศการ์ ยังไม่ได้ลิ้มรสของน้ำจากบ่อน้ำพุอันเย็นฉ่ำในสวนสวรรค์ เลย เพราะพวกท่านไม่สามารถจะดื่มมันได้ トラバโดที่หนูหลานรัก ของอาัยยังคงกระหายน้ำอยู่

จงดื่มเถิดหลานรัก! ดื่มเสีย เพื่อว่าบรรดาผู้ที่อยู่บนสวรรค์ซึ่งรอคอย
ให้หนูได้ดื่มน้ำดับกระหายแล้ว พวกท่านก็จะได้อิ่มรสน้ำแห่งเกา
ษัรไปพร้อมๆ กัน” สะกินะฮ์ค่อยๆ รับถ้วยน้ำมาจากท่านหญิงซัย
นับ และดื่มมันด้วยน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม สะกินะฮ์กำลังหวนนึกถึง
ภาพของอาอับบาส ที่ออกไปหาน้ำเพื่อนำกลับมาให้เธอได้ดื่ม น้ำที่
ขณะนี้เธอได้ดื่มนั้นแล้วมากเท่าที่เธอต้องการ แต่อาอับบาสไม่มีวัน
กลับมาหาเธออีกเลยชั่ววันจันทร์

เด็กๆ ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมารับประทานอาหารและน้ำ หลังจากที่หลับ
ไปด้วยความอ่อนเพลีย ไม่อาจจินตนาการได้ว่า บรรดาสตรีจะดื่ม
กินน้ำและอาหารได้อย่างไร? ในเมื่อภาพความทรงจำที่เห็นบรรดา
ผู้ที่เป็นที่รักได้จากไปโดยปราศจากอาหารและน้ำยังคงตราตรึงอยู่
ในความรู้สึก และเกาะกินหัวใจอยู่ตลอดเวลา เด็กๆ ถูกนำกลับไป
นอนต่อ ท่านหญิงขอให้บรรดาสตรีได้นอนหลับพักผ่อน ส่วนตัว
ท่านนั้นจะออกไปเฝ้ายามตรวจตราอยู่นอกกระโจม เพื่อว่าถ้ามีผู้บุกรุก
มาจะได้ขอร้องพวกเขา บรรดาสตรีเหล่านั้นไม่เห็นด้วย โดย
ขอร้องให้ท่านได้นอนหลับพักผ่อน โดยปล่อยให้พวกเธอคอยตรวจ
ตราเวรยามกันเอง

แต่ท่านหญิงไม่ยอมตกลง โดยกล่าวว่า “มันเป็นความต้องการของ
พี่ชายของฉัน ว่าหลังจากท่านจากไป ให้ฉันทำหน้าที่ดูแล
รับผิดชอบทุกอย่างต่อขบวนการวานของเรา ฉันจะต้องทำตาม
ความประสงค์นั้น”

ท่านหญิงชั้นนับออกตรวจตราไปรอบๆ กระจงม พร้อมเก็บถือส่วนของ
เสากระจงมที่เหลื่อจากไฟเผาไว้ในมือ บางครั้งท่านมองไปยัง
บริเวณที่ร่างของบรรดาผู้สละชีพทั้งหมดอันเป็นที่รัก ทั้งอะลี อักบร
กอเซ็ม อุณและมุฮัมมัด และคนอื่นๆ นอนเรียงรายกันอยู่ บางเวลาก็
มองไปทางแม่น้ำที่ร่างกายของท่านอับบาสน้องชายของท่านนอน
อยู่ บ่อยครั้งที่ท่านมองไปยังทิศทางที่ร่างของอิมามฮุเซนอันเป็นที่
รักนอนอยู่

ท่านนึกย้อนไปถึงความหลังเมื่อครั้งที่เริ่มออกเดินทางจากมะดีนะฮ์
ท่านมีพร้อมทั้งพี่ชาย หลานชายและลูกๆ ของท่าน ซึ่งคอย
ปรนนิบัติท่านอย่างอบอุ่นอ่อนโยนตลอดการเดินทาง แต่ในยามที่
ท่านปราศจากผู้ช่วยเหลือเช่นนี้ พวกท่านทั้งหมดได้จากไปชั่วนิ
รันดร์ ด้วยความรู้สึกดังกล่าว

ท่านหญิงหันหน้าไปทางเมืองนะญฟที่ซึ่งบิดาของท่านฝังอยู่ ณ ที่
นั้น นึกถึงภาพความทรงจำเมื่อครั้งที่ท่านใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองกูพะฮ์

ในสมัยที่บิดาของท่านเป็นคอลลีพะฮ์ และสถาปนาเป็นเมืองหลวง
นึกถึงความเคารพนบถน้อมที่ผู้คนในเมืองนั้นได้เคยปฏิบัติต่อท่าน
และในวันนี้คนพวกนี้เองที่ไม่เคยแม้แต่จะน้อย ที่จะช่วยยับยั้งการ
กระทำอันดูหมิ่นเหยียดหยามที่ทำให้ต้องอับยศอดสู พวกเขา
แข่งขันกันในการพยายามที่จะทำให้ท่านต้องเสื่อมเสียเกียรติ

เมื่อนึกถึงเรื่องราวที่สะเทือนใจมากมายเช่นนั้น ศีรษะของท่าน โงน
เงนและหมดสติไป เพราะความโศกเศร้าที่ไม่อาจอดทนได้อีกต่อไป
ในสภาพหมดสตินั้น ท่านมองเห็นใครคนหนึ่งกำลังควมม้าตรง
มายังกระโจมที่พัก สภาพของเขาราวกับว่าได้เดินทางมาจาก
ระยะทางอันไกลแสนไกล และต้องการมาให้ถึงอย่างรวดเร็ว ท่าน
รู้สึกเหมือนว่าเขากำลังจะเข้ามาทำร้ายสตรีและเด็กๆ ท่านจึงร้อง

ตะโกนให้หยุด ในอาการเพ้อด้วยพิษไข้ ท่านจึงอ่อนวอนเขาอย่าได้
รบกวนสตรีและเด็กๆ ที่กำลังหลับอยู่

แต่ท่านรู้สึกว่คำขอร้องของท่านไม่ได้รับการสนใจจากผู้มาเยือน ด้วยความโกรธท่านตรงไปยังเขา พร้อมกับกระชากบังเหียนม้าและร้องตะโกนว่า “โอ้ ท่านผู้อาวุโส! ฉันขอร้องให้ท่านกลับไปเสีย อย่าได้รบกวนเราในขณะนี้เลย แต่ท่านกลับไม่ฟัง ฉันคือหลานสาวของท่านศาสดาแห่งอิสลาม บุตรสาวของอะลีและฟาฏิมะฮ์ ท่านจะไม่ให้เกียรติต่อท่านศาสดาและลูกหลานของท่าน โดยการที่ท่านไม่ยอมปฏิบัติตามคำขอร้องของฉัน” ท่านหญิงมองเห็นผู้ที่อยู่บนหลังม้า ได้เปิดผ้าคลุมหน้าออก ท่านจึงเห็นว่าเป็นใบหน้าของอะลี บิดาของท่าน ที่ฉายแววแห่งความโศกเศร้าอย่างที่สุด ท่านหญิงได้ยินเสียงพูดทั้งน้ำตาว่า “ซัยนับ พ่อมาเพื่อทำหน้าที่แทนลูกในการดูแลบรรดาผู้หญิงและเด็กๆ ของสุเซน และผู้คนของเขา โอ้ ซัยนับ! นี่เป็นการกระทำโดยฝีมือของกองทัพปีศาจ ที่ได้ทำการข่มเหงพวกเจ้าทั้งหมดกระนั้นหรือ?”

ท่านหญิงรู้สึกท้อใจของท่านได้คลายทุกข์ระทมลงบ้าง ด้วยการ
ได้พบกับบิดาของท่าน

“โอ้ ท่านพ่อ! ทำไมท่านมาช้าเหลือเกิน ท่านอยู่ที่ไหนในขณะที่อะลี
อักบัร กอเซ็ม อับบาส และคนอื่นๆ ได้เพลิงพล้ำแก่ศัตรูในสนาม
รบ? ท่านอยู่ที่ไหนในเวลาที่ศีรษะของฮูเซนถูกตัดขาดออกจากร่าง
อย่างไร้ความปราณี โดยที่ไม่ยอมให้ดื่มน้ำแม้แต่หยดเดียว? ท่านอยู่
ที่ไหนตอนที่อะลี อัศการ์ถูกลูกธนูเสียบเข้าที่ต้นคอ? ท่านอยู่ที่ไหน
ตอนที่คัมพูของสะกินะฮ์ถูกกระชากออกจากใบหูอย่างไรความ
ปราณี?”

และเมื่อเธอร้องด้วยความเจ็บปวด เจ้าซิมราก็ตบเธออย่างป่าเถื่อน
“ท่านอยู่ที่ไหนตอนที่ทหารของยะซีดกระชากผ้าคลุมของเรา และ
จุดไฟเผากระโจมที่ปัก?” สิ่งที่พรั่งพรูออกมาจากหัวใจของท่าน ทำ
ให้หัวใจของท่าน ร่างกายของท่านสั่นไหวไปทั้งตัว

เมื่อท่านรู้สึกตัว ท่านพบว่าตัวเองกำลังนอนฟุบอยู่บนพื้นทราย
พร้อมกับเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาที่ไหลออกมาจากดวงตาทั้ง
สอง ขณะนั้นเป็นเวลาอำรุ่งพอดี

ท่านย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตด้วยความปวดร้าว ว่าในเวลาเดียวกันนี้ อะลี อักบาร์ เคยประกาศเพื่อบอกเวลาทำนมาซ ทุกคนจะมาร่วมกันนมาซยามรุ่งอรุณ โดยมีอิมามสุเซนผู้นำ และผู้ติดตามอันเป็นที่รัก ต่างนมาซตามหลังท่าน ท่านหญิงเซ็ดน้ำตา ตะยัมมุมด้วยผู้นทรายบริเวณนั้น และเริ่มทำนมาซ หลังจากนมาซเสร็จท่านก้มศีรษะลงกราบและวิงวอนขอดังนี้ “โอ้อัลลอฮ์! โปรดประทานความกล้าหาญในการแบกรับหน้าที่ และสานต่องานที่ได้รับมอบหมายให้บรรลุผลสำเร็จ โปรดประทานกำลังใจและความอดทนอดกลั้นต่อการกระทำที่ดูหมิ่นเหยียดหยาม ความอับยศ ซึ่งจะเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ โอ้อิพระผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของพลังและความเข้มแข็งทั้งปวง”.

บทที่ 9

ขบวนของชลย

เมื่อดวงอาทิตย์เริ่มปรากฏขึ้นในตอนเช้าของวันที่ 11 มุฮัรอม

(10 ตุลาคม ค.ศ.680) ส่องแสงประกายเป็นสีแดงจัด พร้อมกับฝุ่นทรายที่ฟุ้งกระจายหนาที่บอยู่ในอากาศที่ปรากฏเป็นแสงสีแดงเช่นกันราวกับว่ามันเกิดความละเอียดต่อภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ และมันจะต้องเป็นพยานให้กับเหตุการณ์ในเช้าวันนั้น ดวงอาทิตย์ค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นมาอย่างเชื่องช้า ราวกับว่าไม่เต็มใจที่จะส่องแสงไปบนภาพที่น่าเวทนาเช่นนั้น มันเป็นภาพที่ไม่ธรรมดาที่ผู้หญิงและเด็กๆ เบียดเสียดกันอยู่ในกระโจมที่ถูกไฟเผาไหม้ เด็กๆ กำลังหลับโดยปราศจากสิ่งกำบังศีรษะของพวกเขา บางคนอยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น นอนเหยียดยาวและหมดแรง บรรดาผู้หญิงที่รายล้อมอยู่โดยรอบ เหมือนคอยว่าจะมีเหตุร้ายบางอย่างเกิดขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วยความวิตกกังวล

ในอีกด้านหนึ่งของกระโจม ทหารกำลังรีบเตรียมกองทัพเพื่อ
ออกเดินทาง บุตรของสะอัด ได้เรียกนายทหารมาเพื่อปรึกษาหารือ
ว่าจะทำอย่างไรต่อไป ผลจากการหารือปรากฏออกมาว่า

ครอบครัวของฮูเซนจะต้องถูกจับเป็นเชลยและนำไปยังกูฟะฮ์และ
ดามัสกัส เพื่อไปยังทำเนียบของยะซีด จากการปรึกษากับนายทหาร
ชั้นผู้ใหญ่ บุตรของสะอัดตัดสินใจส่งม้าเร็วนำข่าวไปบอกยะซีดว่า
เกิดอะไรขึ้นที่กัรบะลา และขอรางวัลตอบแทนตามที่ได้ให้สัญญา
ไว้ เขาคิดว่ายะซีดคงจะต้องพอใจอย่างมาก ถ้าเขาทำให้บรรดา
ลูกหลานของฮูเซนต้องได้รับความอับยศอดสูมากที่สุดเท่าที่จะทำ
ได้ อุมัร บุตรของสะอัดจึงให้แต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่า จะใช้
วิธีใดที่จะทำให้ขบวนของฮูเซนได้รับความทุกข์ทรมานมากที่สุด
บางคนแนะนำว่า “มันจะเป็นการเพิ่มความเจ็บปวดทรมานให้กับพวก
เขา โดยการให้พวกเขาเหล่านั้นเดินไปพร้อมๆ กับศีรษะของบุคคล
ที่พวกเขารักและเทิดทูน”

บุตรของสะอัด ตกลงตามนั้น ชิมร์และคูตีถูกขอให้ไปกับขบวน
เชลย เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะถูกควบคุมไปยังดามัสกัสอย่าง
รีบเร่ง

เมื่อเตรียมการเสร็จสมบูรณ์ นายทหารที่ได้รับแต่งตั้งได้ตรงเข้าไป
ล่ามบรรดาสตรีและเด็ก พวกเขากระทำการอย่าป่าเถื่อนที่สุด ด้วย
การล่ามโซ่ที่รอบต้นคอ ข้อมือและข้อเท้า ผู้หญิงถูกนำขึ้นจับบนหลัง
อูฐโดยปราศจากกุบ เชือกและโซ่ถูกผูกเข้าต่อเชื่อมกันโดยล่ามมือ
ของผู้หญิงไว้กับต้นคอของเด็ก ขบวนเชลยถูกนำไปยังบริเวณที่ร้าง
ของบรรดาผู้สละชีพนอนเรียงรายกันอยู่ มันเป็นความทุกข์ระทม
ของผู้หญิงและเด็กผู้สูญเสีย ที่ได้เห็นภาพร่างของบรรดาผู้สละชีพ
พวกเขาไม่สามารถควบคุมตนเองได้ หลายคนถลาลงจากหลังอูฐ
ทั้งๆ ที่เชือกและโซ่ยังผูกมัดติดอยู่ โคมไปบนร่างที่ไร้วิญญาณของ
พี่ชาย ลูกชายและญาติสนิท

ทหารคุ้มกันที่ได้รับการแต่งตั้งให้ไปกับขบวน ตรงเข้ามาใช้แส้ฟาด
อย่างไม่ปรานี ไม่เว้นแม้กระทั่งเด็กเล็กๆ ที่ความผิดของเขาเพียงการ
ที่ต้องพบเห็นภาพร่างของผู้ที่เป็นที่รัก นอนเกลื่อนโดยปราศจาก
เศษผ้าหรือแม้แต่ผ้ากะพั้นส์สักผืน

พวกผู้หญิงและเด็ก ถูกนำขึ้นบนหลังอุฐที่ละคนอีกครั้ง โดยไม่ยอม
เปิดโอกาสให้พวกเขาได้โศกเศร้าเสียใจหรือรำไให้กับร่างของผู้เป็น
ที่รัก อิมามซัยนุลอาบดินซึ่งถูกล่ามด้วยโซ่ที่หนักอึ้ง ต้องเดินด้วย
เท้าเปล่า ไปตามถนนทั้งที่มีอาการไข้อย่างหนัก ศีรษะของบรรดาผู้
สละชีพถูกเสียบไว้ที่ปลายหอกนำหน้าขบวน

ตามกำหนดการ ขบวนได้เคลื่อนออกไปอย่างรีบเร่งสู่กุฟะฮ์ สภาพ
ของเขลยนั้น ถ้าเด็กคนใดตกลงจากหลังอุฐ เชือกที่คอของเด็กที่ผูก
เชื่อมติดกับข้อมือของผู้ใหญ่ก็จะตึงและดึงให้ตกลงจากหลังอุฐมา
ด้วยกัน ทหารจะเข้ามาอย่างรวดเร็วแล้วใช้แส้ฟาดก่อนที่จะนำขึ้น
บนหลังอุฐอีกครั้ง

‘กูพะฮั’

โดยการเดินอย่างรีบเร่งเพียงไม่กี่ชั่วโมง ขบวนเชลยก็มาถึงบริเวณ
ชานเมืองกูพะฮั ซิมร์และคูลีได้ตกลงกันว่า ขบวนควรหยุดรออยู่
หน้าประตูเมืองก่อน ผู้ส่งข่าวถูกส่งเข้าไปยังเจ้าเมือง เพื่อบอกข่าว
การมาถึงของขบวนเชลย

เมื่อท่านหญิงซันนับและอุมมุลซุม มองเห็นกำแพงเมืองกูพะฮั ทำให้
ท่านย้อนนึกถึงช่วงเวลาในอดีตที่ท่านทั้งสองพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาถึง
4 ปี ในช่วงเวลาที่บิดาของท่านเป็นผู้ปกครองรัฐอิสลาม

ผู้นำแห่งสังคม และเป็นที่ยอมรับในฐานะผู้สืบทอดของท่าน
ศาสดา ในยามนั้นบรรดาสตรีชาวเมืองกูพะฮัแข่งขันกันเพื่อเข้ามา
เป็นผู้ใกล้ชิดของท่านทั้งสอง เชื่อเชิญท่านไปยังบ้านเรือนของพวก
นางด้วยความยินดี ขอให้ท่านได้ประสาทพรให้แก่เด็กๆ ของนางใน
โอกาสอันเป็นมงคล ท่านทั้งสองจะได้รับเชิญไปเป็นเกียรติด้วย
ความเคารพนับถือ ท่านหญิงทั้งสองรู้สึกประหลาดใจต่อการกระทำ
ของคนในเมืองเดียวกันนี้ที่ท่านเคยได้รับเกียรติและยกย่อง
สรรเสริญ

พวกผู้หญิงและเด็กจะยังคงจำท่านได้หรือไม่หนอ!? พวกเขา

จะมาแสดงความเสียใจต่อความสูญเสียของท่านหรือไม่? เมื่อคิดดู
อีกที่ท่านก็ประจักษ์ว่า ผู้คนในเมืองนี้ได้ทรยศต่อท่านมุสลิม บิน
อะกิล ญาติของพวกเขา เมื่อครั้งที่ท่านเป็นตัวแทนของอิมามฮุเซน
เปล่า

ประโยชน์ที่จะคาดหวังว่าจะได้รับความเห็นอกเห็นใจ การแสดง
ความเสียใจและการยกย่องให้เกียรติจากประชาชนในเมืองนี้ ที่มี
หัวใจกลับกลอกในทันทีที่มาถึง ม้าเร็วถูกส่งไปยังทำเนียบของ
อุบัยดิลลาฮ์ บุตรของซียาด และกลับมาพร้อมกับคำสั่งของ
ผู้ปกครองว่า การเตรียมการพร้อมแล้วซึ่งจัดให้เซลดยเดินไปตามท้อง
ถนน ผ่านไปในบริเวณย่านการค้าของเมือง ซึ่งมีคนชุมนุมกัน
หนาแน่น เมื่อได้รับคำสั่งมาเช่นนั้นขบวนเริ่มออกเดินทาง บรรดา
เซลดยได้มองเห็นฝูงชนยืนเรียงรายอยู่สองฝั่งถนน ผู้หญิงและเด็กๆ
ยืนอยู่บริเวณระเบียงและหน้าต่าง เพื่อเฝ้าดูขบวนเดินผ่านไป

ผู้ป่าวประกาศได้ร้องตะโกนขึ้นว่า

“โอ้ ประชาชนชาวญูฬะฮ์! เรากำลังนำตัวชัยนับและอุมมุลซุม
หลานสาวของศาสดา และบรรดาคนในครอบครัวของฮุเซนลูก
ของอะลี สำหรับพวกท่านที่ยังไม่รู้เรื่องราว เราขอประกาศว่า ฮุเซน
ผู้ซึ่งทำการต่อต้านยะซีดและปฏิเสธการยอมรับสัตยาบันในสิทธิ
การเป็นคอลีฟะฮ์ที่ถูกต้องของมุสลิม ต้องถูกกำจัดและถูกสังหาร
พร้อมกับบรรดาผู้ติดตามของเขาในทุกัรบะลา

บัดนี้สมาชิกในครอบครัวของเขาจะถูกนำไปยังทำเนียบของยะซีด
เพื่อไปปรับโทษที่พวกเขาได้ก่อขึ้น

ประชาชนชาวญูฬะฮ์ทั้งหลาย! นี่คือการชะตากรรมที่กำลังรอทุกคนที่
สงสัยในอำนาจของยะซีด และใครก็ตามที่ทำการคัดค้านคอลีฟะฮ์
จะไม่มีชีวิต

ผู้คนที่มาชุมนุมอยู่เมื่อได้ยินคำขู่เช่นนั้นจึงพากันหลบไป เหลืออยู่
เพียงจำนวนเล็กน้อยที่ยังจดจำถึงความเมตตากรุณาที่เคยได้รับจาก
ท่านหญิง พวกเขารู้ได้ว่า ในยามที่ลำบากและเดือดร้อน

พวกเขาจะได้รับการช่วยเหลือจากท่านด้วยความเต็มใจ

พวกเขาประหลาดใจในสภาพของท่านที่เป็นอยู่

ในขณะนี้ พวกเขาสามารถคาดเดาได้ถึงความเจ็บปวดและทุกข์
ทรมานจากใบหน้าที่ซูบซีดอิดโรยจากการสูญเสีย หลายคนพากันร่ำ
ไห้ต่อความโศกเศร้าและเจ็บปวด แต่ไม่มีใครกล้าที่จะประทุ้งหรือ
ช่วยเหลือ เพราะกลัวว่า ตนเองจะต้องได้รับชะตากรรมเช่นเดียวกัน
นี้

เมื่อขบวนเดินมาถึงบริเวณตลาด มีฝูงชนหนาแน่นทำให้เดินผ่านไป
ก่อนข้างลำบาก ขบวนจึงหยุดชั่วคราว มันตรงกันข้ามเหมือนดวง
จันทร์กับดวงอาทิตย์ หรือความมืดกับความสว่าง ที่บรรดาเด็กๆ ใน
ครอบครัวของท่านศาสดา ไม่มีน้ำแม่แต่ที่จะดื่มตลอดการเดินทาง
จากกัربةลาสู่กูฟะฮ์ รู้สึกหิวกระหายอย่างที่สุด แต่ไม่ได้ปริปากบ่น
ถึงความทุกข์ทรมานนั้น ในขณะที่ทหารของยะซีดที่ร่วมขบวนมา
ด้วยได้ตั้งวงกินอาหารและเครื่องดื่มที่พวกเขาจัดเตรียมมา ทั้งยังมีที่
พักในร่มเงาให้คลายร้อน สะกินะฮ์ได้ร้องขอน้ำดื่มจากท่านหญิงซัย
นัับ ท่านหญิงทราบดีว่า ไม่มีประโยชน์ที่จะไปขอความเมตตาใดๆ
แม้แต่น้ำสักหยดจากพวกเขา ท่านจำได้ดีถึงหัวใจที่ไร้ความปรานี
ของพวกเขา แม้แต่น้ำสักหยดสำหรับสมาชิกในครอบครัวท่าน
ศาสดา หรือแม้แต่อะลี อัศกัร จวบจนวาระสุดท้ายของเขา

ท่านยังจำได้ว่า พี่ชายของท่านถูกสังหารไปพร้อมกับความหิว
กระหายอยู่บนทะเลทรายแห่งกัรบะลาฮ์ ระหว่างทางจากกูฟะฮ์ถึง
ซีเรียมีสถานที่ๆ หยุดพักหลายแห่ง ทุกๆ ที่พัก พวกทหารจะตั้ง
กระโจมให้พวกเชลยพักร่วมกัน รางวัลแห่งชัยชนะของพวกมันซึ่งก็
คือ ศิระะของบรรดาผู้สละชีพ บรรดาเชลยแทนที่จะร่ำไห้คร่ำครวญ
แต่กลับใช้เวลาเหล่านั้นอุทิศให้กับการนมาซซึ่งเป็นภาระหน้าที่
และวิงวอนขอสำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เป็นการ
แสดงความกตัญญูต่อผู้ทรงเกรียงไกรเพื่อการตอบแทนอย่าง
มากมาย

ผู้คนจำนวนมากมามุ่งดูทหารและเชลยที่ถูกล่ามโซ่และมัดด้วยเชือก
ผู้เป็นทนายของอิมามฮุเซน ซึ่งมาพร้อมกับศิระะที่ถูกตัดขาดของ
ท่าน พวกเขารู้สึกตกใจและสะท้อนความรู้สึกของมนุษย์ปฤชุน
อย่างพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง รวากับเป็นเทพในร่างมนุษย์ที่หาได้ยากยิ่ง
ในหน้าแผ่นดิน ที่อยู่ในภาวะที่ทุกข์ยากสูญเสียมากมายถึงขนาดนี้
แต่ยังคงอุทิศตนให้กับพระเจ้าด้วยหัวใจที่มีศรัทธาอันแรงกล้า
ด้วย

ความนอบน้อมถ่อมตน

พวกอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับผู้เคร่งครัดศาสนาเหล่านี้ ได้เปิดประตู
ออกมาดู ต่างสอบถามกัน

ประชาชนในอีกส่วนหนึ่งที่ขบวนเชลยถูกนำไป รู้ว่านักโทษ
เหล่านั้นเป็นทนายทของศาสนทูตและผู้รอดชีวิตของฮุเซน ไม่ได้
เป็นพวกกบฏตามที่พวกมันใส่ไคล้

การขึ้นนำ ทำที่ บุคลิกภาพและการมอบตนต่อพระประสงค์ของพระ
เจ้าของบรรดาผู้รอดชีวิต

ภายใต้การนำของท่านหญิงซัยนáb ประกอบกับการมีวาทะศิลป์และ
ความกล้าหาญที่จะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดการลุกฮือขึ้นใน
หมู่มุสลิม เกิดการสับสนวุ่นวาย มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นครั้งใหญ่
หลังจากการสังหารหมู่ครั้งนั้น ผลัดกันให้ยะซีดรู้สึกได้ว่า อิมามฮุ
เซน ไม่ได้เสียสละชีวิตอย่างไรประโยชน์

แต่ด้วยการพลีชีพที่กระบะลาในครั้งนั้น บัดนี้ได้นำมาซึ่งพลังและ
ความรักอันยิ่งใหญ่ของประชาชาติ

อิสลาม ซึ่งบัดนี้ประจักษ์ถึงการทรยศของยะซิดได้เป็นอย่างดี

สตรีชราผู้หนึ่งซึ่งมองเห็นสภาพของสะกินะฮ์จากระเบียง ได้วิ่งมาพร้อมกับแก้วน้ำในมือ ฝ่าแฉวทหารที่ยืนเรียงรายตรงมาหาสะกินะฮ์พร้อมกับยื่นแก้วน้ำเย็นในมือ ด้วยความขอบคุณสะกินะฮ์รับมา

จากเธอและต้องการดื่มมัน แต่ผู้หญิงคนหนึ่งได้กล่าวขึ้นว่า “ฉันทราบดีว่าท่านกระหายน้ำอย่างมาก ดูจากสภาพของท่านปรากฏร่องรอยการเจ็บปวดทรมาน แต่ก่อนที่จะดื่มน้ำนี้ ฉันขอร้องให้ท่านได้วิ่งวอนขอต่อพระผู้เป็นเจ้าให้ทรงปกป้องคุ้มครองเด็กๆ ของฉันให้พ้นจากชะตากรรมที่ท่านและสมาชิกในครอบครัวกำลังประสบอยู่ด้วยเถิด ขอพระองค์โปรดอย่าให้เด็กๆ ของฉันต้องได้รับความโศกเศร้าและทุกข์ทรมานดังเช่นที่ท่านกำลังเจ็บปวดอยู่ในขณะนี้เลย”

สะกินะฮ์ทำตามคำขอร้องของหญิงชรานั้น และขอพรต่อพระผู้เป็นเจ้าให้ อย่างไรก็ตาม คำพูดของหญิงชรานั้นทำให้เธอย้อนนึกถึงว่า ไม่นานนี้ความปรารถนาของเธอจะได้รับการตอบรับอย่างรวดเร็ว

ทุกๆ คำพูดของเธอนั้นจะต้องได้รับการตอบสนอง เธอไม่อาจกลั้น
น้ำตาไว้ได้ในสิ่งที่เธอต้องสูญเสีย ในสิ่งที่เธอต้องทนเจ็บปวดและ
ยังคงทุกข์ทรมานอยู่ในขณะนี้ เธอยกแก้วน้ำขึ้นแต่ไม่อาจดื่มมัน

ได้ เพราะเธอไม่สามารถควบคุมตนเองไม่ให้รำไห้ ท่านหญิงชั้นนับ
เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น รู้สึกประหลาดใจว่าหญิงชราผู้นี้คือใคร? เหตุ
ใดจึงมีเมตตานำน้ำมาให้สะกินะฮ์ดื่ม ท่านได้ยินคำของร้องของ
หญิงชราผู้นั้น

ทำให้ท่านนึกถึงพ่อของนาง ท่านคิดว่าท่านจำใบหน้าของหญิงชรา
คนนี้ได้ แม้ว่าจะล่วงเลยมายี่สิบปีแล้ว

ตั้งแต่ท่านออกจากกูพะฮ์ ด้วยความพยายามท่านจึงนึกออกกว่านั้นคือ
‘อุมมุฮัยมัน’ ผู้ซึ่งมาเยี่ยมเยือนท่านบ่อยครั้งสมัยที่อยู่ที่กูพะฮ์ และ
ได้มอบความรัก ความรักคืออย่างเสมอมา ท่านหญิงแปลกใจมากกว่า

เหตุใด อุมมุฮัยมันจึงจำท่านไม่ได้ เพราะนางก็ได้ยินผู้ป่าวประกาศ
ได้ประกาศว่า พวกท่านเป็นใคร? เป็นไปได้หรือที่อุมมุฮัยมันไม่ได้
ยินและไม่เกรงกลัวต่อคำขู่นั้น เพื่อขจัดข้อสงสัย ท่านหญิงได้หันไป
ยังอุมมุฮัยมันและกล่าวขึ้นว่า “อุมมุฮัยมัน! ฉันขอขอบใจในความมี
น้ำใจต่อสะกินะฮ์

ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงประทานพรให้กับเธอ ในความมีน้ำใจที่มอบ
ให้กับครอบครัวผู้สูญเสียของท่านศาสดา”

อุมมุลฮัมม มองดูด้วยความฉงนงงงวย สังเกตได้ว่านางไม่ได้ยินคำ
ประกาศเกี่ยวกับขบวนศพว่าเป็นใคร? นางจึงมองหน้าท่านหญิง
ซัยนัับ แต่ดูเหมือนว่านางไม่อาจจำได้ เพราะท่านได้นำผมของท่าน
มาปิดใบหน้าไว้ เพราะผ้าคลุมผมของท่านถูกกระชากออกไป แม้ว่า
ท่านจะเปิดหน้าออก แต่ด้วยความทุกข์ระทมที่ได้รับ ทำให้ท่านดู
ชราภาพลงไปมาก ผื่นจากดินทรายได้ปกคลุมใบหน้า ความหิวโหย
และเจ็บปวดทุกข์ระทมที่ได้รับทำให้ท่านเปลี่ยนแปลงไป จนแม้แต่
ผู้ที่เพิ่งพบท่านเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาก็แทบจำไม่ได้ แล้วกับผู้ที่ไม่ได้
พบท่านมานานถึงยี่สิบกว่าปีเช่น อุมมุลฮัมม จะจำท่านได้อย่างไร?
นางพูดขึ้นว่า “โอ้ นายหญิง! ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมท่านถึงมาอ้างถึง
ครอบครัวของท่านศาสดา ฉันรู้ดีว่าครอบครัวของท่านนั้น
ประกอบด้วยอิมามสุเณฮ์ของฉันและน้องสาวของท่านคือท่านหญิง
ซัยนัับและอุมมุลฮัมม ขอพระเจ้าทรงประทานพรให้กับพวกท่านซึ่ง
พักอยู่ที่มะดีนะฮ์ แล้วท่านมีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับนายหญิงของ
ฉัน ผู้ซึ่งฉันไปมาหาสู่คอยรับใช้และจงรักภักดี ผู้ซึ่งฉันระลึกอยู่
เสมอในการวิงวอนของฉัน

และฉันเฝ้ารอคอยที่จะได้พบพวกท่านอีก”

ท่านหญิงทราบดีว่า อุมมุลอัยมันจำท่านไม่ได้ ท่านจึงรวบรวมที่ปิดหน้าเพื่อให้อุมมุลอัยมันมองเห็นใบหน้าอย่างชัดเจน พร้อมกับกล่าวว่า “อุมมุลอัยมัน ฉันคือชั้นับที่เธอพูดถึง! และนี่คืออุมมุลซุมม็องสาวของฉัน พวกเราเป็นหลานของท่านศาสดาคนเดียวกับที่ท่านเคยพบ ในสถานการณ์ขณะนี้ที่ท่านกำลังได้เห็น ได้พบ ซึ่งท่านไม่สามารถบอกได้ว่าเราเป็นใคร?

พี่ชายของฉันฮุเซนและผู้ชายคนอื่นๆหลานชายและลูกชายของฉัน ได้ถูกสังหารทั้งหมดในทุ่งกัรบะลาโดยทหารของยะซีด

ถ้าเธอมองไปข้างหน้า เธอจะได้เห็นศีรษะของอิมามฮุเซนของเธอ ถูกเสียบไว้ที่ปลายหอก”

อุมมุลอัยมันได้ยินเช่นนั้น จึงหันไปทางที่ท่านหญิงชี้ไป และได้เห็นศีรษะของบรรดาผู้สละชีพถูกเสียบไว้ที่ปลายหอก นางสังเกตว่าในจำนวนนั้นที่หันมาทางนาง มีใบหน้าทีรัศมีสว่างงามเด่นกว่าใคร นางเข้าใจในทันทีว่าจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากบุคคลในครอบครัวของท่านศาสดา นางหันมามองท่านหญิงชั้นับและอุมมุลซุมม็องอีกครั้ง

ความจำได้ย้อนกลับมา นางได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านหญิงและ
ร่ำไห้

“โอ้ นายหญิงของฉัน! โปรดยอมรับการขอโทษอย่างจริงใจจากฉัน
ในสิ่งที่ได้พูดไป ฉันจำท่านไม่ได้จริงๆ

โอ้ พระเจ้า! ผู้คนที่ประกาศตัวว่าเป็นมุสลิมทำกับท่านได้ถึงเพียงนี้
ฉันไม่เคยคาดฝันเลยว่า พวกเขาจะกระทำทารุณโหดร้ายเพื่อลด
เกียรติของพวกท่านได้ถึงเพียงนี้” อุมมุลอัยมานร่ำไห้ด้วยความขมขื่น
กอดขาของท่านหญิงและจุมพิตด้วยความจงรักภักดี

ทหารคุ้มกันที่มากับขบวนเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น เกรงว่าการแสดง
ความเคารพต่อครอบครัวของท่านศาสดาเช่นนี้ จะทำให้ผู้ที่ได้พบ
เห็นพากันเข้ามาทำตาม พวกมันจึงรีบตรงมายังอุมมุลอัยมาน เมียนดี

นางและปลัดจณนางกระเด็นไปข้างทาง แล้วจึงรับนำขบวนเดิน
ต่อไปในทันที

ขบวนเชลยได้เดินไปตามทางแคบๆ ของเมืองกูฟะฮ์ จนกระทั่ง
มาถึงทำเนียบของอูบัยดิลลอฮ์

ผู้ปกครอง ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ภายในทำเนียบ เสดยถูกนำเข้ามา
ภายในห้องโถง

เมื่อท่านหญิงชัยนัฏถูกนำมาอยู่ต่อหน้าอุบัยคิลลาฮ์ บุตรของซียาด
เขาจึงสั่งให้นำศีรษะของอิมามสุเอนที่วางอยู่บนถาด มาวางไว้ที่
ปลายเท้าของมัน และให้ชิมร်แนะนำสมาชิกในครอบครัวสุเอนที่ละ
คน เพราะมันยากที่จะเชื่อว่าใบหน้าที่เห็นเป็นใบหน้าของชัยนัฏ
และอุมมุลซุม ที่ส่งงามทรงเกียรติ

ดังที่เคยได้ยินมา ทั้งยังพูดจาถากถางว่า

“เห็นครั้งแรกนึกกว่าเป็นทาสหญิงที่ถูกนำมาอยู่ต่อหน้า แทนที่จะ
เป็นหลานสาวของศาสดา”

สุนทรพจน์ของท่านหญิงในทำเนียบของ อุบัยคิลลาฮ์ บุตรของซียาด

ท่านหญิงชัยนัฏ พยายามควบคุมอารมณ์ความรู้สึกที่ถูกดูถูกเหยียด
หยาม ซึ่งทำให้ท่านต้องสับสนด้วยกับคำสัญญาที่ให้ไว้กับพี่ชาย
ก่อนจากกันที่กัรบะลา

แต่ในที่สุดท่านก็ไม่สามารถควบคุมอารมณ์สงบได้ จึงกล่าวออกไปว่า “โอ้ เจ้าลูกชียาด! เราคือน้องสาวของสุเชนหลานของศาสดา ซึ่งเจ้ายอมรับว่าเป็นศาสดาของเจ้า เจ้าและบรรดาผู้รับใช้ยะชิด ผู้ซึ่งเห็นแก่เพียงผลประโยชน์อำิสติน้างเหยียดหยามหลักการของอิสลาม มีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นร่างของบรรดาผู้สละชีพ แม้ว่าจะเป็นข้อห้ามอย่างเคร่งครัดของศาสนา การกระทำกับพวกเราอย่างไร้ความเมตตา แม้ว่าศาสดาจะกำชับให้ผู้ศรัทธาทุกคนพึงปฏิบัติต่อเชลยศึกของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้หญิงและเด็ก ด้วยความเห็นอกเห็นใจ

วันนี้พวกเจ้ากำลังหยามน้ำใจและยินดีปรีดากับความต่ำเรีจของพวกเจ้า และวันนี้พวกเจ้ากำลังคิดว่า

พวกเจ้าได้ดูหมิ่นเหยียดหยาม ลดเกียรติของพวกเราลงไปได้ตามอำเภอใจ ไม่มีใครคอยปกป้องในนามของพวกเรา และเจ้าเห็นว่าเราอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้ ไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีใครกล้าโต้แย้งในการกระทำของเจ้าที่ได้ทำกับเรา โอ้ เจ้าทรราช นั่นขอเตือนเจ้าว่า ชัยชนะของเจ้ามิได้จีรังยั่งยืน

ในไม่ช้านี้ความกริ้วโกรธของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะประสบกับพวกเจ้า และผู้สนับสนุนเจ้า ในไม่ช้ากรรมจะตามสนองเจ้าและผู้ที่ยังหาร พี่ชายของกันและบุคคลในครอบครัวของเราอย่างป่าเถื่อน โดย ปราศจากเหตุผลและมโนธรรม เพียงเพราะพวกเขามีศรัทธาอย่าง มั่นคงแน่วแน่ ที่จะไม่ยอมจำนนต่อหลักการและอุดมการณ์ของ พวกเจ้า เพราะพวกเขาไม่ยอมรับอำนาจของยะซิดให้เป็นผู้นำทาง จิตวิญญาณ ซึ่งเป็นที่รู้กันดีว่าเขาเป็นคนเสเพล และถูกเหยียดหยามหลักการของอิสลาม หลักจริยธรรมและศีลธรรม กัดจี้เพื่อนมนุษย์ให้อยู่ในสภาพที่ต่ำต้อย”

อุบัยดุลลอฮ์ สั่นสะท้านเมื่อได้ยินสุนทรพจน์ที่เด็ดเดี่ยวของท่านหญิง เพราะไม่เคยคิดว่าท่านจะพูดได้อย่างอาชาญา ในภาวะที่หมดหนทางต่อสู้อย่างนี้ และคิดว่าท่านหญิงจะต้องหวาดหวั่นเมื่ออยู่ในบรรยากาศที่น่าสะพึงกลัวในजनของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเวลาที่กำลังเจ็บปวดทุกข์ทรมานต่อการสูญเสีย การถูกทรมานอย่างโหดร้าย และความทุกข์ทรมานที่ได้รับ ไม่เพียงแต่อุบัยดุลลอฮ์คนเดียว

แต่บรรดาพวกประจบสอพลอที่อยู่ในขณะนั้น อยู่ในอาการ
เจี๊ยบงันและฟังอย่างใจจดใจจ่อต่อสุนทรพจน์ของท่าน เขามองไป
รอบๆ เพื่อสังเกตปฏิกิริยาของผู้ที่อยู่ในที่นั่น และสังเกตว่าทุกคน
กำลังตั้งใจฟังและได้ยินทุกคำพูดที่ท่านหญิงประกาศก้องออกไป
ด้วยความสนใจจากการสังเกตใบหน้าของผู้คนเหล่านั้น มองดูแล้วมี
ความพึงพอใจในความกล้าหาญอันน่าประหลาดในการพูดความ
จริง ทั้งๆ ที่อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ มันคิดว่าหลายคนคงจะคิด
เปรียบเทียบคำพูดของท่านที่ตรงไปตรงมา ชัดเจนและเฉียบขาด กับ
สุนทรพจน์อันเลื่องชื่อของท่านอิมามอะลี บิดาของท่าน ที่กล่าวกับ
ผู้ที่มาชุมนุมกันอย่างเนืองแน่น บนแท่นเทศนาธรรมในมัสยิดที่
กูเฟฮ์ ขณะนั้นเองอุบัยดุลลอฮ์รู้สึกวิตกว่า ถ้าเปิดโอกาสให้ท่าน
หญิงพูดมากไปกว่านี้ อาจจะทำให้มวลชนไขว้เขวได้ เขาจึงพยายาม
ที่จะหยุดท่านไว้ โดยการขู่จะลงโทษท่านหญิงและคนอื่นๆ ถ้าท่าน
ไม่ยอมหยุดปราศรัย

ถ้าอุบัยดิลลาฮ์ บุตรของชียาด หวังว่าจะทำให้ท่านหญิงเจี๊ยบด้วยวิธี
นี้ เขาคิดผิดถนัด! เพราะท่านมิได้ประหวั่นพรั่นพรึงต่อการขู่เช่นนี้
พร้อมกับกล่าวต่อด้วยคำพูดที่เผ็ดร้อน

โดยสรุปความว่า พี่ชายของท่านและสมาชิกในครอบครัวไม่
เกี่ยวข้องกับการเมือง และอุทิศตนเองให้กับการ
ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ยากจนและถูกกดขี่ เป็นมิตรกับบรรดาแม่
หม้ายและเด็กกำพร้า ท่านได้เปรียบเทียบการดำเนินชีวิตของพวก
ท่านกับกิจวัตรความเป็นอยู่ของยะซิดและพลพรรคของเขาว่า ฝ่าย
หลังได้ละทิ้งสำนักแห่งคุณธรรมความดี มัวสุมในความชั่ว นับเป็น
ความอัปยศอย่างที่สุดในการเป็นมนุษย์

ยะซิดนั้นไม่ได้เคารพในคุณธรรมความดี มีหน้าซำยังจะขึ้นมาเป็น
ผู้นำแห่งสังคม ทำให้คำสั่งสอนและกฎเกณฑ์ของอิสลามต้องมัว
หมอง ทำให้ผู้ยอมรับเขาเป็นผู้นำต้องมีศีลธรรมที่เสื่อมทราม

ท่านหญิงประกาศด้วยคารมที่เผ็ดร้อน ถึงการกระทำความชั่วช้าที่
โหดร้ายไร้ความปราณีของกองทัพของยะซิด

ที่ทุ่งกรบะลา ละทิ้งหลักการแห่งมนุษยธรรมและจริยธรรมอันดีงาม
อย่างสิ้นเชิง

คำกล่าวของท่านซิมซาบเข้าไปในจิตใจของผู้คนที่อยู่ในที่ประชุม
นั้น แม้ว่าคนส่วนใหญ่จะได้ขายจิตวิญญาณของเขาให้กับมารร้าย
ไปแล้ว

แต่พวกเขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ทุกคำพูดที่ท่านหญิงกล่าว

เป็นความจริงและมีเหตุผล หลายคนได้หลั่งน้ำตา สาวคนหนึ่งของท่านศาสดาซึ่งยังมีชีวิตอยู่ แต่ดวงตาทั้งสองข้างบอดสนิท ได้กล่าวทักท้วงบุตรของชียาด ถึงการกระทำที่ดูหมิ่นเหยียดหยามครอบครัวท่านศาสดาเช่นนั้น

ไม่นานเกินรอ บุตรของชียาด ประเมินสถานการณ์ด้วยความเจ้าเล่ห์ และตระหนักดีว่า ถ้าไม่รีบจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดกับพวกเชลยศึก อาจจะมีคนลุกขึ้นประท้วงต่อต้านได้ เขาจึงรีบให้นำเชลยออกไปจากท้องพระโรงอย่างรีบด่วน โดยสั่งให้ชิมร์และคูลีนำเชลยเดินทางไปยังดามัสกัส ก่อนที่จะมีโอกาสดำเนินการผู้คนในกู่พะฮ์ต่อไป ทั้งสองรีบสนองคำสั่ง เพราะรู้ดีถึงอันตรายที่รออยู่เบื้องหน้า

ถ้าท่านหญิงซัยนับบมีโอกาที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ประชาชนได้รับรู้ หลังจากการปรึกษากันอย่างรีบด่วนแล้ว พวกเขาจึงรีบนำขบวนเชลยเดินไป โดยใช้เส้นทางมุ่งสู่ดามัสกัสที่ไม่ค่อยมีผู้คนใช้ เพื่อว่าจะได้ไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนพบเห็นและล่วงรู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้พวกเขาเห็นอกเห็นใจและพากัน

เปิดฉากโจมตีเพื่อแก้แค้นให้กับบรรดาผู้ที่ถูกสังหาร ณ ักรบะลา

มุ่งหน้าสู่ตามัสกัส

ขบวนเชลยได้รอนแรมผ่านทะเลทรายเมโสโปเตเมีย ผู้คุมได้รับการ
แนะนำให้พ่อนปรนกับผู้หญิงและเด็ก และอิมามซัยนุลอาบิดีนที่
กำลังป่วยหนัก ซึ่งเดินตามขบวนมาด้วยเท้าเปล่า และด้วยความ
อ่อนเพลีย ท่านจึงล้มลุกคลุกคลานมาตลอดทาง เนื่องจากโซ่อันหนัก
อึ้งที่ล่ามอยู่รอบต้นคอ และข้อเท้าของท่าน ทำให้แต่ละย่างก้าวแสน
ลำบาก เมื่อท่านพลัดหกล้ม พวกใจบาปก็กระโดดลงจากหลังม้า
ตรงเข้ามาเยียนตีด้วยแส้

ระหว่างทางท่านหญิงสะกินะฮ์ พลัดตกลงจากหลังอูฐ ท่านหญิงซัย
นับเห็นเช่นนั้นจึงพยายามให้สัตญาณ แต่ทหารไม่สนใจกับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านหญิงไม่ทราบจะทำอย่างไรดี เพราะท่าน
ทราบดีว่า

ถ้าสะกินะฮ์ซึ่งเป็นลมตกลงมาจากหลังอูฐถูกทิ้งไว้กลางทะเลทราย
เธอจะต้องเสียชีวิตเพราะขาดน้ำและอาหาร

ในสภาพสิ้นหวังท่านหันไปเบี่ยงหน้า ที่ซึ่งศีรษะของอิมามฮุเซน
เสียบอยู่ที่ปลายหอก พร้อมกับรำให้ “โอ้ ท่านฟี! ท่านขอให้น้อง
ดูแลสะกินะฮ์อันเป็นที่รักของฟี แต่โปรดดูเถิดในสภาพที่ไม่อาจ
ช่วยเหลือตนเองได้ สะกินะฮ์ได้ตกจากหลังอูฐแต่น้องไม่สามารถ
ช่วยอะไรได้เลย” ท่านได้วิงวอนขอจากพระผู้เป็นเจ้าให้ช่วยเหลือ
สะกินะฮ์หลานรักของท่าน ด้วยความเชื่อมั่นศรัทธาต่อพระองค์
อย่างแรงกล้า ท่านเชื่อว่าคำวิงวอนของท่านจะต้องถูกรับฟัง และ
สะกินะฮ์จะต้องได้รับความปลอดภัย

ขบวนเคลื่อนต่อไปสองสามก้าว หอกที่คูลีถืออยู่ในมือ ซึ่งเสียบ
ศีรษะของท่านอิมามไว้ ได้ตกลงมาเสียบอยู่ที่พื้นทราย มันกระโดด
ลงมาพยายามดึงหอกขึ้นจากพื้น แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ มันปักแน่นอยู่
กับพื้นทรายราวกับถูกตรึงไว้ คูลีหมดปัญญาที่จะดึงออกได้ และคิด
ว่าถ้าผู้คุ้มกันคนอื่นๆ ได้เห็นปาฏิหาริย์นี้

พวกเขาจะต้องหวาดกลัวและละทิ้งหน้าที่แล้วหนีไป เขาได้เดินไป
หาซิมรฺ กระซิบบอกว่าเกิดอะไรขึ้น ด้วยจิตใจที่วิปริต ซิมรฺได้
แก้ปัญหาให้คูลีด้วยการตรงไปยังอิมามซัยนุลอาบิดีนพร้อมกับเส้
ในมือ มันต้องการรู้ว่า ทำไมหอกจึงปักลงแน่น จนคูลีซึ่งมีพลัง
ร่างกายแข็งแรงอย่างหาใครเทียบยาก

จึงไม่สามารถดึงหอกออกจากพื้นทรายได้ ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีนมองไปยังศีรษะของบิดา ซึ่งท่านมองเห็นน้ำตาไหลเป็นทางลงมาตามแก้มจนถึงปลายหอก ท่านมองไปยังท่านหญิงซัยนัब ซึ่งท่านหญิงกำลังจ้องมองมาที่ท่านพร้อมกับร้องบอกท่านว่า สะกินะฮ์ได้หกดะเมนตกลงมาจากหลังอุฐ ซึ่งท่านได้บอกทหารให้ช่วยเหลือเธอแต่พวกมันไม่สนใจ ซิมรียังวิ่งไปอุ้มสะกินะฮ์ซึ่งนอนนิ่งอยู่กับพื้นทรายเนื่องจากตกลงมาอย่างแรงและได้รับบาดเจ็บ ทันทีที่สะกินะฮ์ถูกอุ้มจากพื้นทรายส่งมาให้อยู่ในอ้อมแขนของท่านหญิงซัยนับ คุณก็สามารถดึงหอกขึ้นจากพื้นได้ ขบวนเดินทางต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

รอนแรมผ่านทะเลทรายซีเรีย ซึ่งเต็มไปด้วยพงหนามโรยเกลื่อนอยู่ที่พื้นทราย

เป็นอุปสรรคที่โหดร้ายทารุณสำหรับอิมามซัยนุลอาบิดีน ที่ต้องเดินตามขบวนด้วยเท้าเปล่า ตอนกลางคืนได้หยุดพัก 2-3 ชั่วโมง

เมื่อผู้คุมผ่อนผันให้หยุดเลี้ยงฉลองและรื่นเริง พวกมันได้แบ่งอาหารและน้ำที่เหลือ ซึ่งเกือบไม่พอจะประทังความหิวกระหายให้กับเชลย

เหตุการณ์ในอาศรมนักพรต

ในคำคืนหนึ่ง ขบวนได้พักแรมที่อาศรมอันโดดเด่นยวบยของเขาของนักพรต ผู้ซึ่งอุทิศตนเองอยู่กับการบำเพ็ญภาวนา จิรม์ได้มอบศิระะของบรรดาผู้สละชีพให้นักพรตช่วยเก็บรักษาไว้ เมื่อเหลือบเห็น

ศิระะของอิมามครั้งแรก นักพรตรู้สึกทันทีว่าต้องเป็นศิระะของนักบุญผู้บริสุทธิ์อย่างแน่นอน ดังนั้น เขาจึงนำมาเก็บไว้ใกล้กับเตียงนอนของเขาและหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ในคืนนั้นเองเขาฝันว่าบรรดาศาสดา เทพทูตและชาวฟ้า ได้ลงจากสวรรค์มาเฝ้ารุมล้อมรอบๆ ศิระะนี้ เขาตกใจตื่น และกังวลใจอย่างไร ไม่อาจรู้ได้

ว่าจะทำอะไรต่อไป จึงตัดสินใจถามหัวหน้าผู้คุ้มกันเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ที่ถูกตัดศิระะ และครอบครัวของใครที่ถูกจับเป็นเชลย?

จิรม์ตอบว่า “เป็นศิระะของสุเชนหลานของศาสดาแห่งอิสลาม ซึ่งพวกเขาถูกสังหารที่กัรบะลา โดยกองทัพของยะซีด เพราะพวกเขาไม่ยอมรับยะซีดเป็นผู้นำ และศิระะอื่นๆ ก็เป็นพวกที่ถูกสังหารพร้อมกับสุเชน”

นักพรตผู้นั้นตกตะลึงกับคำตอบที่ได้รับ เขากล่าวว่า

“เจ้าถูกสาปแช่ง! เจ้ารู้ไหมว่า เจ้าได้ทำผิดอย่างมหันต์ ในการตัด
ศีรษะหลานของศาสดาของพวกเจ้า ผู้ซึ่งเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่

น่าละอายเหลือเกิน! ให้อพวกจีบลาดตาขาว ซึ่งยังไม่หน้าใจว่าเจ้าได้ทำ
อะไรลงไป เจ้าได้ปฏิบัติกับผู้หญิงและเด็กของเขาอย่างป่าเถื่อน
และกระทำการอันโหดร้ายทารุณกับพวกเขา”

คำพูดดังกล่าวทำให้ชิมร์โมโหจนขาดสติ ทั้งยังถูกปลุกขึ้นมาในยาม
ดึกดื่น จึงตรงเข้ามาตัดศีรษะนักพรตผู้นั้น เจ้าสัตว์ป่าตนนี้แทบจะ
ไม่มีความเคารพในคำเตือนและคำสั่งของศาสดา ที่อนุญาตให้

ความคุ้มครองอย่างเต็มที่ต่อผู้ที่ละทิ้งเรื่องทางโลก และอุทิศชีวิต
ทั้งหมดเพื่อบำเพ็ญภาวนาและบำเพ็ญทุกขกิริยา ในเมื่อชีวิตของ
หลานศาสดาก็ยังไม่ปลอดภัยจากมัน แล้วจะคาดหวังอะไรว่ามันจะ
เคารพในคำสั่งของท่านศาสดา

คามัสกัส

ขบวนเชลยมาถึงคามัสกัสอย่างรีบเร่ง ม้าเร็วได้ไปบอกยะซิดว่า
ขบวนมาถึงแล้ว และขอร้องวัดตอบแทนที่นำเชลยมามอบให้ เป็น
เวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม ที่บรรดาผู้หญิงและเด็กต้องถูกให้คอยอยู่ที่หน้า
ประตู กลางแสงแดดที่แผดจ้า ผู้คนต่างพากันมุงดู หลายคนไม่รู้ว่
าเชลยเป็นใคร พวกเขาคิดว่าเป็นพวกเจ้าชายที่ถูกขึ้นต่อต้านอำนาจ
ของยะซิด และพ่ายแพ้จากการต่อสู้กับกองกำลังของยะซิด เขาก็
ได้รับการบอกเล่าเช่นนั้นจริงๆ เพราะยะซิดไม่ต้องการให้ผู้คนรับรู้
ถึงสถานภาพที่แท้จริงของเชลย เนื่องจากยะซิดรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นในใจของอุบัยดุลลอฮ์ เขาจึงไม่ยอมเปิดเผยฐานะของเชลย
และสั่งการให้ประกาศว่า เชลยคือพวกกบฏที่ต่อต้านอำนาจและพ่าย
แพ้จึงถูกจับตัวมา ดังนั้น จึงทำให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นที่คิดจะ
ต่อต้าน

เขาสั่งให้นำศิระของบรรดาผู้สละชีพพร้อมกับครอบครัวของพวกเขา
เขามาที่พระราชวัง และประกาศให้วันนั้นเป็นวันแห่งการเฉลิม
ฉลองชัยชนะ

ให้ภายในพระราชวัง ท้องถนน ตลาด ที่ชุมชนและทุกๆ มุมเมือง
ตกแต่งประดับประดาอย่างงดงามเป็นโอกาสพิเศษ

ในขณะที่เมืองทั้งเมือง กำลังได้รับการประดับประดาอย่างวิจิตร
พิศดารด้วยดอกไม้และเครื่องประดับ จนกลายเป็นงานเทศกาลที่
สำคัญยิ่ง บรรดาเชลยที่น่าสงสาร กำลังได้รับความเจ็บปวด

ทุกข์ทรมานอยู่กลางแดดที่แผดจ้า ไม่มีน้ำดื่มและอาหารรับประทาน
เด็กๆ ร้องไห้ด้วยความหิวกระหาย

ผู้หญิงชาวเมืองบางคนที่ไม่รู้ว่าผู้ที่อยู่ในขบวนเป็นใคร ได้ขำว้าง
เมสส์คอินทพลัมแห่งมาให้เพื่อเป็นทาน โดยคิดว่าเพื่อเด็กๆ ของพวก
เขาจะได้สุขสบาย แต่ท่านหญิงซันนัับและอุมมุลซุมได้ขอร้องให้ทิ้ง
ไปเสีย โดยบอกกับเด็กๆ ว่า ท่านศาสดาห้ามคนในครอบครัวของ
ท่านรับประทานของที่เป็นพลีทาน เพราะ พวกท่านคือ บุคคลจาก
ครอบครัวของศาสดา หลายคนพากันงงัน เมื่อได้ยินเช่นนั้น จึงมอง
มายังใบหน้าของท่านหญิงทั้งสอง ซึ่งถูกปกปิดด้วยปอยผมแทนผ้า
คลุมศีรษะที่ถูกกระชากไป เนื้อตัวก็เปราะเปื้อนไปด้วยฝุ่นทราย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในเวลานี้ยะซิดเป็นผู้ปกครองที่มีอำนาจล้น
เหลือ อำนาจจักรของเขาก็กว้าง

ขยายออกไปกว้างไกล พวกรัฐเล็กๆ มากมายยอมจำนนบรรณาการให้
พระราชวังของเขาเต็มไปด้วยพวกประจบสอพลอ

ในที่สุดขบวนก็มาถึงห้องพระโรง ในพระราชวังของยะซิด

ยะซิดพยายามอย่างที่สุดที่จะทำให้เรื่องราวของอิมามฮุเซนและ
ครอบครัวของท่านถูกลบเลือนไป แต่เป็นเพราะ ท่านหญิงซัยนáb
โดยแท้ ซึ่งอยู่ในฐานะเชลย ที่ทำให้อิมามฮุเซนและเรื่องราวการพลี
ชีพอย่างกล้าหาญเยี่ยงวีรบุรุษของท่าน กลายเป็นเรื่องราวที่ถูกเล่า
ขานกันอย่างต่อเนื่องสืบมา อย่างไม่มีวันที่จะลบเลือนไปจากหน้า
แผ่นดินอย่างน้อยยะซิดเคยคาดฝันว่า จะไม่มีใครกล้ามาต่อต้าน
คัดค้านเขา แต่ด้วยวาทีะฮิลป้ออันเจ็บคมที่ได้รับทอดมาจากบิดา
ของท่าน ทำให้ท่านหญิงได้กล่าวตำหนิถึงการกระทำที่ชั่วช้าของยะ
ซิด และช่วยให้เตรียมตัวรับการลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้าที่จะต้องมาถึง
ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ว่า จะทรงตัดสินมนุษย์จากการ
กระทำของพวกเขา

พร้อมกันนี้ท่านได้กล่าวด้วยเสียงอันดัง ถึงการเรียกร่องสิทธิอัน

ชอบธรรมของอิมามฮุเซน และประกาศถึงการแย่งชิงอำนาจในการ
เป็นคอลีฟะฮ์ของท่านศาสดา

ท่านหญิงปฏิบัติหน้าที่นี้ ในช่วงเวลาและขณะที่ไม่มีใครสักคน ที่จะ
กล้าต่อกรกับคำสั่งของยะซีดและผู้ปกครองของเขา ท่านกล้าที่จะ
กล่าวถึงคำบัญชาของพระเจ้าด้วยเสียงอันดังกังวาล

ในบรรยากาศแห่งความน่าสะพึงกลัวของการใช้อำนาจเผด็จการ
เด็ดขาด ท่านอยู่ในภาวะที่อันตรายมาก

อาจจะถูกสังหารด้วยคมดาบของยะซีดเข้าเมื่อใดก็ได้ แต่ท่านมิได้
หวาดหวั่นหรือลี้ภัยเลิกลความตั้งใจในการปฏิบัติภาระหน้าที่ในการ
ประกาศ ท่านมีคุณสมบัติเหมือนปुरुชนธรรมดา เป็นผู้ที่มีความ
ตั้งใจเด็ดเดี่ยว ไม่เคยท้อแท้ ถอยหนีแม้แต่ก้าวเดียว ในสิ่งที่เป็
นภาระหน้าที่หลังจากได้ทำการตรึกตรองอย่างถ้วนถี่แล้ว

ภายในห้องพระโรง ในพระราชวังของยะซิด

เมื่อเชลยจากครอบครัวของศาสดาถูกนำมายังพระราชวัง ไม่มีใครสักคนที่จะกล้าถามว่า เชลยเป็นใคร? อิมามซัยนุลอาบิดีนถูกนำมาพบยะซิดในสภาพของเชลยที่ถูกล่ามโซ่ตรวน พร้อมกับเถาที่วางศีรษะของอิมามฮุเซน หลังจากที่น่าออกจากปลายหอก ซึ่งถูกเสียบมาตั้งแต่กำรยะลา

ยะซิดขณะนั้น กำลังเล่นการพนันและชนะทุกครั้งที่เขา และดื่มไวน์ฉลองชัยชนะทุกครั้ง

อิมามซัยนุลอาบิดีนจึงถามยะซิดว่า

“โอ้ ยะซิด! ถ้าท่านศาสดามาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ในขณะนี้ และเฝ้ามองดูสภาพและความประพฤติ

ของเจ้าอยู่ เจ้าจะพูดกับท่านว่าอย่างไร?” ด้วยคำพูดนี้ ยะซิดจึงสั่งให้แก้มัดบรรดาเชลยศึกทั้งหมด เมื่อท่านหญิงซัยนับบมมองเห็นยะซิด กำลังใช้ไม้เขี่ยที่ริมฝีปากของอิมาม ท่านไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้อีกต่อไป

พร้อมกับคำนิมิตว่า “โอ้ สุเชน มิตรของศาสดา ลูกของฟาฏิมะฮ์
ผู้นำสตรีแห่งสวนสวรรค์ ลูกของศาสดา ลูกชายสุดที่รักของอิ
มามอะลี”

ด้วยคำพูดนี้ท่านหญิงต้องการให้ผู้ที่มาชุมนุมอยู่ ณ ที่นั้นทราบว่า
ศิรยะนั้นเป็นของใคร?

หลังจากได้ยินเช่นนั้น ทำให้หลายคนทราบถึงสถานการณ์ที่เป็นจริง
อย่างถูกต้อง ความเห็นอกเห็นใจปรากฏขึ้นในหัวใจ ซึ่งยะซิดไม่
อาจทนได้ เกิดความตึงเครียดอย่างมากในท้องพระโรงขณะนั้น

เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ทหารรับใช้ที่สอพลอผู้หนึ่งของยะซิดได้
ลุกขึ้น โต้แย้งกับหน้าบัลลังก์ของยะซิด และตะคอกขึ้นว่า

“โอ้ ท่านผู้นำของศรัทธาชน ! ได้โปรดมอบสะกินะฮ์บุตรสุดที่รัก
ของสุเชนให้เป็นทาสรับใช้ข้าเถิด เพื่อเป็นรางวัลตอบแทน
ความชอบของข้าที่ช่วยเหลือท่าน”

ท่านหญิงซัยนัับซึ่งยังคงยืนก้มหน้านิ่งเงียบ โดยมีสะกินะฮ์อยู่เคียง
ข้าง เกิดความรู้สึกเดือดดาลอย่างไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน

กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังกังวาลว่า “โอ้ เจ้าทาสคนชั่วที่สิ้นคิดของยะ
ซิด! เจ้าได้หมดสิ้นสำนึกแห่งความละอายใจ ที่จะนำเอาหลานของ
ศาสดาไปเป็นทาสรับใช้ ไม่มีใครในหมู่เจ้าเลยหรือที่จะคัดค้าน
ความคิดของเจ้าสุนัขข้างถนน!” ด้วยความคล้อยคลึงกับบิดาของท่าน
ท่านเคยอดทนและกล่าวหาญ แต่ในวินาทีนี้ท่านได้พูดด้วยคำพูดที่
เกลี้ยกล่อมกับผู้ที่ไม่มี ความละอาย ที่กล้าประกาศความต้องการของ
มันเช่นนั้น ท่านเหมือนกับบิดาของท่านที่เมื่อครั้งที่ท่านถูกแย่งชิง
ตำแหน่งคอลีฟะฮ์ไป ท่านยับยั้งและอดทน เพื่อหลีกเลี่ยงการนอง
เลือด แต่เมื่อศัตรูพยายามที่จะขุดศพของท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ท่านได้
ประกาศเตือนพวกมันว่า “ถ้าแม่แต่ดินสักก้อนเดียวบนหลุมศพของ
ฟาฏิมะฮ์ถูกรบกวน มันจะไม่อดทนอีกต่อไป และสาบานว่าจะต้อง
มีการหลั่งเลือดอย่างแน่นอน!” ด้วยรู้ดีถึงพลังกำลังของท่านเป็น
อย่างดี พวกศัตรูจึงไม่มีใครกล้ามาแตะต้องหลุมศพของท่านหญิงอีก
เจ้าคนชั่วไม่ยอมเลิกล้มความต้องการของมัน ที่จะนำสะกินะฮ์ไป
เป็นทาสรับใช้ คราวนี้ท่านหญิงอุมมุลซุมไม่สามารควควบคุมอารมณ์
ได้ร้องขึ้นว่า “หุบปากของเจ้า! ขอพระผู้เป็นเจ้าปิดปากของเจ้าและ
ทำให้เจ้าตาบอด มือของเจ้าแห้งกรอบ ขอให้พระองค์ทรงโยนเจ้า
ไปในไฟนรก ทายาทของศาสดาจะไม่ตกเป็นทาสของใคร!”

สุนทรพจน์ของท่านหญิงซัยนับทีก้าวในท้องพระโรงของยะซีดที่
ดามัสกัสครั้งนี้ จะยังคงอยู่ในความทรงจำของผู้คนตลอดไป ซึ่ง
นับเป็นผลงานชิ้นเยี่ยมยอดที่ท่านได้ปฏิบัติ มันเป็นเครื่องพิสูจน์
อย่างชัดเจนถึงความกล้าหาญที่ท่านได้กระทำ ไม่เป็นสิ่งที่น่า
ประหลาดใจเลย เพราะว่าท่านคือบุตรสาวของราชสีห์แห่งพระเจ้า
(อิมามอะลี) และท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ซะฮ์รอ ในอีกด้านหนึ่งท่านก็
คือเลือดของศาสดาและความเป็นอิมาม

สุนทรพจน์ของท่านในพระราชวังของยะซีด

ท่านหญิงได้กล่าวสุนทรพจน์นี้ในพระราชวังของยะซีด ในขณะที่
เห็นเขาใช้ไม้เคียวที่ริมฝีปากของอิมามฮุเซน

“การสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ผู้คำจุนและพิทักษ์สากลโลก
โปรดประทานพรให้กับท่านดา
ของนัสนาสนทูตของพระองค์ โองการจากอัล กุรอานมีว่า
‘จวบจบของความชั่วช้าเป็นสิ่งที่น่าสะพึงกลัว และผู้ที่คัดค้าน
สัญญาณของพระองค์และเย้ยหยัน

โองการของพระองค์ ก็จะได้รับโทษเช่นเดียวกัน’

โอ้ ยะซิด! เจ้าคิดว่าเจ้าทำให้ชีวิตของพวกเราต้องทุกข์ทรมาน และไม่อาจทนมีชีวิตอยู่ได้ เจ้าทำกับพวกเราเยี่ยงนักโทษ เจ้ามีความยินดีที่พวกเราถูกนำตัวมาที่นี่ เจ้าคิดว่าพวกเราจะได้รับการดูหมิ่น และไม่ได้รับเกียรติจากพระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่เจ้าจะได้รับเกียรติ และเป็นที่ยื่นชมยินดีของพระองค์กระนั้นหรือ?

เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า ชัยชนะของเจ้านั้นเนื่องมาจากอำนาจอันล้นเหลือของเจ้า ซึ่งสิ่งนี้ทำให้เจ้าล้าพองและพอใจในความสูญเสียของพวกเรา เจ้ารู้สึกราวกับว่าเจ้าได้ครอบครองโลกทั้งโลกไว้

และเจ้าสามารถควบคุมอำนาจนั้นไว้ได้ เวลาเท่านั้นที่จะสอนบทเรียนที่เข้มข้นให้กับเจ้า โองการอัล กุรอานต่อไปนี้ได้บอกไว้ว่า คนอย่างเจ้าจะต้องถูกลงโทษด้วยไฟนรก

“แท้จริง บรรดาผู้ที่ซื้อการทรยศ (กุฟร์) ด้วยความศรัทธา (อิหม่าน) นั้นพวกเขาจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่อัลลอฮ์ได้ แต่อย่างใดเลย แต่สำหรับพวกเขานั้น คือการลงโทษอันยิ่งใหญ่

(อัล กุรอานบทที่ 3 โองการที่ 177)

โอ้ เจ้าลูกทาสที่ได้รับการปลดปล่อย! เป็นการยุติธรรมแล้วหรือ
ที่ผู้หญิงในครอบครัวของเจ้ายังคงมีผ้าคลุมศีรษะ ในขณะที่เรา
ครอบครัวของท่านศาสดาต้องถูกนำมาในสภาพเช่นนี้ เจ้าดูหมิ่น
เกียรติของพวกเรา ใบหน้าของเราไม่มีผ้าคลุม โดยทหารที่ชั่วช้าเจ้า
พาเราเดินไปในที่สาธารณะและตลอดทางผู้คนเฝ้ามองดูพวกเรา
โดยที่เราไม่มีผู้ชายของเราคอยปกป้องคุ้มครอง

โอ้ ยะซิด! การกระทำที่ชั่วช้าของเจ้า แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึง
การทรยศต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและคำสั่งสอนของศาสดาที่นำมาให้แก่
ประชาชาติ และมันก็พิสูจน์อย่างชัดเจนไร้ข้อสงสัยว่า เจ้าไม่ได้ให้

เกียรติต่อศาสดาที่ถูกส่งลงมาโดยพระเจ้าการกระทำของเจ้า
ไม่ใช่สิ่งที่น่าแปลกใจ เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้เคยเกลียดชังของ
ท่านฮัมซะฮ์อิบนิ อับดุลมุลฏอลิบ ลูกของท่านศาสดามาแล้ว อินด์
เมียของอนุชฟูยาน ได้ผ้าท้องของท่านฮัมซะฮ์และควักตับออกมา
เคี้ยวกินเพื่อดับความกระหายแห่งความแค้นในสงครามฮุศุด เจ้าเป็น
คนในตระกูลนี้ที่ซึ่งจะเป็นปฏิปักษ์กับศาสดาตลอดเวลา ลูกหลาน
ของสัตว์พวกนี้เป็นศัตรูกับพระเจ้าและศาสดาของพระองค์ ลักษณะ
ธรรมชาติของพวกเจ้าก็คือ ความไม่มีเมตตาธรรม ร้ายกาจ ชอบ
ความรุนแรง

จงจำไว้! การกระทำที่น่ารังเกียจของพวกเจ้า เป็นผลมาจาก
ส้นดานของความเกลียดชัง ความมั่งร้าย ซึ่งมีผลต่อนิสัยที่ชั่วช้าของ
เจ้า การแก้แค้นครั้งนี้เนื่องมาจากธรรมชาติอันนี้ และเจ้าเป็นผู้ที่มี
สำนึกแห่งการแก้แค้นฝังลึกอยู่ในจิตใจตลอดมานับตั้งแต่สงคราม
บะดร์ซึ่งในครั้งนั้นบรรพบุรุษของเจ้าได้ถูกสังหารเพราะเป็น
ปฏิปักษ์และทำการสู้รบกับศาสนา

ใครก็ตามที่เฝ้ามองเราอย่างจงเกลียดจงชัง มั่งร้ายและจ้องจะล้าง
แค้น ย่อมเป็นศัตรูอย่างชัดแจ้งของครอบครัวแห่งศาสนา ใครก็ตาม
พึงพอใจกับการเยาะเย้ยถากถางพวกเรา ก็พิสูจน์ได้ว่าเป็นพวกนอก
ศาสนา นอกจากนี้เจ้ายังพึงพอใจในการที่ได้สังหารหลานของ
ศาสนาและจับครอบครัวของท่านเป็นเชลย เจ้าไม่เคยคิดเลยว่า นี่คื
อบาปที่ยิ่งใหญ่มหันต์ ! ตรงกันข้ามเจ้ากลับพูดว่า ‘ถ้าบรรพบุรุษของ
ฉันได้เห็นการกระทำของฉัน พวกเขาจะต้องพึงพอใจ และจะต้อง
พูดว่า

โอ้ยะซิด เจ้าได้ล้างแค้นให้กับพวกเรา

ขอให้มือของเจ้าอย่าได้เจ็บปวดด้วยโรคภัยเลย'

โอ้ ยะซิด! เจ้ามีความสุขกับการดูหมิ่นและไม่ให้เกียรติกับศิระ
ของ อบาอัปคิลลาห์ ฮูเซน โดยการไ้ไม่เจียที่ริมฝีปากของท่าน เจ้า
ไม่รู้หรือว่าริมฝีปากนี้ ท่านศาสดาแห่งพระเจ้าได้เคยจุมพิตใน
โอกาสต่างๆ

เจ้าได้กริดแผลลึงลงบนจิตใจและวิญญาณของเรา ด้วยการหลัง
เลือดหัวหน้าของชายหนุ่มแห่งสวนสวรรค์ ลูกของ อะลี บิน
อบีฏอลิบ

โอ้ ยะซิด! ถ้าเจ้ามีจิตใจที่จะสะสมการกระทำที่ต่ำช้า เจ้าจงมั่นใจ
ได้เลยว่า มือของเจ้าจะเป็นอัมพาตอย่างรุนแรงตั้งแต่ข้อศอก และเจ้า
จะต้องรองอุทธรณ์ว่า 'แม่ไม่น่าให้ฉันเกิดมาเลย!'

เจ้าจงรู้ไว้เลยว่า พระเจ้าจะกริ้วโกรธและศาสดาจะเป็นศัตรูกับ
เจ้า

โอ้ พระผู้เป็นเจ้า ! โปรดนำสิทธิอันชอบธรรมของเรากลับคืนมา
ด้วยเถิด โปรดตอบแทนผู้ซึ่งกดขี่เรา และโปรดส่งการลงโทษของ
พระองค์ลงมายังผู้ซึ่งทำลายสัญญาของพวกเขา ฆ่าสังหารเด็กๆ และ
ญาติสนิทและผู้ช่วยเหลือของเรา ทำให้เราต้องอับยสอดสู

โอ้ ยะซิด! เจ้าได้ทำในสิ่งที่เจ้าอยากทำ แต่จงจำไว้เถิดว่า เจ้า
จะต้องตายและถูกตัดเป็นชิ้นๆ แล้วเจ้าจะถูกนำไปยังท่านศาสดา ซึ่ง
เจ้าจะต้องแบกบาปกรรมของเจ้าจากการที่เจ้าได้หลังเลือดทายาท
ของศาสดา ดูหมิ่นและไม่ให้เกียรติต่อครอบครัวของท่าน

เจ้าจะถูกนำไปยังที่ๆ ท่านศาสดาและสมาชิกในครอบครัวของท่านอยู่กันพร้อม เจ้าจะได้รับการลงโทษที่น่าสะเพ็งกลัว ซึ่งเจ้าและผู้คนของเจ้าไม่อาจหนีรอดไปได้เลย

โอ้ ยะซิด! เจ้าอย่าได้ลำพองใจในการที่เจ้าได้สังหารทายาทของท่านศาสดา เจ้าไม่รู้หรือว่า อัลกุรอานอันศักดิ์สิทธิ์ได้กล่าวเกี่ยวกับผู้ซึ่งถูกฆ่าในหนทางของอัลลอฮ์ว่า

‘เจ้าจงอย่าคิดเป็นอันขาดว่า ผู้ที่ถูกฆ่าในหนทางของอัลลอฮ์นั้นตาย มิได้พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ณ พระเจ้าของพวกเขา ในสภาพที่ได้รับปัจจัยยังชีพ’

(อัล กุรอานบทที่3 โองการที่169)

มีแต่ความเจ็บงันในท้องพระโรงของยะซิด เมื่อท่านหญิงซัยนัब्จบคำสุนทรพจน์อันเร้าใจของท่าน ยะซิดหน้าซีดเผือด และไม่ปริปากพูดเลยแม้แต่บ่อย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาจะต้องประสาทเสีย

เพราะคำพูดเหล่านั้น เพราะในท้องพระโรงเต็มไปด้วยผู้คน บรรดาบุคลลชั้นนำของวงศ์อุมัยยะฮ์ แม่ทัพนายกองของเขา พวกยิวและคริสเตียน และประชาชนจากทุกสารทิศต่างมาชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้น เพื่อมาดูบรรดาเชลยที่ถูกนำตัวมา ซึ่งพวกเขาไม่เคยรู้เลยว่า พวกท่านคือสมาชิกในครอบครัวของศาสดา

สุนทรพจน์ได้พิสูจน์ให้ผู้คนได้ทราบแล้วว่า ครอบครัวของศาสดา
ถูกกระทำอย่างป่าเถื่อนโหดร้ายทารุณ

ท่านยกย่องฐานะของครอบครัวแห่งศาสดาและแสดงให้เห็นถึงการ
กระทำอย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้บริสุทธิ์ และหยิบยกมาให้เห็นถึง
ความทรยศของอนุชฟูยานและมูอาวิยะฮ์ ผู้เป็นพ่อและปู่ของยะซีด
รวมทั้งความไม่เป็นธรรมของยะซีดในเรื่องต่างๆ ที่ผ่านมานในอดีต

นางฮินด์ ภรรยาสุดที่รักของยะซีด เป็นคนศรัทธาในพระเจ้าและใจ
บุญ ซึ่งก่อนจะแต่งงานกับยะซีด เคยเป็นผู้รับใช้ในครอบครัวของ
ท่านหญิงซัยนับ ในช่วงเวลาที่อิหม่ามอะลีเป็นคอลีฟะฮ์ แม่หลัง

แต่งงานแล้วนางก็ยังคงมอบความรัก และความจงรักภักดีให้กับ
ท่านหญิง ยะซีดรู้ดีในข้อนี้ และปิดบังแผนการสังหารฮุเซนไม่ให้
นางล่วงรู้ และต้องระวังไม่ให้นางรู้ข่าวเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่กัربะลา
เมื่อนางได้ยินเรื่องของท่านหญิงซัยนับจากหลังม่าน นางรู้สึกรุนวาย
ใจอย่างมาก ราวกับเป็นलगสังหรณ์ นางรู้สึกกระวนกระวายมา
หลายวันแล้ว และได้ฝันเห็นท่านหญิงทั้งสองรำไห้อย่างขมขื่น และ
เล่าให้นางฟังถึงโศกนาฏกรรมที่ยิ่งใหญ่

โดยสัญญาติญาณนางเริ่มรู้ว่า สามีใจร้ายของนางกำลังปิดบังการก่อ
อาชญากรรมที่ร้ายแรงบางอย่าง ซึ่งนางยังไม่สามารถรู้ก็คืออะไร?

ด้วยความคุ้มคลั่ง นางได้รู้ดออกมาข้างนอกม่านโดยไม่มีผ้าคลุมผม
เพื่อจะรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับเด็กๆ ในครอบครัวของท่านศาสดา ยะซิด
รู้สึกวุ่นวายใจในการการกระทำของภรรยาของตน ผู้ซึ่งมีความ
คงความเป็นที่เลื่องลือไปทั่วอาณาจักรว่าไม่มีใครเทียบเคียงได้ นาง
ออกมาโดยไม่มีผ้าคลุมผมซึ่งขัดต่อจารีตประเพณีที่มีมาตั้งแต่อดีต
กาล เขาจึงรีบสั่งให้เลิกการชุมนุมในห้องพระโรงทันที และออก
คำสั่งให้อุมร์ บุตรของสะอัด นำเชลยไปขังไว้ในคุกมืดในป้อม และ
รอฟังคำสั่งว่าจะทำอย่างไรต่อไป เขาจึงรีบลงมาจากบัลลังก์ตรงมา
พร้อมกับโยนเสื้อคลุมของเขาไปบนหัวของนางฮินด์และนำเข้าไป
ในพระราชฐาน

ฮินด์ยังคงขอร้องให้ยะซิดบอกว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องพระโรง และ
เชลยนั้นเป็นใคร? ทำไมจึงมีบางคนพูด

ถึงการจับตัวหลานท่านศาสดาเป็นเชลย ยะซิดจึงตอบเลี่ยงไปและ
พยายามระงับความกลัวของนางด้วย

การกล่าวว่า “เชลยเหล่านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับครอบครัวของท่าน
ศาสดา”

บรรดาเชลยสิ้นสุดการเดินทางที่ถูกมัดในป้อมที่คามัสกัส ซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วยงูและแมงป่อง ทันทีที่ประตูถูกปิดลง ท่านหญิงซัยนัับและอิมาม
ซัยนุลอาบิดีน ก็เริ่มนมาซ ก้มลงกราบและวิงวอนขอต่อพระผู้เป็น
เจ้า ให้โปรดประทานกำลังใจและความกล้าหาญ เพื่ออดทนต่อสิ่งที่
จะเกิดขึ้นกับพวกท่าน และขอขอบคุณต่อความช่วยเหลือ ตลอด
ระยะเวลาแห่งการทดสอบ ทำให้สามารถอดทนต่อการดูหมิ่น
เหยียดหยามโดยไม่ร้องอุทธรณ์

หลังจากที่จับเชลยขังในคุกมัดแล้ว ยะซิดก็เริ่มสับสนว่า จะปล่อยตัว
ให้กลับไปมะดีนะฮ์หรือจะจับขังทรมานไว้ที่นี่ เขาเริ่มสำนึกผิดและ
ประจักษ์ว่า สิ่งที่คุณกระทำลงไปนั้นเป็นความผิดอย่างมหันต์

เขาจึงเริ่มใช้เล่ห์กลทางการทูต โดยโยนความผิดทั้งหมดให้กับอูบัย
ดุลลอฮ์ บุตรของซัยนูด แม้ว่าจะต้องการสังหารอิมามซัยนุลอาบิดีน
แต่ยะซิดก็ต้องขณลุกเมื่อนึกถึงคำพูดของท่านหญิงซัยนัับ

ในที่สุดบรรดาเชลยก็ถูกปล่อยตัว ด้วยความพยายามของนางฮินด์
ภรรยาของยะซิด นางได้มาเยี่ยมเชลย ซึ่งนางจำได้ดีพร้อมกับรู้ว่าให้
ด้วยความเวทนาสงสาร

เมื่อเห็นสภาพที่ต้องทนทุกข์ทรมาน นางปλόบ โยนพวกท่านและ
ขอร้องไห้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่กัรบะลาฮ์โดยละเอียด จากนั้น
นางได้กลับไปพบยะซิดและกล่าวประณามเขาในการกระทำที่ชั่วช้า
และขอร้องไห้ยะซิดจัดสถานที่ๆ เหมาะสมเปลี่ยนให้ใหม่ เพราะคน
เหล่านั้นเป็นสมาชิกในครอบครัวของท่านศาสดา

นางฮินด์กลับมาพบบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์อีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับหญิง
รับใช้ 2-3 คน และทาสสาวทั้งหมดแต่งกายในชุดไวท์ทุกข์ พวกนาง
ได้มาปλόบ โยนบรรดาเชลยเกี่ยวกับการสูญเสียอิมามฮุเซนและ
ผู้ติดตามท่าน นางจัดให้คนทั้งหมดย้ายไปอยู่ในสถานที่ใหม่ที่
สมเกียรติ ที่ซึ่งพวกท่านสามารถจัดการชุมนุม และไว้อาลัยให้กับ
บรรดาผู้สละชีพผู้ล่วงลับได้

บทรายงานบันทึกว่า ยะซิดถูกบังคับทางอ้อมให้ปล่อยตัวบรรดา
เชลย เพราะเขาได้รับการแจ้งข่าวว่ามีการเคลื่อนไหวต่อต้านการ
กระทำของเขาในหัวเมืองต่างๆ ทั่วซีเรีย เพราะผู้คนได้รับรู้ความ
จริงที่เกิดการสังหารหมู่ที่กัรบะลา และจับสมาชิกครอบครัวของ
ท่านเป็นเชลย ยะซิดจึงเกิดความหวาดกลัวว่าจะมีการก่อการจลาจล
ขึ้น เขาจึงรีบปล่อยตัวอิมามซัยนุลอาบิดีน พร้อมทั้งเคารถพยก่องให้
เกียรติตามที่ควรจะได้รับ

เมื่ออิมามซัยนุลอาบิدين ได้รับการปล่อยตัวจากคุกมืดและถูกนำมาพบกับยะซิด ท่านหญิงกล่าวกับท่านว่า

“โอ้ ผู้เป็นแก้วตาดวงใจของอา! จงเจรจากับยะซิดในท่วงทีที่เหมาะสมกับความเป็นทรชนคนพาลของมัน มันไม่เกรงกลัวต่อความกริ้วโกรธของพระเจ้าและไม่ยอมรับท่านศาสดารวมทั้งไม่สนใจไยดีต่ออิมามอะลี ผู้สืบทอดของท่านศาสดาเลย”

ยะซิดลุกขึ้นจากบัลลังก์ของเขาทันทีที่มองเห็นอิมามมาถึง และรีบเชิญให้นั่งลงใกล้ๆ ตนเองด้วยกิริยาที่อ่อนน้อมอย่างยิ่ง พร้อมทั้งต้องการทราบถึงความประสงค์ของท่าน หลังจากถูกปล่อยตัวออกไป อิมามตอบกลับไปว่า ท่านยังไม่ได้ตัดสินใจจนกว่าจะได้ปรึกษากับท่านหญิงซัยนับก่อน

พวกสาวใช้ถูกสั่งให้จัดการนำม่านมาขึ้น และนำบรรดาผู้หญิงและเด็กแห่งครอบครัวของท่านศาสดามา ด้วยกิริยาที่สุภาพอ่อนโยนทันทีที่ท่านหญิงปรากฏตัวต่อหน้า ยะซิดได้บอกกับท่านหญิงว่าจะปล่อยตัวพวกท่าน และต้องการทราบถึงความประสงค์ว่าจะพักอยู่ที่คามัสกัสหรือจะเดินทางกลับไปมะดีนะฮ์

ท่านหญิงตอบว่า “ก่อนอื่นฉันต้องการสิ่งแรกคือผ้าโพกศีรษะของท่านศาสดา สองผ้าคล้องคอของมารดาของฉันและผ้าที่เปื้อนเลือดของฮูเซน” ด้วยคำขอนี้ยะซิดตอบว่า “ผ้าสระบันของท่านศาสดา และผ้าคล้องคอของมารดาท่านนั้น ถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีในห้องพระคลังเพื่อเป็นสิริมงคล แต่สำหรับเสื้อเปื้อนเลือดของอิมามฮูเซนนั้น ฉันไม่รู้เรื่องอะไรด้วย”

ท่านหญิงกล่าวกับยะซิดว่า “โอ้ ยะซิด! เสื้อตัวนี้ทำมาจากเส้นด้ายที่ถักทอด้วยมือของท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ซะฮ์รอ มารดาของฉัน ในขณะที่ท่านถักทอมัน ท่านจะต้องร่ำไห้ตลอดเวลา ซึ่งท่านเคยกล่าว

เสมอว่า

‘ฮูเซนจะสวมเสื้อชุดนี้ในเวลาที่เขาจะถูกสังหารที่กัربะลา’ ทหารที่โหดร้ายของเจ้าได้ถอดมันออกจากร่างที่ไร้วิญญาณของท่านในวันอาชูรอ”

ยะซิดจึงสั่งให้ทหารออกค้นหา เพื่อนำมามอบให้กับท่านหญิง พร้อมทั้งถามต่อไปว่า “ท่านต้องการสิ่งอื่นใดนอกจากนี้อีก”

ท่านหญิงตอบไปว่า “โอ้ ยะซิด! พวกเราสามารถกระทำการไว้อาลัยให้กับพี่ชายของฉันตั้งแต่ท่านถูกสังหาร และในकुุมิดนี้

สะกีนะฮ์บุตรสาวสุดที่รักของอิมามฮูเซน ได้เสียชีวิตลงเพราะความ
ทุกข์ทรมานที่ได้รับ และความระทมทุกข์ถึงบิดาของเธอ ดังนั้น เรา
จึงต้องการจัดการชุมนุมอย่างเป็นทางการ เพื่อเป็นการไว้อาลัย
ให้กับพวกท่าน

ด้วยเหตุนี้เราต้องการบ้านที่มีบริเวณกว้างขวางสักหนึ่งหลัง สำหรับ
บุคคลในตระกูลฮาซิม และบรรดาบุตรจะจะได้สามารถมาร่วมกับเรา
ในการชุมนุมเพื่อไว้อาลัยในครั้งนี้”

ยะซีดสนองตอบด้วยความเต็มใจ และได้ป่าวประกาศต่อ
สาธารณชนว่า ใครต้องการที่จะไปร่วมในการชุมนุมนี้ก็อนุญาตให้
ไปได้

ที่มาของการจัดไว้อาลัย (อาซอดอริ)

บ้านที่ถูกจัดเตรียมให้ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับ ‘**ตารุลฮิจาเราะฮ์**’ ใน
บ้านหลังนั้นเอง ท่านหญิงซัยนábได้วางรากฐานของการ

‘อาซอดอริ’ ให้กับอิมามฮูเซน ภายในบ้านท่านหญิงได้ปูพรมและ
เชิญให้อิมามซัยนุลอาบิดีนนั่งลง

ในโอกาสนี้บรรดาสตรีแห่งครอบครัวท่านศาสดาแต่งกายด้วย
เสื้อผ้าชุดดำ

ในช่วงเวลาระหว่างการชุมนุม สตรีในเผ่ากูเรซและตระกูลฮาซิมได้
ร่วมสนทนากัน อิมามและท่านหญิงได้เล่าถึงเหตุการณ์อันเศร้าสลด
และน่าสะพึงกลัวในการสังหารอิมามฮุเซน เป็นเหตุให้ผู้ที่มาร่วม
ชุมนุมพากันร้องไห้ ในการชุมนุมนี้ท่านหญิงได้กล่าวสุนทรพจน์กับ
ผู้ที่มาชุมนุมว่า

“โอ้ บรรดาสตรีชาวซีเรีย พวกท่านไม่ทราบถึงความโหดร้ายทารุณ
ในโศกนาฏกรรมที่กระบะลาอ์ที่ซึ่งอิมามฮุเซนหลานชายท่านศาสดา
และบรรดาเด็กๆ ในครอบครัวของท่าน ต้องถูกสังหารอย่าง
โหดเหี้ยม ในขณะที่ยังคงหิวกระหาย ร่างกายของพวกเขาถูกกลืน
เท้าม้าเหยียบย่ำจนไม่เหลือชิ้นดี ต้องถูกทิ้งไว้กลางทะเลทรายโดย
มิได้ทำการฝัง ศีรษะของท่านและคนอื่นๆ ถูกเสียบไว้ที่ปลายหอก
และถูกขูมาตลอดทางพร้อมกับพวกเรายังซีเรีย หลังจากการ
สังหารหมู่พวกเราถูกจับเป็นเชลย โดยคำสั่งที่ไร้ยางอายของ

อุบัยดุลลอฮ์ บุตรของซียาด พวกเขพาพวกพ้องของเราไปยังกูฟะฮ์
ด้วยศีรษะที่ปราศจากผ้าปกปิด และให้เรานั่งบนหลังอูฐที่ไม่มีภูบ อี
มามซัยนุลอาบิดีนถูกล่ามด้วยโซ่ที่หนักอึ้งรอบต้นคอ

และถูกบังคับให้เดินตามคาราวานด้วยเท้าเปล่า มันเป็นภาพที่ไม่อาจจินตนาการได้ว่าจะทุกข์ทรมานมากมายสักเพียงใด”

ท่านหญิงได้เปรียบเทียบให้พวกสตรีชาวซีเรียเห็นถึงความโหดร้ายชั่วช้าของยะซิด กับคุณธรรมความดีของอิมามฮุเซน

เมื่อกลับไปยังบ้านเรือนพวกนางได้เล่าเรื่องราวที่รับฟังมาให้กับสมาชิกในครอบครัวของพวกนางได้รับรู้ความจริง และเมื่อรู้เช่นนั้นพวกเขาารู้สึกต่อต้านและไม่พอใจยะซิดอย่างยิ่ง

หลังจบการชุมนุมทุกครั้ง บรรดาสตรีก็จะมาปλοบโยนท่านหญิงชัยนัับ พวกผู้ชายก็จะมาปโลบโยนอิมามชัยนุลอาบิดีน การชุมนุมนี้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นในหมู่ประชาชนในเมือง เสียงร่ำไห้คร่ำครวญ เสียงทูปอก ดีศิระยะได้ปรากฏเป็นรอยประทับลงไปบนหัวใจของประชาชน ทำให้พวกเขาเพิ่มความทุกข์โศกและทำให้ตาสว่างเกิดความกระจ่างเกี่ยวกับโศกนาฏกรรมที่กัรบะลา

บทที่ 10

การเดินทางสู่มะดินะฮ์

บัดนี้ยะซีดรู้สึกหวาดกลัวอย่างมากเมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ และ
ความสำนึกผิดได้เริ่มครอบงำจิตใจเขามากขึ้น และกลัวว่า ความลับ
ที่ตนเองมีส่วนในการสังหารหมู่อิมามฮุเซนและผู้ใกล้ชิดของท่าน
จะถูกเปิดเผย เขาจึงต้องการให้ครอบครัวท่านศาสดาออกเดินทาง
ไปยังมะดินะฮ์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ด้วยเหตุนี้ ยะซีดจึงออกคำสั่งให้ ตระเตรียมการเดินทางสู่บ้านเกิด
ท่านหญิงซัยนáb ขอให้ใช้ผ้าสีดำคลุมแคร่บนหลังอูฐ เพื่อประชาชน
จะได้รู้ว่าพวกท่านกำลังอยู่ในระหว่างไว้อาลัย ยะซีดตกลงตามคำ
ขอ เมื่อขบวนเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทาง สตรีชาวเมืองดามัสกัส
ในเครื่องแต่งกายชุดดำไปส่งพร้อมกับกล่าวคำอำลา

ซึ่งเป็นภาพที่ตราตรึงอยู่ในความทรงจำ รอยแผลแห่งความโศกเศร้า
ทุกขัทรมาณ ได้ทิ้งร่องรอยความทรงจำอันขมขื่นไว้บนหัวใจของ
พวกเขา ซึ่งไม่มีวันลืมเลือนต่อโศกนาฏกรรมในครั้งนี้ และ

การกระทำอันชั่วร้ายดังกล่าว จะเป็นที่เล่าขานให้รู้สึบต่อกันไป จาก
ชั่วอายุคนแล้วคนเล่าตลอดไป!

ยะซิดได้ส่งนัวะอ์มาน บิน บาซิริ พร้อมทหารคุ้มกันร้อยนาย คอย
ดูแลและให้ความสะดวกแก่ขบวนคาราวาน ตลอดระยะทาง
ครอบคลุมวงศัวนของท่านศาสดาได้รับการดูแลอย่างดี ทุกครั้งที่
หยุดพัก

การเดินทาง นัวะอ์มานและทหารคุ้มกันจะตั้งกระโจมให้พวกท่าน
ซึ่งพวกท่านก็จะจัดการชุมนุมในทุกๆ ที่ที่หยุดพัก เพื่อให้ผู้คนได้รับ
รู้ถึงโศกนาฏกรรมซึ่งเกิดขึ้นที่กัรบะลา

‘กัรบะลาอ์’

ขบวนทั้งหมดมาถึงกัรบะลาอ์ ในวันที่ 20 ซอฟร ฮ.ศ. 61 (18 พฤศจิกายน ค.ศ.680) และวันนี้เองคือวัน ‘ฮัรบะอีน’ วันที่ 40 ของการพลีชีพของอิมามฮุเซน

ท่านญาบิร บิน अबดุลลอฮ์ อันซอรี สาวกคนสำคัญของท่านศาสดาก็ได้มาปรากฏอยู่ ณ ที่นี้ด้วย ท่านเป็นคนแรกที่อ่านชียารัตให้กับอิมามฮุเซนและสหายของท่าน การได้พบกับท่านญาบิร เป็นการเตือนความทรงจำถึงความรุ่งโรจน์ในอดีตสมัยที่ท่านศาสดายังมีชีวิตอยู่ ซึ่งพวกท่านทั้งหมดเป็นครอบครัวที่มีความสุข

แต่ภาพความสุขนี้ได้อันตรายหายไปสิ้น คงเหลือแต่ความทรงจำที่ปวดร้าวในโศกนาฏกรรมที่กัรบะลา ที่ทำให้จิตใจของท่านหญิงมีแต่ความน่าสะพึงกลัวที่ต้องเห็นภาพเลือด เลือดสดๆ และการหลั่งเลือด!

ขบวนของครอบครัววงศวานของท่านศาสดาได้หยุดพักที่กัรบะลา จนถึงวันที่ 8 ร่อบีอูลเอาวัล ฮ.ศ. 61 (5 ธันวาคม ค.ศ.680) รวมเวลาราว 18 วัน ท่านหญิงซัยนับ ไม่ประสงค์ที่จะเดินทางไปกับขบวน

เพราะท่านไม่ต้องการจะจากสถานที่ฝังศพของพี่ชายของท่านไป แต่เมื่ออิมามซัยนุลอาบิดีนขอร้องให้ท่านเปลี่ยนความตั้งใจ เพราะภาระหน้าที่ของท่านยังไม่สิ้นสุด ท่านจึงตอบว่า

“โอ้ อะลี ซัยนุลอาบิดีน!

โปรดปล่อยให้อาได้อยู่ที่นี้เถิด! เพราะอาต้องการจะอยู่ใกล้ชิดกับพี่ชายของอา จนกระทั่งวาระสุดท้าย ของชีวิต อาจะกลับไปมะดีนะฮ์ได้อย่างไร ซึ่งจะต้องไปพบกับบ้านที่ว่างเปล่าของเรา?”

อิมามตอบว่า “โอ้ ท่านอาที่รัก! ท่านพูดถูกต้องแล้ว ฉันทราบดีว่า มันไม่อาจทนได้ที่จะกลับไปมะดีนะฮ์และพักอยู่ในบ้านที่ว่างเปล่า ซึ่งเราได้สูญเสียคนในครอบครัวของเราไปจนหมดสิ้น

ความโปรดปรานจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะต้องประทานลงมายังพวกเรา ในการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์

และมันเป็นคำสั่งของศาสนทูตของพระองค์ ที่ซึ่งบิดาของฉันได้
สนองพระบัญชา^{นั้น}”

หลังจากอันวอนโน้มน้าวอยู่เป็นเวลานาน ท่านหญิงจึงยอมตกลง
ตัดใจจากักรบะลาห์ ซึ่งเป็นสถานที่ฝังร่างพี่ชายอันเป็นที่รักของท่าน
มาอย่างไม่สู้เต็มใจนัก

ตลอดทางสู่มะดีนะฮ์ พวกท่านได้จัดการชุมนุมขึ้นทุกๆ ครั้งที่ยุด
พัก ประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ เหล่านั้นพากันร่วมไว้อาลัยกับพวก
ท่าน ในขณะที่มีการเล่าเรื่องในการชุมนุมนั้น บางครั้งจะได้ยินเสียง
บทกวี คำโคลงไว้อาลัยท่านอิมามดังแว่วโดยไม่ปรากฏที่มาของ
เสียงนั้น.

บทที่ 11

มะดินะฮ์

เมื่อยังใกล้จะถึงมะดินะฮ์ ก็ยังเพิ่มความโศกเศร้าให้กับพวกท่านเป็นทวีคูณ ความทรงจำในภาพเหตุการณ์ทั้งหมดเริ่มปรากฏขึ้นในความรู้สึกอีกครั้งหนึ่ง

ครั้งแล้วครั้งเล่า! พวกท่านมองขึ้นไปเบื้องบนด้วยดวงตาที่เอ่อล้นด้วยน้ำตา ประหนึ่งดังจะกล่าวว่า

“โอ้ พระผู้เป็นเจ้า! ข้าพระองค์ขอน้อมรับพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ว่าความโหดร้ายทารุณใดก็ตามที่จะมาประสบกับพวกเรา พระองค์เท่านั้นที่เหล่าข้าพระองค์ขอความเมตตา โปรดประทานผละกำลังในการที่จะอดทนต่อความเจ็บปวดนั้น”

ตามธรรมดาเมื่อผู้เดินทางได้เข้ามาใกล้ถึงบ้านเกิด พวกเขาจะมีแต่ความสุขปรากฏขึ้นบนใบหน้า

เพราะอีกไม่นานเขาก็จะได้พบกับสมาชิกในครอบครัวของเขา แต่
นี่มันช่างแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กับขบวนการวานที่

ปราศจากอิมามฮูเซน และเด็กๆ ในครอบครัวของพวกเขา ซึ่งถูก
สังหารหมู่ที่กัรบะลา

ที่นี่ (มะดีนะฮ์) พวกเขาจะต้องอธิบายว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร? และ
แน่นอน! พวกเขาไม่กล้าที่จะเล่าถึงความน่าสะพึงกลัวในคำคินัน

เมื่อท่านหญิงซัยนับบมองเห็นภาพมะดีนะฮ์ ท่านรำพึงว่า “โอ้
ดินแดนของท่านดาของฉัน! ท่านจะยอมรับเราได้อย่างไร ในเมื่อเรา
กลับมาพบกับท่านในสภาพที่โศกเศร้าเช่นนี้ เราต้องสูญเสียผู้เป็นที่
รักที่ใกล้ชิดที่สุด หัวใจของเรามีแต่ความสิ้นหวังและปวดร้าว โอ้
มะดีนะฮ์! เมื่อเราจากไป หัวใจของเรายังมีความสดชื่นเหมือนสวน
ที่เต็มไปด้วยมวลดอกไม้ แต่วันนี้เรากลับมาด้วยหัวใจที่แตกสลาย
สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง”

เมื่อเข้ามาใกล้มะดินะฮ์ บาฮิร บุตรของญาสญ์ด กวีที่มีความรักใน
ครอบครัวของท่านศาสดา ได้ร่วมเดินทางมาในขบวนด้วย

อิมามซัยนุลอาบิดีนขอร้องให้เขาเข้าไปยังมะดินะฮ์ก่อน เพื่อบอก
ข่าวกับประชาชนว่าพวกท่านกำลังกลับมา ขณะนี้ถึงบริเวณเขตรอบ
นอกเมืองแล้ว พวกท่านได้หยุดพักการเดินทาง ณ สถานที่นี้

บาฮิรเข้าไปยังมะดินะฮ์ และป่าวประกาศเรื่องราวความโศกเศร้า
ครั้งนี้ในมัสยิดของท่านศาสดา

บอกข่าวการมาถึงของขบวนคาราวานของผู้ซึ่งหัวใจแตกสลายด้วย
ความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน

มะดินะฮ์ตกอยู่ในความเศร้าโศก ความเศร้าเสียใจต่อข่าวร้ายนี้ ซึ่ง
แพร่สะพัดไปทั่ว ทำให้พวกเขาอยู่ในอาการตื่นตระหนก ไม่ว่า
เศรษฐีหรือยาก ผู้ใหญ่หรือเด็ก ทั้งหมดได้มารวมตัวกันและตรงไป
ยังกระโจมของท่านหญิงซัยนับ เพื่อต้องการปลอบโยนพวกท่านให้
คลายจากความเศร้าโศกลงบ้าง

ท่ามกลางความระทมทุกข์นั้น ผู้คนที่กำลังทำให้ทยอยกันเดินทาง
ไปยังกระโจมของขบวนคาราวาน ด้วยความเสียใจที่ไม่อาจบรรยาย
ได้ เพราะบางคนของพวกเขาก็ได้สูญเสียผู้ใกล้ชิดอันเป็นที่รักไป
เช่นกัน พวกเขาเดินมาในสภาพที่เท้าเปล่า ศีรษะปราศจากผ้าคลุม
พวกเขาพากันทบทวนศีรษะทบทวนตนเอง แสดงอาการของคนที่กำลัง
เสียใจอย่างแสนสาหัส บางคนแทบเสียดิเพราะความเสียใจ ความ
เบิกบานใจที่เคยมีนั้นหมดสิ้นไปจนเกือบไม่มีเหลือ ในความรู้สึก
ขณะนั้นพวกเขาลืมไปว่าเขาได้ตายไปแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่

พวกผู้ชายล้อมรอบอิมามซัยนุลอาบิดีน ส่วนพวกผู้หญิงก็ยืนอยู่
รอบๆ ท่านหญิงซัยนับ ท่านถูกขอร้องให้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่
ท่านหญิงไม่สามารถทำได้ เพราะท่านไม่กล้าที่จะเล่าถึงความ
โหดร้ายทารุณที่น่าสะพึงกลัวที่เกิดขึ้น ท่านบอกกับพวกเขาว่า ท่าน
ไม่สนใจแม้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่ พร้อมกับกล่าวว่า

“ถ้าฉันเล่าถึงเหตุการณ์ที่น่าสะพึงกลัวที่นำไปสู่การสังหารหมู่ครั้ง
นั้น พวกท่านก็ต้องพากันถามฉันว่า ‘ฉันยังคงมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร
จากการที่ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแสนสาหัสเพียงนั้น

‘
แต่มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นเจ้า ที่กำหนดมาเหนือตัวฉัน
ให้ทำหน้าที่รับผิดชอบในขบวนการวานไปยังดามัสกัสและ
กลับมายังมะดะนาฮ์”

ในที่สุดท่านหญิงได้เล่าถึงสภาพการณ์แวดล้อมจนนำไปสู่การ
สังหารหมู่ ผู้คนที่ได้รับฟังไม่อาจอดทนได้อีกต่อไป

เริ่มมีเสียงคร่ำครวญ เสียงร่ำไห้ครวญคราง บางคนทูปหัวและทูปอก
ตนเอง เป็นภาพที่ไม่มีใครเคยคาดคิดมาก่อน โลหิตเริ่มไหลออกมา
จากบาดแผลที่พวกเขาลงโทษตนเอง อันเนื่องมาจากความเสียใจ
และทุกข์ระทม

ประชาชนได้ขอร้องให้ท่านเดินทางเข้าไปในเมือง หลังจากที่ต้อง
ฝืนใจยอมตามความต้องการของพวกเขา ด้วยกลัวว่าจะต้องกลับไป
พบบ้านที่บัดนี้มีแต่ความว่างเปล่า มันจะเตือนความทรงจำของท่าน
ให้นึกถึงครั้งที่ยังมีทุกคนอยู่พร้อมกัน

วันนั้นตรงกับวันศุกร์ ผู้คนในเมืองทั้งหมดกำลังอยู่ในภาวะแห่ง
ความเศร้าโศก มันทำให้พวกเขาอ่อนนึกลงถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิต
ของท่านศาสดา

ซึ่งความรู้สึกนั้นจะไม่มีวันเลือนหายไปจากความทรงจำ

มันจะยังคงสืบเนื่องต่อไปวันแล้ววันเล่าตราบนานรันตร์

สิ่งแรกที่บรรดาสมาชิกในครอบครัวของท่านศาสดากระทำคือ การไปเยี่ยมหลุมฝังศพของท่านศาสดา ซึ่งมี มุฮัมมัด สะนาฟิยะฮ์, อุมมุ บานีน (มารดาของท่านอับบาต) ฟาฏิมะฮ์ ซุโกร และคนอื่นๆ ได้ร่วมขบวนไปด้วย ณ ที่นี้ ท่านหญิงได้ยืนอยู่ด้านนอกประตู และกล่าวกับท่านศาสดาดังต่อไปนี้

คำร้องทุกข์ที่หลุมฝังศพท่านศาสดา

“ท่านดาที่รัก! บัดนี้หลานของท่าน ส่วนหนึ่งของดวงใจท่าน แสงสว่างแห่งดวงตาของบุตรสาวที่รักของท่าน ชัยนัษของท่าน ผู้ซึ่งท่านเคยโอบกอดด้วยความเมตตารักใคร่ บัดนี้ได้มาอยู่ตรงหน้าท่านแล้ว

หลังจากต้องผ่านเหตุการณ์ที่กระทบตา ที่ทุกคนยอมสละชีวิตเพื่อ
พิทักษ์อิสลาม ศาสนาที่ท่านทิ้งไว้ ให้ดำรงอยู่ตามแนวทางที่ท่าน
ประสงค์

พวกทหารที่ไร้เมตตาธรรม ได้ยิงลูกธนูมายังสุเชนและคนสนิทของ
เขาอย่างไร ทหารได้ใช้มีดดาบฟันมาที่ร่างเพื่อสังหารพวกเขา เพียง
เพราะเขาต้องการปกป้องศาสนาของท่านตา และปฏิเสธอำนาจของ
ยะซีดให้เป็นผู้ปกครอง ซึ่งยาของมันได้เคยเคี้ยวดับท่านฮัมซะฮ์สูง
ของท่านตาในสมรภูมิมืด

สุเชนและพรรคพวกของท่านยินยอมถวายชีวิต แต่ไม่ยอมก้มหัว
ให้กับยะซีดผู้ชั่วช้า พวกเรามีจำนวนเพียงน้อยนิด แต่พวกมันมีเป็น
พัน พวกมันมีความโหดร้ายยิ่งกว่าสัตว์ป่า

แม่น้ำที่ซึ่งเป็นที่ดับกระหายให้กับนกและสัตว์ ถูกกั้นกันอย่างแน่น
หนา มันไม่อนุญาตให้เราได้ดื่มน้ำตลอดสามวันสุดท้าย แต่ด้วย
ความร้อนที่แผดเผาและความหิวกระหาย แต่ก็ไม่มีใครยอมจำนน
ต่อมัน พวกท่านเหล่านั้นถูกสังหารในวันที่ 10 มุฮัรรอม โดยผู้ที่
เรียกตนเองว่ามุสลิม

ร่างที่ท่านเคยโอบกอดและกล่าวย้าว่า

‘ฮูเซนมาจากนั้นและนั่นมาจากฮูเซน’ นั้น ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เกือก
ม้า ศีรษะของท่านถูกตัดออกและเสียบไว้ที่ปลายหอก ท่านเคยมอบ
ผ้าคลุมศีรษะให้แก่ลูกสาวของฮาติม ตาอี เมื่อผ้าคลุมของเธอหายไป
แต่ผ้าคลุมศีรษะของพวกเราถูกกระชากออก และเรายังถูกบังคับให้
เดินไปด้วยเสื้อผ้าที่ฉีกขาด และปราศจากผ้าคลุมศีรษะ”

มันช่างเป็นภาพที่ไม่อาจจินตนาการถึง ซึ่งเต็มไปด้วยความเศร้าโศก
ที่ไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ ท่านหญิงค่อยๆ หันกลับ
ออกมาจากหลุมฝังศพของท่านศาสดาอย่างช้าๆ และเศร้าหมอง
เดินไปอย่างไรจุดหมาย ท่านไม่ทราบว่าคุณจะเดินไปไหนและจะ
ทำอะไรต่อไป ท่านตกอยู่ในสภาพที่โดดเดี่ยวเดียวดายอย่างที่สุด
ไม่มีคำตอบสำหรับท่าน ความคิดว่างเปล่า จิตใจอ่อนล้าเหมือนกับ
ร่างกายของท่าน ขณะนั้นท่านปรารถนาว่า

“ยาฮูเซน ยาฮูเซน! ความเจ็บปวดว่างเปล่านี้ ไม่สามารถเติมเต็มให้
เหมือนเดิมได้อีกต่อไป” เป็นความจริงเช่นนั้น เพราะตั้งแต่สมัยยัง
เป็นเด็กฮูเซน พี่ชายของท่านเท่านั้นที่เป็นสิ่งสำคัญที่สุด

แม้แต่เวลาอยู่ในเปลท่านจะหงุดหงิดและร้องไห้ ถ้าฮูเซนไม่มาอยู่ใกล้ๆ ท่านอิมามเองก็มีความผูกพันรักใคร่เธออย่างมากมาย

(บทกลอน)

ความโชติช่วงแห่งชีวิตได้อันตรธานไปสิ้น เพราะแสงแห่งรัศมี
ของฮูเซนได้ดับลง โลกของชัยนับ

ได้ตกอยู่ในความมืดชั่วนิรันดร์ ท่านไม่อาจจะได้พบกับแสงสว่าง
นั้นอีกเลย ท่านใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในความมืดมนและเศร้าหมอง

ท่านหญิงอุมมุสะลามะฮ์ ภรรยาของท่านศาสดา ได้พยายามที่จะ
ปลอบโยนและขอร้องไห้ให้ท่านมาพักอยู่ด้วย แต่ท่านหญิงได้ตอบว่า
“ฉันไม่มีบ้านอีกแล้ว ความสุขก็เป็นแต่เพียงความทรงจำ

ฉันถูกล้อมรอบด้วยความทุกข์ระทมและเศร้าโศกที่ไม่อาจคลายลง
ได้เลย”

วันแล้ววันเล่า ท่านหญิงเอาแต่ร่ำไห้ เพราะท่านไม่อาจลืมภาพพี่ชาย
และผู้ใกล้ชิดที่ถูกสังหาร

เห็นแต่ภาพโลหิตเต็มเกลื่อนไปทั่ว ท่านชราภาพลงเกินกว่าอายุจริง
ผมของท่านเปลี่ยนเป็นสีเทา หลังโค้งงอ อันเนื่องมาจากความ
สะเทือนใจอย่างที่สุด เวลาสำหรับท่านได้หยุดนิ่งลงเสียแล้ว

การสิ้นชีวิตของท่านหญิง

ท่านได้ใช้ช่วงเวลาที่เหลือของท่านกับสามีและบุตรที่เหลืออยู่ทั้ง
สอง สามีของท่านพยายามปลอมโยนให้คล้ายความทุกข์ลงบ้าง แต่
ก็ไม่เป็นผล เพราะดูเหมือนว่าจิตใจและความรู้สึกของท่านได้ตาย
ไปกับความโศกเศร้าครั้งนั้นเสียแล้ว

มีรายงานที่แตกต่างกันเกี่ยวกับสถานที่ๆ ท่านเสียชีวิต บ้างก็ว่าที่
คามัสกัส ประเทศซีเรีย แต่บางรายงานก็ว่า ที่มะดินะฮ์ ส่วนวันทีนั้น
จะเป็นวันที่ 16 ชุลฮิจญะฮ์ ฮ.ศ. 62 หรือ 25 ซอฟร ฮ.ศ. 62 หรือ
อาจจะเป็น 5 ญะมาดีลเอาวัล ฮ.ศ. 62

มีรายงานว่า ท่านหญิงได้ออกเดินทางไปกับอิมามซัยนุลอาบิดีนยังประเทศซีเรีย เมื่อท่านถูกหมายเรียกตัวให้ไปพบ อับดุลมาลิก บุตรของมรวาน ณ ที่นั่นท่านตั้งกระโจมพักในบริเวณสวนแห่งหนึ่ง

ใกล้ดามัสกัส ในขณะที่ท่านกำลังร้องไห้ให้กับความโหดร้ายที่ท่านต้องประสบ คนทำสวนได้ใช้จอบฟาดมาที่หน้าผากของท่าน ทำให้ท่านเสียชีวิตเพราะไม่อาจทนความเจ็บปวดที่ได้รับ ร่างของท่านจึงถูกฝังอยู่ในสวนดังกล่าวนั่นเอง

บางรายงานกล่าวว่า หลังจากการถูกสังหารของอิมามฮุเซน ได้เกิดภาวะภัยพิบัติแห้งแล้ง ข้าวยากหามาแพงขึ้นในมะดีนะฮ์ ในช่วงนี้ อับดุลลอฮ์ได้พาครอบครัวของท่านออกจากมะดีนะฮ์ไปพักอยู่ใน

ซีเรียชั่วคราว ครอบครัวของท่านได้มาพักอยู่ในหมู่บ้านใกล้ๆ กับดามัสกัส ที่ซึ่งท่านหญิงได้ล้มป่วยและเสียชีวิตลง ณ ที่นั่น

อัล กุรอานได้กล่าวว่า ใครก็ตามที่ได้รับการชี้นำและดำเนินรอยตามแนวทางของท่านศาสดาสมควรที่จะตอบแทนบุญคุณของท่าน

ด้วยการอำนวยพร (ซอลาวาต) ให้กับท่าน

รวมทั้งมอบความรักในครอบครัวของท่าน เพราะการอำนวยการ
เป็นถ้อยคำที่มีเอกลักษณ์พิเศษ ที่ซึ่งทำให้หัวใจของมนุษย์เต็มไปด้วย

ด้วยความรักในคุณธรรม ในการแสวงหาความรู้ ในการเลื่อมใส
ศรัทธา ในการเสียสละและในความเมตตากรุณาอย่างสมบูรณ์ และ
ความรักนี้จะนำไปสู่ความรักที่สูงสุด ซึ่งให้สิทธิแก่ผู้ที่พึงพอใจใน
การปฏิบัติและฝ่าทะนุถนอมมัน ทำให้เขามีพลังอำนาจอันสูงสุดใน
การปฏิบัติภารกิจต่างๆ ของเขาในโลกคุณยนี้ และได้พบกับ
ความสุขที่ยั่งยืนในโลกแห่งปรโลก

ท่านหญิงชัยนัปได้มอบมรดกอันล้ำค่า ที่ทำให้มนุษย์เข้าใจถึง
ความหมายของคำว่า ‘ความรัก’

และ ‘การนิยาค’ (การเสียสละ) เพื่อที่จะบรรลุถึงความสำเร็จในบ้าน
อันนิรันดร์

บทขอพร

“โอ้ พระผู้เป็นเจ้า! ข้าพระองค์ขอมอบความคารวะแด่สตรีผู้ยิ่งใหญ่
และกล้าหาญ ตรารับจนถึงวันแห่งการพิพากษา

และข้าพระองค์ขอการสงเคราะห์ (ชะฟาอะฮ์) จากท่านให้ได้รับ
ความง่ายดายในความยากลำบากในโลกนี้และโลกหน้า โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ในยามที่วิญญาณกำลังออกจากร่าง และในความมีดของ
หลุมฝังศพในชีวิตหลังความตาย โอ

อ้อ พระผู้เป็นเจ้า! โปรดนำคำวิงวอนและคำอ้อนวอนไปยังท่านด้วย
เถิด”

โอ้ ท่านหญิงซัยนับ

ท่านได้จากไปแล้ว แต่ความทรงจำในวีรกรรมอันเต็มเปี่ยมไปด้วย
ความเสียสละเพื่ออิสลามของท่าน ยังคงตราตรึงอยู่ในจิตใจของ
พวกเราตราบนานเท่านานตลอดไป

การดำเนินชีวิตของท่าน เปรียบเสมือน ดวงประทีปในความมืดแห่ง
โลกที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย

โศกนาฏกรรมที่กระทบเราได้สิ้นสุดลง แต่ภาระหน้าที่ในการ
รับผิดชอบของท่านเพิ่งเริ่มต้นขึ้น

หยาดน้ำตาแห่งความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของท่าน เป็นเสมือนแสง
สว่างที่สาดส่องไปบนแสงแห่งอิสลาม

ที่กำลังใกล้จะดับลง ทำให้วิญญาณของมัลลิกกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่

ท่านศาสดาได้ทำให้ในเวลาประสูติของท่าน เพราะท่านทราบดีว่า
อะไรที่ถูกกำหนดไว้สำหรับท่าน

เมื่อฮูเซนถามอิมามอะลี ถึงน้ำตาในดวงตาของท่านเมื่อทราบข่าว
การประสูติของท่าน อิมามอะลี

กล่าวว่า “ฮูเซน! เจ้าจงจำน้ำตานี้ไว้” ท่านถูกกำหนดให้ต้องแบก
รับภาระนี้ ซึ่งท่านก็ได้รับการตั้งชื่อจากอัลลอฮ์โดยผ่านทาง

ญิบรออีล

รัศมีแห่งความรุ่งโรจน์ทั้งหมด จงประสบแด่ท่าน โอ้ ชัยนับ! ท่าน
ทำลายรากเง้าในความมั่งใหญ่ ใฝ่สูง ของบนิอุมัยยะฮ์ ท่านทำให้
‘ต้นไม้แห่งอิสลาม’ ที่กำลังเหี่ยวเฉากลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง
หนึ่ง

และเทิดทูนมันไว้อย่างสูงส่ง.....ผู้มีจิตใจเอื้อเฟื้อและเสียสละ
ของอิมามฮุเซน ที่ตราตรึงอยู่ในความทรงจำ ซึ่งจะช่วยนำทาง
มนุษยชาติมุ่งไปสู่คุณความดีชั่วนิรันดร์

ผู้คุ้มกันที่ยอดเยี่ยม ผู้พิทักษ์ที่ให้ความระมัดระวังเอาใจใส่อย่างดี
หลังจากท่านอิมาม ผู้มีความสามารถพิเศษสุดในการประกาศและ
สืบทอดภาระหน้าที่ของอิมามฮุเซน อย่างที่โลกไม่เคยมีมาก่อน

ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่และกระตือรือร้น ผู้ที่ต้องถูกรบกวน
ด้วยวิกฤติที่ไม่ทราบล่วงหน้า ผู้ที่ถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยวโดย
ปราศจากพี่น้อง ลูกหลาน และสมาชิกในครอบครัว ท่านเป็นผู้

ที่เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติหน้าที่ ท่านได้ทำตามคำสั่งเสียทุกๆ
เรื่อง รวมทั้งภาระหน้าที่ที่สำคัญที่ได้รับ

มอบหมายอย่างสมบูรณ์

เราขอพรต่อพระผู้เป็นเจ้า โปรดประทานพลากำลังให้กับเรา ในอันที่จะดำเนินรอยตามการ

ปฏิบัติและชี้นำของท่าน トラバจนวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

“โอ้ พระผู้เป็นเจ้า! โปรดประทานพรให้กับมุฮัมมัดและทายาทผู้บริสุทธิ์ของท่าน ขอให้คำวิงวอนของข้าพระองค์ไปยังพวกท่าน เหล่านั้น ความสันติสุขจงประสบแด่ท่าน โอ้ ท่านหญิงซัยนัับ! และประสบแก่บรรดาอิมาม ด้วยกับความโปรดปรานและเมตตาของพระองค์ โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติในการชะฟาอะฮ์ของท่าน โปรดยอมรับข้าพระองค์ก่อนการลงโทษอันร้ายแรงจะมาถึงด้วยเถิด”.

สารบัญ

ชั้นนับ วีรสตรีแห่งอิสลาม	๑
น้อมสกุติ	๑
บทที่ 1	๔
กำเนิดและชีวิตในวัยเยาว์.....	๔
การอบรมเลี้ยงดู	๑๐
ช่วงเวลาแห่งการสั่งการหมู่ที่กัรบะลา.....	๑๓
ทายาทของท่านหญิง	๑๓
บทที่ 2	๑๕
อับดุลลอฮ์ บิน อะบีฟร ฏอยซัร.....	๑๕
‘อะบีฟร ฏอยซัร’	๑๖
‘นมาษอะฟีร ฏอยซัร’	๑๖
บทที่ 3	๑๙
แบบฉบับแห่งคุณธรรมและจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์	๑๙
ความมหัสจรรย์.....	๒๒
เหตุการณ์ลอบสังหารชะฮ์ดา	๒๙
การอุทิศตนเพื่อพระผู้เป็นเจ้า.....	๓๘
บทที่ 4	๔๒
การเดินทางออกจากมะดีนะฮ์	๔๒
บทที่ 5	๔๙
กัรบะลา	๔๙
บทที่ 6	๕๔
การพลีของท่านอุณและมุฮัมมัด	๕๔

บทที่ 7	๕๗
การอำลาของท่านอิมามสุเซน	๕๗
บทที่ 8	๗๘
คำคืนวิปโยค	๗๘
บทที่ 9	๑๐๕
ขบวนของชลช	๑๐๕
‘กูฟะฮ์’	๑๐๙
ความอบอุ่นล้อมตน	๑๑๔
มุ่งหน้าสู่ดามัสกัส	๑๒๖
เหตุการณ์ในอาศรมนักพรต	๑๒๙
ดามัสกัส	๑๓๑
ภายในห้องพระโรง ในพระราชวังของยะซีด	๑๓๕
สุนทรพจน์ของท่านในพระราชวังของยะซีด	๑๓๘
ที่มาของการจัดไว้อาลัย (อาซอดอรี)	๑๕๐
บทที่ 10	๑๕๓
การเดินทางสู่มะดีนะฮ์	๑๕๓
บทที่ 11	๑๕๘
มะดีนะฮ์	๑๕๘
คำร้องทุกข์ที่หลุมฝังศพท่านศาสดา	๑๖๓
(บทกลอน)	๑๖๖
การสิ้นชีวิตของท่านหญิง	๑๖๗
บทขอพร	๑๗๐
มอบหมายอย่างสมบูรณ์	๑๗๓